

İLK
YÜZ
BİN

www.iphonepub.com

burak turna

KURTULUŞ

MAFETİM
FİDANMA 2

Politik Kurgu-Roman

METAL FIRTINA 2 KURTULUS

17 Haziran 2007

Gökhan Birdag, hemen odayı terk etmek istememisti.

Türkiye'den gelen haberleri dinledikçe orada daha da fazla kalmak istiyordu. Adrian III. Lynam'ın yalvaran bakışları, içinde en ufak bir acıma duygusu bile uyandırmıyordu. Onun bedeninin yavas yavas pislige batmasını seyretmekten zevk almaya bile başlamış gibiydi.

"Eger sana bir seyler anlatırsam, bana bunu yapmaktan vazgeçer misin?" diye sordu Lynam. İçinde hâlâ bir umut vardı. Gökhan, onun bu haline acıdı. Gerçekten de hiçbir bilgi ya da baska herhangi bir sey onu içinde bulunduğu buhar tankından bozma metal kafesin içinden kurtarmaya yetmezdi. Ama tabi Gökhan ondan fazladan bir seyler öğrenirse hiç de fena olmazdı bu. Kurbanı yok olurken ona iyi davranmak gibi bir amaç tasımıyordu.

"Peki Lynam, eger seni öldürmekten vazgeçmeme neden olacak kadar önemli bir bilgi verirsen, bunu bir kez daha düşünürüm."

Bir an için Lynam'ın yaşlı gözlerinin içinin parladığını

gördü. Garip bir şekilde onun az sonra çekeceği acının artmasından mutlu oldu. Bu mutluluk için pismanlık duymayacaktı.

"Benim gerçekten her seyin bası ve çok önemli biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

4

"Bana bak Lynam, ben öyle çok düşünmem, tamam mı?"

Bildiklerim ve önyargılarım vardır. Ve bunlara göre hareket ederim." "Hah, aslına bakılırsa senden daha fazlasını beklerdim. Beni öldürmekle isi yarım bıraktığını

söyleyebilirim sana." ölüm tankının içinde bile patron gibi davranmaya çalışmasına sasırmadı Gökhan. Büyük bir güce hükmetmisti o ve şimdi yavas yavas yok oluyordu.

Odanın içi korkunç bir koku ile dolmustu. Burundan nefes almak neredeyse imkânsızdı ama Lynam sanki hiç koku almıyor gibiydi. Yasadığı sok nedeniyle belki de beyni hayatta kalmaya o kadar yoğunlaşmıştı ki, ne koku ne de baska bir duygusu çalışıyor olmalıydı.

"Peki Bay Lynam, sizi dinliyorum, isi tamamlamam için bana yardımcı olun."

"Ben sadece bir aracıyım aslında."

"Ne, bir aracı mı, milyarlarca dolan yönetip, büyük bir ülkeye saldırılmasının altyapısını hazırlayıp,

sonra da aracı olduğunu mu söylüyorsun?"

"İyi bir katil olduğuna süphem yok ama is güç

mevzularında yeterince iyi değilsin."

"O pislğin içinde çürürken bile ukalasın Lynam, ama etlerin aniden kemiklerinden sıyrılmaya başladığında böyle olamayacaksın."

"Dünyayı ele geçirmeye çalışıyorlar. Yüzyıl ar öncesinden beri süregelen bir bilinç, bir irade var ortada. Bütün dünyaya yayılmış inanılmaz bağlantılar söz konusu. Her gün gazetelerin mansetlerinde okunan haberlerin çoğunun 5

kaynağı bu irade. Kesin bir şekilde dünyaya hükmetmek istiyorlar. Kul anamayacakları hiçbir araç yok. İnsan hayatına önem vermiyorlar; parayı, bankaları, borsaları

onlar yönetiyor. İstedikleri zaman finansal krizler çıkartıp ceplerinizdeki paranın yok olmasını sağlıyorlar. Savaşlar çıkartıyorlar, isterlerse bir dünya savaşını bile çıkaracak altyapıyı hazırlayabilir ve bunu kendi çıkarlarına göre düzenleyebilirler, zaten bunu yapacaklar bir gün."

Gökhan, Lynam'ı dinlerken ilk kez bu adamın söylediklerine inandığını hissetti. Gözünde gittikçe küçülüyordu Lynam. Bes para etmez bir taseron gibi davranmaya başlamıştı. Bu duygu hosuna gitmedi Gökhan'ın. Zaval ıları öldürürken içi çok acıyordu. Zaval ı

birisini öldürmemisti hiç, öldüremezdi. Kasarı hatırlıyordu o zaman, küçüklüğündeki eğitim sonunda, Kasar'ı hiç

suçu olmadan öldürmüş olmasını vicdanı hep bir yerlerde sorgulamıştı.

"Benim kafamı karıstıramayacağını biliyorsundur umarım Lynam. Kimlerden bahsettiğini anlamıyorum. Bana isim ver, adres ver. Bu saçmalıkları çok dinledim. Hiçbir şey ifade etmiyor söylediklerin. Bu gidisle zaten milyarda bir olan kurtulma şansını da kaybedeceksin."

"Bana bak, zaten bacaklarım gitgide garip hislerle dolmaya başladı. Simdiye kadar hiç olmadığı kadar rahat."

"Bu çok doğal Lynam, bacakların yüklerinden tamamen kurtulmaya başlıyor. Onları bir arada tutan bütün bağlar çözülüyor."

Lynam karşısındaki adamın nasıl bir ruh hali içinde olduğunu anlamaya başlamıştı. Sansının olmadığını

6

anlamıştı. Ama hâlâ bedeni hayatta kalmak için beynini yanıltıcı sinyal er veriyordu. Gökhan'ı ikna etmek için ugrasmasını istiyordu.

"Peki, sana isim vereceğim, ama bu isim seni bir yere götürmez."

Gökhan umutlandı birden, hadi ver su ismi bana, diye düşündü. Ama bu heyecanını belli etmiyordu. Yüzündeki ifade hiç degismemisti, ama Lynam da bulunduğu konuma bosuna gelmemisti. O haliyle bile Gökhan'dan yayılan adrenalinin kokusunu almıstı. Hayatta kalması için gereken her seye karsı hassastı bedeni.

"Eger beni buradan çıkarırsan, o ismi alırsın."

Gökhan sasırdı birden ve gülmeye başladı. Bu adam çılgın birisi, diye geçirdi içinden. Sonra düzeltti, sadece yaşamak için çırpınan birisiydi o kadar.

Bir seyler yapmalıydı. Burada fazla zaman da harcamak istemiyordu.

"Peki Lynam, seni oradan çıkaracağım."

Lynam duyduklarına inanamıyordu. Onu kandırmıstı iste.

ismi verecekti, ama bu adam tek basına o isme hiçbir sey yapamazdı, hatta onu görmeyi bile basaramazdı.

Gökhan Lynam'ı kapattığı kazanı devirdi ve alt kapagını

açtı. Kazanın içinden çıkanları bakmaya dayanamıyordu.

Lynam'ı hızla bacaklarından çekerek odanın dışına sürükledi. Adam inanılmaz bir mutluluk içindeydi.

7

Bedeni o kadar yumusamıstı ki biraz daha sertçe çekse elinde kalabilirdi bacakları.

"Lynam, sadece on saniyen var. Hemen ismi söyle, yoksa o delige tekrar girersin."

"Peki... dur... biraz zaman ver bana..."

"Sana zaman falan vermeyeceğim. Su anda bu durumda bulunman bile senin için inanılmaz bir sey."

"Bak, seninle ofisime gidelim, orada sana pek çok dosya verebilirim."

Gökhan bir kez daha sasırmıstı. Bu adam kendisini aptal yerine mi koyuyordu acaba?

"Isimmm!" Keskin bakışlarını Lynam'a dikti.

"Mose Salom!"

Gökhan'ın yüzüne oturan ifade, Lynam'ın hiç hosuna gitmemisti. Yaslı yüzü gerildi ve az önce kapıldığı umut duygusu, yerini karanlığa bıraktı.

"Lynam, bu isim ne kadar dogru bilmiyorum ama..."

"Dogru, yemin ederim dogru. Amerikan Hazine Bakanının dogrudan rapor verdigi bir insandır kendisi. Dünyadaki para akısını kontrol eden nadir insanlardan. Bütün bu operasyonların arkasında o vardı. Benim esas patronum o. Ben sadece Metal Fırtına'yı idare eden kisiydim, bir çesit müdür gibi." Gökhan bunları duyduğuna çok sevinmişti. "Bay Lynam, yasamınız burada sona eriyor.

8

Sizden daha fazla bir sey alabilecegimi sanmıyorum."

Lynam'ın gözleri faltası gibi açıldı.

"Ama beni bırakacağını söyledin, haksızlık, bunu yapamazsın." "Lynam, küçük adamların uzun süre acı

çekerek ölmesine gerek yoktur. Bu ölümü Mose Salom'a taturmalıyım."

Gökhan birden sessizleste. Lynam'ın boynuna çöktü, el erini doladı ve sadece sıktı. Bir süre sonra banyoda temizleniyordu.

Artık o adamı bulması gerekiyordu. Hemen hazırlıklarını

yapmalıydı. Ama önce birilerini aramalıydı. Bu ülkede hareket etme imkânı neredeyse hiç kalmamıstı.

Kurt'u aradı. Ne yapması gerektiğini soracaktı ona.

Telefon açıldığında Kurt'un beklediği gibi konuşmadığını duyunca sasırdı. Ona Mose Salom'u anlattı. Kurt bundan hiç etkilenmemiş gibiydi. Hatta sanki konu hakkında bilgisi vardı. Mose Salom'un bir diğeri ismi de Sir Eli'ydi. Onu pek çok kisi bu isimle çağırırdı. Gökhan'ın hemen Türkiye'ye dönmesi gerekiyordu. Yapması gereken başka bir is vardı.

Kahroldu Gökhan üzüntüden. Bu isin esas sorumlusunu yakalamak istiyordu. Bunu yapamayacağını düşünmek onu çıldırtıyordu, isi yarım bırakmayı sevmezdi.

Kurt onu teselli etmek için elinden geleni yapıyordu.

"Merak etme Gökhan, Mose Salom elimizden kurtulamayacak. Hal edecegiz o isi."

"Ama nasıl Kurt, o adam çok güçlü, onu ancak ben hal edebilirim."

9

"Gri Takım'ın Amerika bağlantılarının ne kadar güçlü

oldugunu bilmiyorsun sanırım."

O kadar da güçlü degildi ama Kurt, Gökhan'ı tesel i etmek için bunları söylemek zorundaydı. Ayrıca Salom'un nerede olduğunu bulmak için çok uğrasmaları gerekiyordu.

Amerika olaganüstü kosul arda olduğu için bu çalışmaları

yapmak da iyice zorlaşmıştı. Kurt bazen düşünüyordu, kazanmışlardı ama sanki karanlık günler devam ediyordu.

Daha yapılacak çok iş vardı.

"Onu rahat bırakmayacaksın, değil mi Kurt?" Gökhan bunu sorarken ciddiymi, işi kişisel estirmek istemiyordu, ama kendisini o kadar kaptırmıştı ki bu olayı bizzat takip edecekti.

"Amerika'daki Gri Takım ajanları senden ibaret değil."

Gökhan bunu duyunca bir süre sessiz kaldı ama bunda sasılacak bir şey yoktu. Kurt'un ne kirli çıkı olduğunu biliyordu ve aslında kendisinin her şeyi bilmediğini de. Ne zaman Kurt'un ona her şeyi anlattığını düşünse mutlaka yeni bir şeyler öğreniyordu.

"Bunu çok fazla sorgulamak istemiyorum Kurt, senin beni anladığını biliyorum."

"Anlıyorum seni, merak etme, tahmin edemeyeceğin kadar iyi iki Gri Takım ajanı su anda Amerika'da. Birisini eğitimden tanıyorsun, diğerini ise tanıyorsun, zira o hiçbir zaman sizin eğitim kampınızda olmadı. Onların eğitim kampı çok farklıydı."

"Ne, yoksa başka bir Gri Takım kampı daha mı vardı?"

10

Bunu bilmiyordum. Beni sürekli sasırtmak zorunda mısın Kurt?"

"Gökhan, buraya geldiğinde seni daha da sasırtacak şeyler söyleyeceğim. Şimdi seni oradan aldırma için bir operasyon hazırlıyorum. Amerika'daki işleri bırak da orayı

bilen adamlarım hal etsin. Sana buralarda ihtiyacım var."

"Tamam, ama bana söz ver, Mose'nin pesini bırakmayacaksın."

"Tamam Gökhan, söz veriyorum."

KUTSAL TOPRAKLAR

11 Ekim 2007

Gökyüzü güneşin egemenliğindeydi. Her yer alev almış gibi sıcaktı. Bu coğrafyaya alışmamış insanların burada yaşamasına imkân vermeyen bir hava vardı, insanlar gündelik işlerini yapmaya uğraşıyorlardı. Dünyanın dengelerinin gitgide bozulmaya başladığı bir dönemde yaşamın tadım

çıkarmaya çalışıyorlardı belki de.

Riyad sokaklarındaki insanların hepsi de öyle bahsedildiği gibi zengin değildi. Petro dolarlarının tamamının bu halkın cebine aktığı doğru değildi. Ancak yol arda en son model arabaları görmek pek çok kişi için Suudi zenginliğinin göstergesiydi.

Türkiye sınırları içerisinde birkaç ay önce yaşanmış 11

olaylar insanları çok fazla ilgilendirmiyor gibiydi. Onlar da, bizden uzaktaki şeyler asla bize ulaşamaz, diye düşünüyor olmalıydılar. Zaten Amerika da savaşı

kaybetmiş ve çekilmisti. Artık korkacak bir şey yoktu.

Halk pazarında oturan esnaf, sıcaklığın etkisiyle mayımsırken hızla üzerlerinden geçen jet uçağın gökyüzünü yaran gök gürültüsü benzeri sesi ile irkilip oturdukları yerden fırladılar.

Apaçık gökte hiçbir şey görünmüyordu, her yer masmaviydi. Ama birazdan bir gölge hızla büyüdü ve yeri göğü yaran bir ses çıkararak pazarın üzerinden geçip gitti.

Herkeste bir panik başladı. Etrafa koşuşturup televizyonları açtılar. Bir yerlerden bilgileri alamayacaklarını öğrenmeye çalışıyorlardı.

Televizyonlarda henüz hiçbir şey yoktu, İbrahim Tatlıses klipi ile karşılaştı televizyonların düğmesine basanlar.

Uyduları olanlar hemen Türk televizyonlarına döndüler. Bu sefer tatilcileri gösteren magazin programları vardı. Ama dışarıdaki jet uçaklarının sesleri artmaya başlamıştı, içgüdüsel olarak dükkanları kapatmaya yöneldiler. Ne olduğunu bilmiyorlardı ama ailelerinin yanma gitmeleri gerektiğine dair bir his belirmişti içlerinde.

Halk pazarının esnafı ve müşterileri pazarın dışına doğru dağılırken Kraliyet sarayının bulunduğu bölgelerden patlama sesleri duyulmaya başlamıştı. Arapça feryatlar doldurmuştu her yeri. Kimdi bunlar?

Televizyonlar bir süre sonra yayınlarını kesmeye başladı.

Bazıları tamamen sessizliğe gömülürken bazıları da yorumsuz gökyüzü resimlerini koymuştu. Canlı yayında 12

Suudi hava sahasına giren Amerikan jetlerini görebiliyorlardı.

Kimse ne olduğunu çözemiyordu. Suudi yerli halkı etrafta uçup bomba yağdıran uçakların Amerikalı olduğunu anlamıştı ama bir türlü bu durumu mantıklı bir çerçeveye oturtamıyorlardı. Amerikalıların böyle bir şey yapacağını

düşünmek imkânsızdı ama bu gördükleri de gerçektir.

Patlamalar gitgide şiddetleniyordu. Amerikan savaş gemilerinden atılan uzun menzil i seyir füzeleri yerden çok alçakta uçarak Suudi Kral ıgının içlerine doğru mermi hızıyla kaybolup gidiyordu. Halk korku ve panik içerisindeydi.

Komuta ve kontrol merkezi, Metal Fırtına operasyonu sırasındaki yoğunluğu tekrar yaşamaya başlamıştı.

Askerler birkaç ay önceki çekilme nedeniyle gergin ve sinirliydi. Hedeflerin hızla yok edilmesi gerektiğini biliyorlardı. Güney tak ve Kuveyt'te konuşlanmış bulunan Amerikan üslerinden kalkan uçaklar, bu üsteki radarlardan hedeflerine yönlendiriliyordu. Radar uçakları sürekli olarak yerdeki ve havadaki hareketliliği bu merkezlere iletterek iletişimin sürekli açık kalmasını ve yabancı uçakların bölgeye ulaşmasını engel eme görevini yerine getiriyordu.

Amerikan ordusu kimsenin beklemediği bir anda yeniden harekete geçmişti. Bu operasyonun içeriğinin ne olduğu ve kimlere karşı yapıldığı bel i değildi. Dünya medyası bu olağanüstü durumu merkezlerine bildirmek için yarış ediyordu. Amerikan ordusu içinde gömülü bulunan haberciler, hemen hemen her üste bir hareketlilik olduğunu ve savaş teçhizatlarını yüklenen Amerikalı

birliklerin, üslerini terk etmekte olduğunu bildiriyordu.

Telaslı bir ordu görüyordu insanlar. Bu olayın boyutlarının 13

nerelere gideceğini kestirmek neredeyse imkânsızdı.

Suudi Kral ıgı tüm dünyaya bu ani saldırı nedeniyle yardım çağrılarında bulunuyordu. Bütün Müslüman âlemine de destek çağrısı yapılmıştı. Ancak henüz hiçbir ülkeden yanıt gelmemişti.

Derken İran hızla bir kınama yayınlarak Amerikan ordusunun Ortadoğu'dan çekilmesini istedi. Aksi takdirde meydana gelecek sonuçlardan sorumlu değildi. Tabi bu diplomatik dil i uyanlara neredeyse hiçbir yanıt gelmiyordu. Washington ölü şehre dönüşmüştü ve baskentin yeni bir şehre taşındığı günlerde savaşın başlaması tam anlamıyla bir kaos yaratmıştı.

"Hedefteki birlik, Suudi Kraliyet Muhafız Birliği!" "Anlaşıldı

Hector... Hedefinyakınlanndayız." "Bu hedefin acilen yok edilmesi gerekiyor." "Anlaşıldı. Vurulacak hedefin çok yakınındayız. Muhafız birliğine bağlı zırhlı araçları görebiliyoruz. Panik halindeler. Ne yaptıklarını bilmiyor gibiler. Sanırım ilk önce canlarını kurtarıp daha sonra direnişe geçecekler..."

"Bizden beklemiyorlardı sanırım."

"Evet, haklısın. Beklemiyorlardı. Ancak bunu hak ediyorlar. Bu bölgede meydana gelen olaylar nedeniyle ülkemize nükleer bomba atıldı. Acısını yine bu bölge çekmeli."

"Saldırı kuvvetleri lütfen akıl yürütmeyi bırakın. Alçaktan uçuyorsunuz, dikkatli olun, henüz Suudi hava savunma sistemine karşı bir saldırı yapılmadı."

"Anlaşıldı. Ancak bu mantığı anlayamadım. Savaş doktrinimiz mi değişti?"

"Onlar hazırlıksızdı ama biz de hazırlıksız başlattık bu saldırıyı."

Amerikan bombardıman uçakları Suudi birlikleri üzerinde vızıldarken hava savunma füzeleri harekete geçmişti. Bir patriot bataryasından çıkan PAC-2 füzesi gözle görülemeyecek bir hızla bir Amerikan uçağını havada yakaladı ve imha etti. Saldırının ilk kaybı verilmisti.

"Burası komuta kontrol merkezi. Suudi hava sahasındaki saldırı uçaklarının dikkatine! İnsansız savaş uçaktan, hava sahasına girmeye başlıyor. Herkes dikkatli olsun. Kendi kendilerine otonom uçuş yapmaktalar. Hedeflerini belirleyip kendileri yok edecekler. Hava savunma füzelerinin etrafında dolasmayın. Tekrar ediyorum. Hava savunma füzeleri ile çatışmaya girmeyin. Bırakın bu işi küçük robot uçaklarımız hal etsin."

"Kahretsin, bu küçük serseri robotların bizim eğlencemizi elimizden almasına dayanamıyorum."

"Dostum bu işi bu kadar hafife alma. Bu çatışmanın sonuna kadar hayatta kalabileceğimiz konusunda endişelerim var."

"Hey, bırak bunları şimdi. Suraya baksana, bir helikopter."

Bu bir Suudi helikopteri. Avlayacağım onu."

"Anlaşıldı. Anlaşıldı. Bu bir Suudi saldırı helikopteri."

Alçaktan ve çok hızlı uçuyor."

15

Suudi savaş helikopteri zigzag manevralar yaparak kaçmaya çalışıyordu ama çölde bunu yapmak çok zordu.

Neredeyse açık hedef halindeydi.

"Tam onun üzerindeyim. Artı içine alıyorum. Kurtuluşu yok."

"Çabuk olun."

Amerikan savaş uçağı şimdi kendisine göre hayli yavaş uçmakta olan helikopteri hedef merkezine almıştı. Ateş düğmesine bastı ve onlarca otuz milimetre top mermisi helikopterin etrafına yağmaya başladı. Bazıları helikoptere çarpmış ve patlamıştı. Helikopterin hiç şansı olmamıştı bu saldırıda.

İnsansız uçaklar koordineli hareketlerle hava sahasına girmiş ve kendi bilgisayarlarının yardımıyla radarların yaydığı radyasyonu araştırmaya başlamıştı. Bu hedefleri yakalamaları zor olmadı. Hava alanlarını korumaya çalışan Suudi radarları, bu uçaklara kilitlenmek için zaman bulamamıştı. Onları belirlemeleri çok zordu. Ancak Amerikan uçakları çok uzun mesafelerden bu radarların kendilerini yakalayacağını anlamış ve ona göre hedefi takibe almışlardı. Bir süre sonra radarsavar füzeler,

insansız uçakların yassı gövdelerinden çıktı ve hedeflerine doğru gitmeye başladı. Tüm bu süreç boyunca merkezdeki hiçbir operatör ise kansmamıştı. Bu robot uçakların davranıştan gerçekten de korkutucuuydu. Sanki bir gün kendi kendilerine kalkıp istedikleri yeri vurmaya

öğrenebilecek bir havadaydılar. Bilgisayarlar, son derece gelişmiş yazılımlar ve sinir ağları sayesinde hızla öğrenebilen bir yapı geliştirilmişti. Eğer bir hedefte, olumsuz sonuç alınırsa aynı taktikleri kul anmıyor ve 16

hedefe başka taktiklerle saldırıyorlardı.

"Hava sahası temizleniyor, Suudi hava savunma sistemi yavaş yavaş çökertiliyor."

"Anlaşıldı, yüksekliğini artırabilirsiniz. USS Nimitz uçak gemisi saldırı grubuna bağlı uçaklar, hava sahasına girmek için izin istiyor efendim."

"Onlara izin verebilirsiniz. Suudi hava sahası temiz.

Rahatlıkla girebilirler.

Irak'taki Amerikan askeri merkezleri, kara birliklerinin harekete geçmesi için Genelkurmay Başkanı Howard Strike'ın emrini bekliyordu.

Bir gariplik vardı, uzun süre geçmesine rağmen Strike hâlâ emri vermemişti. Anlaşılmaz nedenlerle saldırı emri verilmiyordu. Bazı generaler sabırsızlanmaya başlamıştı.

Strike'ı tanıyanlar ise onun nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorlardı. Başarısızlık duygusunu kısa sürede üzerinden atacak birisiydi ve bunu yapmıştı büyük olasılıkla.

Howard Strike sabırsızlanıyordu doğrusu. Beklediği bir şey vardı ve hâlâ olmamıştı... Ortadoğu'ya saldırı emrini ilk duyduğunda kulaklarına inanmamıştı. Bu kadar da fazlaydı artık. Üstelik kendisine hakaret ediliyordu. Bu sefer görevini basan ile yerine getireceğine duyulan inançtan bahsediliyordu. Amerikan ordusu Metal Fırtına yenilgisinin intikamını almalıydı. Üstelik bütün Ortadoğu'yu ateş denizine çevirerek bunu yapmalıydı.

Birilerinin bunlara dur demesi gerekiyor, diye düşündü

Howard Strike. Ancak kabineyi tamamen ele geçirmiş 17

olan perde arkası güçler bu işin ucunu bırakmayacak gibiydi. Para güçleri sayesinde her şeyi yapacaklarına o kadar fazla inanmışlardı ki. Amerikan sistemi şimdi var olma savaşı veriyordu. Eğer bu kabinenin istekleri yerine getirilirse dünya yok olmanın esigine gelebilirdi.

Kuvvet komutanları ile yaptığı konuşmalar çok iç açıcı

değildi. Hava Kuvvetleri iyi durumdaydı. İstedikleri anda Ortadoğu'da pek çok hedefi yok edebilirlerdi ama Kara Kuvvetlerinin bu hedef bölgelerini ele geçirmesi imkânsız gibi görünüyordu. Üstelik Suudi Arabistan gibi Kutsal Bölgeleri içinde barındıran bir ülkeye saldırmak, direnisi

inanılmaz boyutlara tasır ve dünyanın bu bölgesini Amerikan askeri için yasanılmaz bir yer haline getirebilirdi.

O zaman topyekun bütün Müslümanlarla karsı karsıya gelirlerdi ve mutlaka kaybederlerdi. Acaba istenen bu muydu? Türkiye'ye de kaybedeceklerini bilerek sokulmuşlardı belki ve şimdi yeni bir savaşa itiliyordu ordu.

Strike bazı seylerin görüldüğü gibi olmadığım anlamaya başlamıstı. Amerika yine kaybederse o zaman nükleer silahlara basvurmak gerekebilirdi. Çünkü bu saldırıyı

kaybetmek demek, bölgenin tamamen elden gitmesi demektir. Buna izin verilemeyeceğine göre... Belki de yeni kabine bunu istiyordu. Amerikan ordusunun sürekli kaybedip zor durumda kalmasını ve bu şekilde nükleer silahların kul anılma yolunun açılmasını.

Bu düşünce Strike'ın tüylerini diken diken etti. Bu oyunun içinde yer almak istemediğini biliyordu ama istifa ederse yerine baskası gelirdi ve bu emri doğrudan uygulardı.

Hemen Rumsfeld'i araması gerektiğini biliyordu. Eli telefona giderken bunun doğru hareket olup olmadığını bir 18

an bile sorgulamamıstı.

Son derece karanlık kelimelerin kul anıldığı bir konuşma geçti aralarında. Birbirlerine geçmişte yapılan yanlışları

itiraf ettiler. Rumsfeld, güç tutkusunun onu yönettiğini kabul etti ve Strike'dan özür diledi. Ama artık çok geçti.

Gücün esiri olmuşlar, sermaye mantığını asmış olan para merkezlerinin işlerine gelecek biçimde davranmışlardı

hep. Hepsi büyük birer yanlıştan ibaretti. Dünyayı

kanafbulmaya hiç gerek yokken bunu yapmışlardı ve şimdi bu kendilerine daha fazla ölüm ve savaş olarak dönüyordu. Bazı seyleri karşılıklı olarak idrak ettiklerini görünce aslında durumun o kadar da kötü olmadığını

anladılar. Ordunun yönetimi hâlâ Strike'ın elindeydi.

Emirleri yerine getirmek zorundaydı ama. Alt düzeydeki subayları ikna etmesi mümkün olmayabilirdi ve bu durum hemen anlaşılırdı. O zaman planlamayı öyle bir yapmalıydılar ki, Sir Eli'nin yakalanıp yok edilmesi için gereken zaman sağlanabilirdi. Ama bunun için acilen Türkiye ile irtibat kurmaları gerekiyordu. Rumsfeld bunu hemen yapacağını bildirmemişti. Strike'a düşen ise en kısa zamanda kabineyi samimi olduğuna ikna edecek bir saldırı planı hazırlamaktı. Bu planın uygulama aşamaları

tabii ki Rumsfeld tarafından bilinecek ve gereken yerlere gerekli bilgiler verilecekti. Ordu içinde Strike ile aynı

düşüncede olan başka general er de vardı. Strike özelikle bu general erin yönettiği tümenleri içine alan bir operasyon planlayacak ve en sonunda onlara düşüncelerini açıklayarak Sir Eli'nin ortadan kaldırılması

için göreve çağıracaktı.

Umarım buna gerek kalmaz, diye düşündü. Amerika'da bu türden bir askeri müdahalede bulunmak görülmemiş şeydi ve büyük yankılara yol açardı. Bundan cesaretlenen 19

bazı devletler de kendi planlarını uygulamaya koyabilirdi ve sonuçta istenmesiyle büyük bir savasa sürüklenbilirdi dünya.

Etrafındaki general er de Strike'taki garip havayı

sezmişlerdi. Neden Amerikan tümenlerinin Kuveyt'i geçerek görev verildiği üzere Suudi Kral ıgım isgale başlamadığını soruyorlardı. Strike ise, durumun kara saldırısı için hazır olmadığını ve Suudi direnisinin beklenildiğinden fazla olduğunu söylüyordu onlara. Ne de olsa Kutsal Toprakları tamamen ele geçirme düşüncesi, bölgedeki herkeste yoğun bir direnis yaratabilirdi. Sırada İran vardı. Yeni Amerikan yönetimi, Ortadoğu'da elde edeceği kesin zaferin hayal erim kuruyordu. Televizyonlar savaşın haberini verirken sürekli olarak VWashington'daki nükleer patlamayı kul anıyor ve bu patlamanın sorumlusu olarak tüm Ortadoğu'yu gösteriyorlardı. Bunun maliyetini ödemek zorundaydılar. Eger zafer normal yollarla sağlanamazsa her türlü karşılık verilecekti.

Altı gün önce 5 Ekim 2007

Rumsfeld ve Rice tedirgindiler. Başkan Bush'un istifasını

vermesi çok da zor olmamıştı. Ancak esas sorun şimdi başlıyordu. Ne yaparlarsa yapsınlar, Metal Fırtına'ya giden yolun mimarları durmuyordu.

Rice yorgundu. Rumsfeld'in beyni ise hiç durmuyordu.

Yine düşünceli gözlerle süzüyordu buldukları odanın penceresinden dışarıyı.

20

"Sence bunu gerçekten yapacaklar mı Donald?" diye sordu Rice, kendi söylediklerine inanmıyor gibiydi.

"Durmalan için ölmeleffazım. Hiçbirisinin de ölmeye niyeti varmış gibi görünmüyor. O kadar süredir onların içindeyim. Bu benim son projemdi, başarılı olamadım.

Artık emekli olmak istiyorum ama bir türlü işi onların eline veremiyorum. Ben olmasam sanki bütün dünyayı yakacak bir işe girisebilirlermiş gibi geliyor. Unutma Condi, daha önce de pek çok işlerini durdurdum."

"Evet Donald, biliyorum sen olmasaydın kim bilir daha neler olurdu?" Bunu söylerken gülüyordu

Rice. Donald da gülüyordu. Ne düzen ne de disiplin kalmıstı Amerikan sisteminde.

Rumsfeld bunun farkındaydı, isleri toparlaması

gerekiyordu. Yoksa yönetim, Amerikan devlet sistemine sızması olan yan yasal örgütün denetimine geçmek üzereydi ki bu felaket demektir.

Ve felaket kapıdaıydı.

Stil son hükümeti Ortadoğu'yu karıstırmaya niyetliydi.

Ordu Irak'ta konuşlanmaya devam edecekti. Ne yapacağı

bel i değildi, kayıplarını telafi etmeye çalışacaklardı. Ve yönetime gelenlerin sicil eri ile ilgili ciddi sorunlar vardı.

Yeni kabinenin hemen hazırlanması nedeniyle kimse kabinenin kimler tarafından kurulduğunu bilmiyordu.

Yasanan kaos sırasında Savas Bakam Stil son da dahil olmak üzere birtakım resmi görevliler, yeni bir kabine oluşturmışlar ve bunu kabul ettirmişlerdi.

Yeni Başkanlık seçimleri yapılıncaya kadar Stil son 21

kendisini Başkan seçtirmisti. Zaten sorun da buydu S t i l l s o n i s m i n i a r a s t ı r a n l a r h i ç d e i y i s e y l e r l e k a r s ı l a s m ı y o r d u . R u m s f e l d ' i e n ç o k z o r l a y a n v e s o r u n ç ı k a r a n d a b u y d u .

Kabine ilk toplantısını New York'ta yapmıştı. Yeni bakanlar arasında dünya kamuoyunun tanıdığı kimse yoktu neredeyse. Amerikan halkı da neye inanacağını

sasırmıştı, borsa bile halen tam randımanlı olarak çalışmaya başlamamıştı. Sadece kurumsal el degistirmeler yapılıyordu, yoksa eskiden olduğu gibi sıradan vatandaşların gidip hisse, çenedi alması mümkün değildi. Bunun dışında gündelik hayattaki insan, içine düştüğü savas bunalımından kurtulmaya çalışıyor ve kendisine dayatılan tüm çözümleri hemen kabul ediyordu.

Stil son hükümetinin kim tarafından kurulduğu bile bu ruhsal çöküntü nedeniyle araştırılmamıştı. Birileri Senato'da isi bitirmiş ve Amerika'nın acil bir durumda bulunduğu belirtilerek hükümetin hemen kurulması

gerektiği söylenmişti. Evet, bazı adımların alınılmış teamül ere aykırı biçimde atıldığı görülüyordu ama ortada kaos vardı ve hemen düzeltilmeliydi. En azından böyle söylenmişti insanlara. Tabi ki tüm bunlar bir sonraki seçime kadardı. Bu seçimin ne zaman olacağına dair spekülasyonlar, savas haberleri ile durmuştu. Böylesine bir ortamda seçimler asla yapılmazdı. Amerika büyük bir dünya savasına gidiyordu ve bunu bu hükümetle yapmak zorunda kalacaktı.

Garip bir hava hakimdi o gün salona. Bu toplantının gerçekten Amerikan Başkanının toplantısı olduğunu düşünmek çok zordu, insanlar aslında ne için orada olduklarını bilmiyor gibiydiler. Bir

çesit darbe olmuş gibiydi. Halkın ve dünyanın dikkatinin nükleer patlamada 22

olduğu bir sırada bütün idare, zaten yan yarıya devlete sızmış olan perde arkası güçler tarafından elde edilmisti.

Ancak bu çok tehlikeli bir durumdu.

Toplantı henüz başlamamıstı. Herkes Stil son'ın toplantıyı

baslatmasını bekliyordu. Kabine üyeleri toplantının başlamamıs olmasından bir hayli rahatsızdı.

"Sayın Başkan, ne bekliyoruz? Bir an önce su toplantıyı

baslatalım."

Stil son'ın el eri titriyordu, bu göreve getirilebileceğini hiç

düşünmemisti. Elinin altında dünyanın süper gücünün bütün enerjisi vardı ama onu kul anacak ne iradesi vardı, ne yetkisi, ne de izni.

"Sayın Bakanlar, çok önemli bir misafiri bekliyoruz."

"Ne, misafir mi? Sizi oraya Başkan diye koymak tam bir saçmalıktı zaten. Kendiniz konuşmayı beceremiyor musunuz?"

Bakanlar bir kahkaha kopardı. Stil son ne diyeceğini bilemedi. Amerika'nın kurulma asamasındaki eyalet meclisi toplantılarına benziyordu. Bütün düzen sıfırdan yeniden inşa ediliyormuş gibiydi.

"Beyler biraz beklerseniz, hepinizin burada olmasını

saglayan Beyefendi ile karşılasacaksınız. Birazdan Sir Eli buraya gelecek ve çok önemli kararların alındığım göreceksiniz."

Sir Eli ismi duyulduğunda sessizlik oluştu. Onun ismini daha önce duymuşlardı ama bir gün göreceklarını tahmin 23

etmemislerdi. Sir Eli, artık Amerika'yı kendisi yönetmeye karar vermisti.

Hep perde arkasında kalmak bir süre sonra isleri zorlastınıyordu. Artık doğrudan idare ile dünyaya istediği şekli verebileceğini düşünüyor olmalıydı.

Bir süre sonra kapı açıldı ve içeriye Sir Eli girdi. Bakanlar Kurulunu sok eden bir görüntüsü vardı. Yası bel i olmayan ama el i yaslarında olmasına ragmen otuz bes yaşlarında gibi duran birisiydi. Geriye taranmış siyah saçları vardı ve yüzündeki ifade kabinedekilerin kanım dondurdu.

Asla taviz vermeyecekmiş gibi duruyordu. Temsil ettiği gücün farkında birisiydi. Bu gücün farkında olması, onu daha da tehlikeli kılıyordu. Odadaki ışıklar çok parlak değildi. Gölgeler hareket ediyordu

odanın içinde.

Stil son ayaga kalkıp Sir Eli'ye yer verdi. Sir Eli, Stil son'a hiç bakmadan onun yerine oturdu. Evet, Amerikan Baskanlık koltuğunda oturuyordu. Artık bütün güç onun elindeydi.

"Beyler, çok önemli bir görev için buradasınız." Sesi pes tondaydı, çok etkileyiciydi. Emir veriyor gibiydi ve bunda ciddiye. Gerçek Baskan gibi davranıyordu. Stil son ise onun yanında basıyla onaylayan kişi konumundaydı.

"Türkiye savaşı sayesinde saçma işlerle uğraşan hükümeti alt edebildik. Artık kimseye ihtiyacımız yok.

Bütün taseronları ortadan kaldıracagız. Gerçek imparatorluk bugün ortaya çıkmaya başlayacak."

Bakanlar onu saskınlık ve saygıyla dinlemislerdi o gün.

24

Büyük bir seyin içinde olma duygusuyla hareket ediyorlardı. Büyülenmiş gibiydiler. Her denileni yapacak gibi duruyorlardı. Oysa Sir Eli'nin onlardan fazla bir beklentisi yoktu. Zaten dünya çapında çok güçlü bir organizasyonu vardı ve bakanlardan tek istediği, Amerikan ordusunun hareket etmesi için gereken düğmeye basmalarıydı. Zaten uzun kariyerleri boyunca çeşitli nedenlerle Stil son için çalışmışlardı ve bu nedenle kabinede yer alma kararını vermeleri zor olmamıştı. Bir bakıma müdürlükten bakanlığa yükselmislerdi.

"Tüm dünya bizim yenildiğimizi düşünüyor. Bu teknik olarak doğru, ama bu mağlubiyet sayesinde artık hükümeti ele geçirdik. Simdi ana planlarımızı uygulamaya koyabiliriz. İlk olarak Ortadoğu'yu tam bir kaosun içine sürüklemeliyiz. Bu kaos sayesinde topyekun bir savaş çıkararak Müslüman dünyayı orada yenilgiye ugratmalıyız.

Bu arada onların yardımına gelecek herkes bundan nasibini almalı. Ortadoğu'da taseron devletlere ihtiyacımız kalmamalı. Israil'in bile bizim için bir önemi yok artık. O

devleti babam kurdurdu, ben kendi el erimle yıkabilirim gerekirse. Ama ondan önce Israil'le ilgili planlarım var.

Israil, etrafındaki ülkelere gereken zararı verip ondan sonra ortadan kalkmalı. Yani Ortadoğu'da yakılacak atesle beraber benim politikalarım muhalefet edebilecek hiçbir devlet yapısı kalmamalı. O zaman oradaki Yahudilerin hepsi benim kontrolüme girer."

"Sayın Sir Eli, bu düşünceleriniz gerçekten de etkileyici.

Ancak biliyorsunuz, Metal Fırtına sırasında diğer devletler, örneğin Rusya bize karşı harekete geçme tehdidinde bulunmuştu." "Ruslar bize saldırmaz, sadece tehdit ederler. Oradaki bağlantılarıma güveniyorum. Bu operasyonu derhal baslatmalıyız. Hazır hükümet bizim 25

elimizdeyken, derhal Ortadoğu'daki büyük savaşı

baslatmamız gerekiyor. Çok kayıp verilebilir ama bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Bakanlar baslarını sal adılar. Askeri kayıpların hiçbir önemi yoktu. Hatta askeri kayıplar yönetimin isini kolaylaştırırdı bir yere kadar. Hiçbir ulus, ordusunun asagılanması ve zarar görmesi karşısında kayıtsız kalamazdı.

"Peki Sayın Sir Eli, bu planın detayları ile ilgili bilgi verecek misiniz? Bu planı nasıl uygulamaya koymayı

düşünüyorsunuz?"

Yeni hükümet, Ortadoğu'da yasanacakları iste o gün öğrenmisti ilk defa, hem de büyük patron Sir Eli'nin agzından.

"Plan hazır, her şeyiyle hem de. Amerikan ordusunun Suudi Arabistan'a ve İran'a saldırması gerekiyor. Bunun için gereken bahaneler hazırlanmalı. Amerika'da büyük bir terör eylemi düzenlemeliyiz. Bu eylemin sorumlusu olarak iranlılar ve Suudiler gösterilmeli. Karsılık ağır olmalı.

Suudi Arabistan'daki Kutsal Toprakların ele geçirilmesi emrini verin. Aynı zamanda Israil'de büyük bir patlama olacak ve Israil bu saldırının İran tarafından yapıldığını

zannedecek Savası israil kazanacak, ama kendisi de büyük kayıp vermiş olacak. Ortadoğu'da tek ve büyük bir devlet kurulmasını sağlayacağım. Bütün Ortadoğu halklarını benim yönetimim altına alacak bir devlet.

Federal bir yapı olmalı. Her azınlığın kendi ülkesi olmalı

ve hepsi de bana bağlanmalı."

"Sayın Sir Eli, bu planlarınız çok cesurca ama Kutsal 26

Toprakların bizim tarafımızdan işgal edilmesi bütün dünyayı ayaga kaldırır."

"Buna cesaret edebiliriz. Herkesle savaşabiliriz."

Bakanlar Sir Eli'ye kustu ile bakıyorlardı. Onun akimin yerinde olup olmadığından emin değil erdi. Ama büyük bir gücün basında olmak ve ona hükmetmek o kadar da kolay bir şey değildi. Bu türden dengesizliklerin olmasını

dogal karsılılamaları gerekiyordu.

"En son hedefim, Çin olacak, bütün dünyaya hükmetme yolunda benimle birlikte davranmanızı istiyorum. Bütün yüreginizle ve kalbinizle."

"Bir Yahudi olarak Israil devletine ne olacağını sormak zorundayım," dedi bakanlardan birisi.

"Eğer güç sahibiysen ne olduğunun bir önemi yoktur oğlum. Güç seninse o zaman her şey senin için

bir araçtır, israil de bir araç ve gerekirse Yahudilik de bir araç.

Yönetenler vardır, gücü elinde tutanlar. Eger onlardan birisiysen, yönetilen ve dünyayı kavrayamayan sıradan insanlardan birisi olamazsın. O insanlarla aranda ortak bir nokta olmasını beklememelisin. Böyle düşüncelerin varsa hemen sil at onları. Yoksa bu kabinede yerin olmaz."

Bakan hemen sustu. Sir Eli sanki bir dokunusla onu yok edecekmiş gibi kesin konuşuyordu. Aslına bakılırsa bunu yapabiliirdi, bir emri ile bakan tamamen ortadan kaldırılabiliirdi.

"Stil son, orduya gereken emirleri verin derhal. Harekete geçmeye hazır olsunlar. Howard Strike denen o adama 27

söyle bu sefer isini adam gibi yapsın."

"Sir Eli emirleriniz uygulanacak, ancak bu saldırıya baslamak için bir nedene ihtiyacımız var."
"Merak etmeyin. Her sey hazırlandı." "Peki ya Türkiye?"

Bakanlardan birisi sormustu. "Türkiye için ayrı bir planım var. Orayı simdilik isgal edemeyeceğimiz açıkça ortaya çıktı, ileride Basbakan olma sansı olan parlak bir politikacıyı kaçırıp kendi yöntemlerimi uygulayarak bu ülkedeki çıkarlarımı korumayı düşünüyorum. Hatta buna ilişkin çalışmaları uzun süre önce baslattım."

Sir Eli, gerçekten de ciddi idi. Her konuda nasıl oluyordu da bu kadar rahat olabiliyordu? Aslına bakılırsa, yaklaşık bir trilyon dolar idare eden bir güç agının basında olmak insanda bu türden dengesiz ama temel i davranışları

ortaya çıkarabiliirdi. Bu para gücü ile yapılamayacak sey yok gibiydi.

Sir Eli ayaga kalktı ve kimse ile konuşmadan odayı terk etti. Herkes saskınlık içindeydi. Stil son, Sir Eli'nin yerine oturup toplantıyı idare edecekti.

"Stil son, söylenecek bir sey kaldı mı, bizler burada bir hiçiz. Emirleri duydun, hemen yerine getir. Bir sey gerekirse benim imzamı taklit edersin."

Bir anda salon kahkahalara boguldu. Stil son söylenenlerin dogru oldugunu biliyordu ama bir sey yapamazdı, Baskan gibi davranmak zorundaydı.

Sir Eli güdümündeki Stil son hükümetinin akıldısı

planlarından, durum degerlendirmesi yapmak üzere bir araya geldikleri bir öğle vakti haberdar olmuslardı

28

Rumsfeld ve Rice. Arayan, bakanlardan birisiydi. Yıl ardır Rumsfeld'i tanırdı ve onun bir anda bu kadar dışarıda bırakılmış olmasından dolayı memnun degildi. Ona toplantıda olanları anlatmıştı. Rumsfeld bunları dinlerken saskınlıktan küçük dilini yutacak gibi olmuştı. Duydugu seylere inanması

güç görünüyordu. Yıl arca güç merkezli politikalar izlemisti ama hiç bu kadar kendini kaybetmis degildi. Buna izin veremezdi. Bunları yapmaya çalışanları

durdurması gerekiyordu.

Rice, yanına geldiğinde Donald'ın yüzünün sapsarı

oldugunu görüp heyecanlanmış, Rumsfeld ise son haberleri Rice ile paylaşmıştı. Söylenenler ona da bir fantezi kitabının kurgulan gibi görünüyordu.

Rumsfeld son birkaç ayda yaşananları gözlerinin önünden geçirip anlamlandırmaya çalışırken Rice sessizliği bozdu:

"Ne yapabiliriz Donald? Bu saçmalığa izin vermemeliyiz."

"Bilmiyorum, bu saldırı nedeniyle bütün islam dünyası ve Hıristiyan dünyası birbirine girebilir. Üstelik Çin için de hiç

iyi seyler düşünmüyorlar. Dünyayı atese ve yıkıma götürecek bir süreci baslatmış görünüyorlar."

"Bu kadar deli olamazlar. Onların her zaman biraz deli olduğunu düşündüm ama bu kadar da olamaz."

"Sanırım bu sefer oluyor Condi. Hemen bir seyler yapmalıyız."

"Ne yapabiliriz sence?"

"Bilmiyorum, Tayyip Erdogan'ı aramayı düşünüyorum.

29

Belki bize yardım edebilir."

"Nasıl yardım edecek? Onlar da zorlu bir süreçten geçiyor."

"Türk ordusu ileri harekâta geçer ve Rus desteği ile Amerikan ordusunu oyalarsa, o zaman planlan bozulabilir.

Bu arada tabi ..."

"Tabu ne?"

"Sir Eli denen geri zekalı ahmagı ortadan kaldırmalıyız."

"Evet, haklısın, onu ortadan kaldırmalıyız. Yoksa bu isi sonlandırmak mümkün degil. Ama Sir Eli denen adamı

yok etmek için ne yapacağız?"

"Umutsuzum ama Erdogan'la konusurken bu konuyu da gündeme getirecegim."

"Tamam, çok çabuk hareket etmeliyiz. Bu gidisatı

durdurmak için gereken önlemleri almalıyız."

"Evet Condi, bunun için her şeyi yapmalıyız, istihbarat örgütlerimiz delinmiş durumda. Her yerde Eli'nin adamları var. Bu zorlugin üstesinden gelmeliyiz. Ama nasıl olacak ben de bilmiyorum."

"Donald, bakarsın Türklerin bu tür durumlar için bir planı

vardır. Eger Washington'a kadar o bombayı getirip bizi havaya uçurdularsa, Sir Eli denen adamı da pekâlâ

hal edebilirler."

"Akla yakın gelmiyor değil. Ama önce Erdogan'la 30

konuşmalı ve bu kukla hükümetin Ortadoğu'yu daha fazla kanstırmasına engel olmaya çalışmalıyız."

"Peki Don, dikkatli ol, tamam mı?"

5 Ekim 2007 İstanbul

Bugün Türkiye için çok önemli bir toplantı yapılacaktı.

Toplantının İstanbul'da olması da ayrıca önemliydi. Sehrin imar çalışmaları hızla sürüyordu. Dünya hızlı bir sürece girmisti. Küresel bir savaşın ayak sesleri geliyordu.

Amerika buradaki çatışmayı kaybetmiş olabilirdi, ama iktidarı bir biçimde ele geçiren Stil son hükümeti, Sir Eli'nin çılgınca isteklerinin aracı olmuş görünüyordu, üstelik Metal Fırtına operasyonundan çok ders çıkarmış olan Rice ve Rumsfeld'in tüm önleme çabalarına rağmen.

Toplantı Dolmabahçe Sarayı'nda yapılıyordu. Taraflar, geniş yemek salonunda buluşacaktı. Rusya, Çin ve Hindistan'ın siyasi liderleri katılacaktı toplantıya.

Erdogan salondaki hazırlıkları kontrol ettikten sonra konukların gelmekte olduğu uyarısı ile sarayın bahçesine çıktı ve tören alanına geldi.

Protokol gereği yapılan törenlerden sonra yemeğe geçilmiş ve en sonunda özel bir odaya kapanan liderler Türk kahvelerini içerek konuşmaya başlamışlardı. Dört lider ve çevirmenlerinden başka kimse yoktu odada.

Putin, söze girdi. İlk sözü onun almasının ardında, eski bir 31

süper güç olarak bir şeyler söylemesi gerektiğine dair bir fikir vardı. Ne de olsa Soguk Savaş boyunca Amerika'ya karşı koyup onunla uzun süre savaşmış bir ülkeydi.

"Sözlerime başlamadan önce, Türk topraklarının geçirdiği bu büyük badire için size geçmiş olsun diliyorum."

Erdogan basını sal adı, teşekkür ediyordu.

"Ancak Soguk Savas sonrası dönemin buna benzer acılar dogurması son derece normaldi. Rusya olarak bunu bekliyorduk dogrusu. Amerika'nın böyle bir politika izlemesine hiç sasırmadık. Ancak öyle görünüyor ki, Amerika da birileri tararından bu çılıgnılığı yapması için kandırılmıs. Ve sonuç, bekledikleri gibi olmadı. Ancak bu, önümüzdeki dönemin çok rahat geçeceğini düşünmemizi gerektirmiyor. Rusya olarak bunun farkındayız."

Diger liderler Putin'i dikkatle dinliyorlardı. Milyarlarca insanı yöneten insanlar, herkesin merak ettiği kapalı

kapılar ardında bölgenin kaderine yön vermeye çalıstıyordu. Çok hassas bir dönemde yeni uluslararası

kurumlara ihtiyaç vardı.

Çin Basbakanı Jiabao söz aldı. Putin saygıyla kendisine bıraktı sözü.

"Amerika'nın yaptıklarının farkındayız. Hatta konu ile ilgili olarak saygıdeğer Jintao'nun da fikirlerine başvurduğum ve aynı sonuçları çıkardığım gördüm. Sanırım o benim de ilerimde bu konuda ve aklında çok ilginç şeyler var.

Amerika'nın yalanda büyük bir savas çıkaracağını

düşünüyor."

32

"Buna katılıyorum," dedi Hindistan Basbakanı Singh, gözlüklerinin üzerinden elindeki kâğıtlara bakarak notlarını

okuyordu. "Amerikan-Hindistan ilişkilerinin iyilesiyor görünmesinin yanı sıra, kendilerinin bize daha fazla yakınlaşmaya çalıştığını müşahede ettik ve buna izin vermedik. Ancak Amerikan şirketlerinin yatırımları

nedeniyle ilişkilerimizi gerginleştirmekten kaçınıyoruz.

Fakat sunun bilincindeyiz, Amerika'nın bu bölgede savası

desteklemesi ya da gerginliği artırması bizim güvenliğimizi tehlikeye düşürmektedir."

"Bu konuda haklısınız Sayın Singh," dedi Jiabao.

"Amerika'nın Çin'i tehdit etmesi ve bölgesel sorunları

küresel bir çatışma zeminine sürüklemesi, sadece bizim için değil tüm dünya için sorun oluşturmuyor."

"Bence bizlerin yeni bir yapılanmanın temel erini atmamız şart. ipek yolunu hatırlayın, Türkiye tarihsel bağları

nedeniyle bir Doğu ülkesidir ve aslına bakılırsa bugün gelinen noktada bu hat üzerindeki ülkelerin siyasi ve ekonomik işbirliği önemli bir seçenek olarak ortaya çıkıyor.

Yani birbirimize bütün gücümüzle bağlanıp sadece barışı

ve ekonomiyi ön plana almamız gerekliliğini."

Diğer liderler Erdoğan'ın bu sözlerini memnuniyetle karşılayıp, önlerinde duran Türk kahvelerine uzandılar.

"Siyasi olarak sınırları kolay geçilebilir hale getirmeliyiz, ancak kendi aramızdaki bölgesel sorunların hemen çözülmesi gerekiyor. Birbirimize ve kendi içimizdeki sorun kaynaklarına verilecek küçük tavizlerin büyük resim karşısında pek fazla bir önemi olmadığını sanmıyorum,"

dedi Putin ve devam etti. "Üstelik askeri anlamda da işbirliğine gitmeliyiz. Doğu teknolojik olarak Batı'yı

33

neredeyse yakaladı ve biz de Rusya olarak hassas teknolojileri sizlerle paylaşmaya hazırız."

"Bu çok güzel ve yapıcı bir yaklaşım Sayın Putin. Ancak Hindistan istihbaratı pek adı duyulmasa da hayli önemli işlere imza atar. Doktora öğrencilerimiz vasıtasıyla ABD'de çok önemli bağlantılara sahibiz, zaten nükleer silahlara da bu yol a erismistik. Şimdi sunu size söyleyebilirim ki, Amerika Türkiye'de gerçekleştirdiği operasyonu bir adım olarak görüyordu. Ve gelen bilgiler simdiki gayri mesru hükümetin çok hesapsız eylemlerde bulunabileceğini gösteriyor."

"Bu çok önemli bir bilgi" dedi Jiabao, "Tevvu'nun çalışmaları daha da ileri boyutlarda. Stil son ve ekibi tüm dünyadaki Kutsal Toprakları hedef listesine almış durumda."

"Bu çok ama çok kötü. Roma'dan sonra ilk kez bir ülke dünyanın uzak diyarlarındaki toplumları rahatsız etmeyi başarıyor. Tarihin bu döneminin büyük çalkantılara gebe olduğunu görüyoruz," dedi Erdoğan, sözlerinde samimiydi, ne de olsa yeni bir imparatorluk kurma girişiminin acı

yanlarından birisi ile karşılaşmıştı.

"Size katılıyorum Sayın Erdoğan, bu gidişata bir dur demeliyiz. Zira artık her Dogulu, potansiyel bir düşman göz ü y l e g ö r ü l m e y e b a s l a n d ı . B u a y n m t a b i i Müslümanlarla Hıristiyanlar arasında yapılmaya çalışılıyor." Putin Erdoğan'ı destekleyen bir yüz ifadesi takınmıştı.

"Oysa Çin, Amerika'nın en büyük düşmanı olarak görülüyor. Ve simdilik onları püskürtsek de, yakın zaman 34

içinde bu odadakilere bir baskasının yardımı ihtiyacı

olabilir." Jiabao bunu söylerken gülüyordu. Aslında o yardıma ihtiyaç duyacak ülke, Çin olacaktı. Bunu herkes biliyordu.

"Bir an önce Türkiye'nin ordusu yenilenmeli ve eski gücüne kavusmalı. Bunun için gereken neyse yapılmalı."

Putin bunları söylerken Çin ve Hint liderlerine döndü. Her ikisi de başlarını salladılar.

"Öncelikle Rus silah sistemlerinden geçici bir tamamlama yapalım. Ancak çok önemli bir nokta var, o da Türkiye'nin stratejik bir ileri hareket gücüne kavusması, bunu hemen hal etmeliyiz. Türk ordusu çok kısa süreler içerisinde dünyanın değişik bölgelerine tümen büyüklüğünde bir kuvvet sağlayabilmeli. Çin ve Rus ordusunda buna benzer güçler mevcut, ancak Hint ordusunun da aynı şekilde hızlı

hareket edebilen güçleri yaratması gerekiyor."

"Aslına bakılırsa bunları çok çabuk hal edebiliriz. Bir başka önemli konu da bu yeni işbirliğinin finansal yapısının nasıl şekilleneceği," dedi Erdoğan. Henüz o konuya gelinmemiş olması doğru değildi, parasal konular hal edildikten sonra her şey kolaylaşır.

"Haklısınız Sayın Erdoğan," dedi Putin. "Finansal konuları

hızla çözüme kavuşturmalıyız. Bu konuda Çin'in çok önemli desteğinin olacağını düşünüyorum." Sözü

Jiabao'ya verdi.

"Çin ekonomisi ihracat fazlaları nedeniyle önemli miktarda dolar biriktirdi. Ve bu dolarlar genel olarak Amerika'yı

finanse etmekte kullanılıyor. Ama bunun bizim için çok riskli olduğunu da görüyorum. Amerika ile gerçekleştirecek 35

bir savaş anında sadece borçlarını ödemeyerek bile büyük bir zarar verebilirler. Savaş sonucu oluşabilecek zararları saymıyorum bile."

"Sayın Jiabao, Çin ekonomisinin hızla dışarı yatırım yapması gerekiyor. Bunu sadece ekonomik parametreler ile değerlendirmemelisiniz." Erdoğan, ticari çatışma ve rekabet döneminin geride kaldığını söylüyordu.

Çin Başbakanı bunu duyunca gözlerini kıstı ve bir süre düşündü. Su an içinde buldukları durumda ticari çıkarları, siyasi çıkarlarla değiş tokuş edebilirlerdi.

Etmeliydiler de, her durumda en çok kâna elde etme eğilimi, genelde uzun vadede zarar getirirdi. Ekonomik çıkarın göz ardı edilmesi gereken bir an, tarihte sürekli olarak gelirdi.

"Evet, Çin'in parasal kaynakları çok büyük, ancak Amerikan merkezli finans merkezleri ile bağlantısı çok derin ve bu kaynakları hızla oradan doğuya aktarmak zor olur. Fakat, bizim iş adamlarımızın sizlerin ülkelerinizde yatırımcı olması fikrini doğru buluyorum. Her ne kadar maliyet avantajları bizimde olsa da, dış yatırımlar yapmadığımız sürece siyasi gücümüzün sınırlı kalacağını

biliyoruz. Bu nedenle Çin sermayesi hızla bu bölgelere aktarılabilir. Hatta sizin iş adamlarınız da Çin'de yatırım yapma konusunda daha avantajlı konuma getirilebilirler."

"Öncelikle bu dört ülke arasında gümrüklerin ufak detayları düzenlenerek en aza indirilmesi ve ticaretin hızla artırılması şart," dedi Hindistan Basbakanı Singh.

"Ondan sonra Pakistan ve diğer ülkeler de bu birliğin içinde yerlerini alabilirler."

36

Toplantı iyi gidiyordu. Türkiye'nin boru yataklarının kullandığı ile ilgili teknik detaylar araştırıldı. Avrupa'nın bu toplantıda olmamasının nedeni, Erdoğan'la aralarındaki anlaşmaya rağmen Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne alınması

konusunda hiçbir açıklama yapmamış olmalıydı. Avrupa yine ortak irade gösterememişti. Boru mineral eri, Türkiye'yi oksijen yakıtının üssü haline getirecekti ve bu merkez üssünü kullanan, hem Çin hem de Rusya için büyük önem taşıyordu, özelikle Amerika'nın Ortadoğu'da tam hegemonya kurmuş olması, enerji önceliklerini değiştiriyordu dünyanın. Otomobillerde hidrojen hızlı

geçiş yapmak, savaş araç gereçlerinin petrol kaynaklarına yönelmesini sağlayacaktı. Bu büyük bir değişimdi.

Toplantı sona erdiğinde liderler hep beraber salon dışına çıkıp gazetecilere poz verdiler. Rusya Türkiye'ye büyük nakliye uçakları ve pek çok silah sistemi vermeyi kabul etmişti. İlk etapta ordunun gereksinimleri hızla tamamlanırken Çin'den gelecek olan taze sermaye, bankacılık sisteminin ayakta kalması için kullandılacaktı.

Hindistan, Rusya ve Çin, Türk malına uzun bir süre uygulanacak olan sıfır gümrük vergisini hayata geçirmeye söz vermişti.

Doğuda yeni bir işbirliğinin hızla hayata geçirilmesi ve diğer ülkeleri içine almak üzere yapılandırılması

gerekiyordu.

Tayyip Erdoğan, danışmanlarının 'acil telefon var'

çatışma sasmamıştı. Her an bir şeylerin olmasını

bekliyordu. Ama telefondaki kişinin yakın zaman önce ülkesini işgale kalkışan ülkenin üst düzey yöneticisi olduğunu öğrendiğinde küçük dilini yutacaktı.

"Sizi telefonda da olsa duymak çok ilginç Bay Rumsfeld.

Bana ne diyeceğinizi çok merak ediyorum. Savaş sona erdi ve ordunuz tamamen çekildi. Artık ilişki kurmak için biraz zaman geçmesini beklememiz gerekiyor sanırım."

"Sayın Erdoğan, haklısınız ama size söylemem gereken çok önemli bazı şeyler var. İnanın, duygularımızı

tamamen bir kenara bırakmak zorundayız."

"Duygularımızı bir kenara bırakmak konusunda sizin kadar başarılı olabileceğimi sanmıyorum Bay Rumsfeld.

Ancak sizi dinlemeye devam edeceğim. Bu panik halindeki ses tonunun sonunda bana ne söyleyeceğinizi merak ettim doğrusu."

"Çok teşekkür ederim Sayın Erdoğan. Ancak meydana gelen bazı gelişmeler çok kötü. VWashington'da patlayan nükleer silah, gizli bir darbeye neden oldu. Hükümete kimsenin tanımadığı insanlar geldi ve bu insanları yöneten birisi var. Şimdiye kadar hep perde arkasında kalıp devlete dışardan destek vermisti. Doğrusunu söylemek gerekirse pek çok pis isimizi yapan adam da oydu.

İnanılmaz bir teşkilatı var, dünya çapında bir teşkilat."

"Sayın Rumsfeld, bu gizli bilgilerinizi bana açma nedeninizi anlamış değilim. ABD'nin nasıl bir yapısı

olduğunu yakın zaman içinde gördük."

"Erdoğan, o hiçbir şeydi. Büyük bir dünya savaşını

başlatmaya çalışıyorlar. Bütün Ortadoğu'yu, Kutsal Toprakları, Kudüs'ü, İsrail'i her yeri yerle bir edecekler ve bölge halklarını tamamen kendilerine bağlayacak bir yöntem üzerinde çalışıyorlar."

"Bu düşüncelerinizin ne kadar asın olduğunun sanırım siz de farkındasınızdır."

"Onları tanıyorum, bunu yapmayı deneyecekler. Ancak şanslıyız ki hâlâ akli basında düşünebilen birileri var. Ve sizden yardım istiyoruz. O bölgede güvenebileceğimiz tek ülke Türkiye."

"Her şeye rağmen..."

"Evet, her şeye rağmen. Bütün yanlışlarımıza rağmen."

"Bunu anlamış olmanıza sevindim. Aslında haklısınız, hâlâ bana güvenebilirsiniz. Türkiye'nin adil bir

imparatorlugun mirası oldugunu bildiginizi görüyorum ve bu açıdan da sanslısınız."

"Bunu biliyorum Sayın Erdogan, gerçekten biliyorum.

Ancak emekliligimde dünyanın mahvolmasını saglayan insan psikolojisi ile yasamak istemiyorum. Bunların önünü

açtım ama buna devam etmelerine izin vermeyeceğim."

"Peki benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Siz VWashington'da bomba patlatabildiniz ve Adnan Lynam denen adamı yakalayıp yok ettiniz. Yıl arca düşünsem bu aklıma gelmezdi ama Sir Eli denen adamı

ortadan kaldırmanızı istiyorum. Ben onun planlanm engel emeye çalışacağım ama bu sizin yardımınız olmadan imkânsız."

"Çok garip bir seyden bahsediyorsunuz ama sasırmadım.

Haksızlık yapanların düşeceği duruma düstünüz."

39

"Haklısınız ama sizden sunu duymak istiyorum. Bana yardım edecek misiniz?"

"Bay Rumsfeld, dünyanın iyiligi için size yardım edeceğiz ve o Sir Eli denen adamı etkisiz hale getireceğiz. Yalnız size bir sey sormak istiyorum. Çalışma arkadaşım Abdul ah Gül ve bürokratlar ortadan kayboldular. Onların VWashington'da olmadığına ve götürüldüklerine dair bilgiler vardı. Bize onları geri vermenizi istiyorum."

"Sayın Erdogan, çok tesekkür ederim. Gül ve ekibinin kaybolması konusunu araştırmam gerekiyor. Ancak eger bunun altından da Sir Eli çıkmazsa sasarım. Bence aynı

yolda ilerlersek kendilerine ulaşabiliriz."

Telefon kapandığında Erdogan derin düşüncelere dalmıstı. Bu topraklarda yasamak çok zordu. Asla bitmeyen bir mücadele gibi. Bunu zamanında fark ettiği için mutluydu dogrusu.

14 Ekim 2007

Iran Hava Kuvvetlerine baglı savas uçakları, yerden alçak mesafede uçarak Suudi hava sahasına girmeye başlamışlardı. Amerikan ordusu bu saldırıya genel olarak hazır degildi. Beklemiyorlardı. Aslında özel bir deniz görev gücü, Iran kıyı bataryalarını füze atılan ile yok etmişti ve bu hareketin iran'ı tahrik edeceği kesindi. Her nedense, bu saldırıdan haberdar olmayan ordunun geri kalan kısmı, bir anda tuzaga düşmüş gibiydi. Nasıl bir ortamda savastıklarını bilmiyorlardı.

40

Metal Fırtına operasyonu sonrasında Amerika'da çok sey degismis, yıl ardır resmi kurumlara nüfuz etmek için elinden geleni yapan Sir Eli'nin liderligindeki bir örgüt olaganüstü yol arla iktidar olmustu. Kutsal Topraklara yapılan saldırı esnasında da Sir Eli ile gerekli temaslar kurulmus ve büyük bir medya operasyonu baslatılmıstı.

Bu medya operasyonu sayesinde Amerikan kamuoyundaki savas karsıtlığı neredeyse sıfıra düsmüstü, iran'ın da denkleme dahil olması sayesinde Stil son hükümeti için neredeyse savasın sınırı kalmamıstı.

Radar uçaklarının ekranlarında yavas yavas Iran savas uçakları belirmeye baslamıstı. Hemen tüm hava saldırı birimlerine gereken emirler ulaştırıldı. Iran savas uçakları bir hayli yaklaştı. Suudi jetlerinin bazılarının da havalanabildiği görülüyordu. Simdi bel i sayıda savunma yapan savas uçağı, Amerikan uçaklarına karsı

mukavemet göstermekteydi. Telsizlerden duyulan feryatlar, Amerikan hava kuvvetlerinin zorlandığını gösteriyordu. Türkiye ile meydana gelen çatışma sonrasında koordinasyon azalmıstı ve eski moral düzeyine erismek zor olacak gibi görünüyordu.

"Iran uçakları ile çatışmaya giriyoruz. Çok yakınlar."

"Kahretsin, buraya kadar nasıl geldiler?"

"Bırakın ağlamayı, Iraklılarla savasmak kolaydı.

Erkekseniz iranlıları haklayın bakalım."

"Bu adamlar çok zorlu. Hey su manevralara baksanıza!"

"Bana Mig-29'un manevrasından bahsetme. Vurun onları."

41

"Mig'leri çok gelistirmisler."

"Kahretsin, bana biri kilitlendi. Bulun bana kilitlenen Al ah'ın belasını."

Gökyüzünü yaran bir füze, Amerikan savas uçağını

havada parçaladı. Pilot atlayacak zaman bulamamıstı.

"Hey, bu iranlılar da ne yapıyor? Tanmm, bir uçağımız vuruldu."

"Görüs ötesi füzeleri var. Mig'leri gelistirmisler."

"F-15'ler yolda. Onlar gelmeden sakın dalasmayın."

"Dalastım bile, bir tanesinin pesindeyim."

Amerikan uçağı gökyüzünde tehlikeli bir it dalasına girismisti. Suudi halkı nerden geldiği bel i olmayan diğer savas uçaklarının Amerikan uçakları ile savasmasını

seyrediyordu. Gözlerinin önünde henüz nedenini kavrayamadıkları bir çatışma meydana geliyordu, bütün bunların bir felakete dönüşmesinden korkuyorlardı.

Gözleri her an çöl eri saran ufuk çizgisindeydi. Sınırlarının az ötesinde yüz binlerce Amerikan askeri olduğunu biliyorlardı.

Iran Hava Kuvvetleri aynı anda pek çok havaalanından kalkmıstı. Hedefleri, Körfez'deki tüm Amerikan güçleriydi.

Bunu ne kadar basarabilecekleri konusunda şüpheleri vardı, ama mümkünse Körfez'deki tüm Amerikan askeri varlığını ortadan kaldırmak ya da yasayamaz hale getirmek istiyorlardı.

42

Bu, bir kerede hal edilmesi gereken bir işti. Eger ilk sürpriz saldırıda bu işi basaramazlarsa o zaman Amerikan ordusu bütün gücüyle Iran'a yüklenirdi ve saldırıya ugrayan taraf oldukları için nükleer silah kullanabilirdi.

Iran'ın uzun süre önce satın alıp işletme başarısı

gösterdiği F-14 filosu, gemisavar füzeleri takılı olduğu halde Körfez'e doğru yaklaşıyordu. Denize değme mesafesinde uçuyorlardı. Tehlikeli manevralarla Amerikan hava savunmasına yakalanmamaya çalışıyorlardı, ama bu bir yere kadar mümkündü. USS Lincoln firkateyni ve USS

Roosevelt destroyerinden oluşan ikili kol, Körfez'in İran'a yakın sularında tam da bu tür bir saldırının uçak gemilerine ulaşmasını engel etmek için erken uyan amacıyla seyretmekteydi.

Iran uçaklarını tespit ettiklerinde savas manevrası

yapmalarına gerek kalmadı. Uçaksavar füzelerini ardı

ardına ateslediler. Ayrıca Phalanx makineli döner toplan, bir anda Körfez gökyüzünü havai fisek gösterisinin yapıldığı bir alana çevirdi.

F-14'lerse sert manevralarla Amerikan savas gemilerinin atesinden kurtulmaya çalışırken birkaç kayıp verdi.

Uçakların binlerce parçası denize gömülürken atesten kurtulan bir F-14, son hızla USS Lincoln'e tam ortasından çarparak kamikaze dalışı gerçekleştirdi. Dalışı yaparken top atesi de açmıstı ve bu darbe, savas gemisinin iskeletinin tam ortadan kırılmasına yol açmıstı.

Destroyerse hızla çekilme manevrası yapmaya çalışıyordu. Çok sayıda uçakla uğrasamayacağı

anlamıstı, imdat çağrılanna cevap gelmemisti. Amerikan uçakları, Suudi hava sahası üzerindeki direnisi tamamen bitirmeye uğrasıyorlardı.

43

Destroyerin hızlı manevrası sonuç getirmedi. Gökyüzünü

delerek gelen bir silkvvorm füzesi, kaptan kösküne yakın bir yerden gemiye isabet etti. Gemi yanmaya başlamıstı.

Amerikalı denizciler kendilerini suya atarak hayatta kalmaya çalışıyorlardı. Bir süre sonra gemide patlamalar meydana geldi. Dakikalar sonra ise gemi, yavas yavas sulara gömülmeye başladı. Denizin üzeri enkaz artıklan ve denizci bedenleri ile dolmustu.

İranlı pilotlar enkaz çevresinde turlar atarak baska bir gemi olup olmadığını kontrol ediyordu. Etrafta bir denizaltı

olma ihtimalinden bahsedilmisti ve bu çok önemli bir bilgiydi. Körfez sularında gerçekleşecek bir çatısma hızlı

ve amansız olmalıydı.

Bir İran jeti havada tur attı ve denizcilerin toplandığı enkaz çevresine doğru dalısa geçerek ates açtı. Onlarca mermi, enkazın çevresindeki metal parçalara çarparak patladı.

Deniz yüzeyinde kalmaya çalışan denizcilerin pek çoğu bu ates nedeniyle hayatını kaybetti. Bazılan da güçlerinin son aşamasındaydılar ve umutlarını yitirerek kendilerini suya doğru bıraktılar.

Jetler tam son manevrayı yapıp bölgeyi terk edecekken tek başına enkaz bölgesine doğru yaklaşan bir MH-53

tasıma helikopterinini yaklaştığını fark ettiler. Amerikalılar cesurca bir girişimde bulunmuş ve enkazdan mümkün olduğunca çok insan kurtarmak için bir helikopter yol amıslardı. Düşman uçaklarının bölgede olmasını hiç

umursamamıslardı. iranlı saldıın filosunun komutanı, bu hareket karşısında duygulandı. Ancak yapabileceği bir şey yoktu. Bir helikopterin orada kendilerini hiçe sayarak dolasına izin veremezdi. Kurtarma helikopteri bile olsa. Keskin bir dönüş yaptı ve helikopterin üzerine 44

yöneltti uçağı. Helikopter bunun farkına varmıstı ama kaçmak için bir çaba göstermiyordu. Kaçamayacağını

biliyordu ve İran uçağının kendisine ates açmayacağını

düşünüyordu.

İran F-14'ü helikopteri hedef sisteminde belirledi ve birkaç

el ates etti. Havada dagınık bir sekilde uçusan mermiler hedefin rotor pal erini parçaladı ve külçe gibi enkazın içine düşmesine neden oldu.

14 Ekim 2007 Kuveyt

Kuveyt'teki merkez, gemilere yapılan ani saldırı nedeniyle karıştı.

"Iran Hava Kuvvetleri iki gemimizi batırdı. Tekrar ediyorum. Bölgede görülen tüm İran savaş uçakları derhal düşürülecek. Üstelik gemilere yardıma giden bir helikopterimiz de düşürüldü. Dikkat!! Bölgede havalanan tüm savaş uçakları düşürülecek. Hiçbir şekilde uyarı

yapılmamalı. Bölgeyi kapalı alan ilan edin ve tam anlamıyla topyekun savaş kural arını uygulayın."

Körfez üzerindeki savaş uçaklarının pilotları bir garip olmuştular. Ne yaptıklarını bilmeden bir çılgınlığın içine doğru sürüklenmeye başladıklarını hissedebiliyorlardı.

Kaos her yanlarını sarıyordu. Suudi havaalanlarına saldırıya geçerken bir başka devletin savaş uçakları tarafından saldırıya uğramışlardı. Tüm askerlerin içinde, seytani bir döngüyü başlattıklarına dair yoğun bir his vardı. Bütün bölge savaşa doğru gidiyordu, yoksa çatışma 45

bölge ile sınırlı kalmayacak mıydı? Bir anda herkesin içini bir karamsarlık kapladı. Nereye kadar savasacaklardı?

Her zaman hissettikleri kendine güven duygusu kaybolmaya başlamıştı. Artık her yerden bir düşman çıkabilirdi, kimsenin dost olmadığı bir coğrafyada yasama umutlarının kaybolduğunu sezip, kendilerinin birileri tarafından gözden çıkarılıp çıkarılmadığını anlamaya çalışıyorlardı. O ortam içinde bu konular üzerinde düşünmek imkânsızdı. Düşünmek demek, son demek anlamına gelebilirdi.

Derhal Florida üe bağlantı kuruldu. İran saldırısı ile ilgili yorum bekleniyordu. Genelkurmay Başkanı Howard Strike, bu saldırının olmaması için dua etmişti ama bel i ki duaları kabul olunacak tarafta değildi.

Stil son hükümetinin İran'ı ilk sıraya koyduğu biliniyordu.

Uzun zamandan beri bu fırsatı bekliyorlardı ve Amerikan tehdidini zaten çok yakınında hisseden İran, kıyı

bataryalarının nedensiz yere vurulmasından sonra sert bir harekâta girilmiş ve uluslararası kamuoyu önünde kendisini haksız düşürecek konuma gelmişti. Amerika'nın Suudi kral ığına yaptığı saldırı için bahane bulması zor değildi. Aynı şeyi İran için de yapmasına gerek kalmayacaktı.

Strike daha da zor durumda kalmıştı. Simdi general erin ve hükümetin baskısı daha da artmıştı. Bir an önce Suudilerin isini bitirip Tahran'a yürümeleri için baskı

baslayacaktı. Ne yazık ki Suudilerin fazla direnmesi mümkün görünmüyordu. Kraliyet ailesi ne yapacağını

sasırmıstı, prenslerden bazıları Amerikalılar tarafından esir alınmıstı.

46

"Iran Hava Kuvvetleri tekrar saldırmadıkça saldırmayın.

Su anda onlarla ugrasamayız. önce Suudi isini bitirmemiz gerekiyor. Ordunun dikkatini dagıtmayalım, zaten hassas bir denge üzerindeyiz, ip cambazlığı, bu yaptığımız bir bakıma."

Strike'ın çevresindeki general er onun kuskulu hareketler yaptığını düşünüyorlardı, isi bu kadar ağırdan almasına anlam veremiyorlardı ana bazıları bunun nedenini biliyor gibi davranıyordu.

"Sayın Strike, eger bu bölgedeki hakimiyet savaşını

kazanmak istiyorsak acele etmeliyiz. Dünya çok fazla gerilmiş durumda. Ortadogu'nun büyük bir savasa zemin yaratması kaçınılmaz. Dünya savaşına doğru gidiyoruz."

"Öyleyse adımlarımızı düşünerek atmalıyız, değil mi?

Çılgın gibi her ülkeye aynı anda saldırmamızı mı

bekliyorsunuz? Bu saçmalık olur."

"Komutanım, göreve devam edebileceğinizden emin misiniz? Zira Türkiye ile olan çatışma nedeniyle hayli yıprandınız."

"Bana bakın, bu görevi bu odadaki herkesten iyi yapacağıma şüphe yok. Savaş bir düşünme sanatıdır.

Kabadayılık değildir, gücünüz var diye her yere saldırırsanız bu sonunuz olur."

"Ben sadece sordum efendim. Stil son hükümeti bir an önce bölgedeki tüm kutsal merkezlerin ele geçirilmesini istiyor. Bunu neden özelikle istediklerini anlamış değiliz, ancak psikolojik bir nedeni olmalı."

47

"Stratejik bir nedeni olmadığı kesin. Bilmiyorum ama bu taleplerinde bir çılgınlık seziyorum. İstanbul'un Metal Fırtına'da hedef olması gibi bir şey."

"Biz askeriz efendim, sadece verilen emirleri yerine getiririz."

"Bana bakın general, asker olmak demek, aptal olmak demek değildir. Her asker bir stratejistir aslında ve olmalıdır da. Bu saçma düşünceleri bırakın artık. Asker de politikanın içindedir ve her şeyi sorgulamaya hakkı

olmalıdır."

General sustu ama bu, diger komutanların Strike'ın garip davramslarını fark etmediği anlamına gelmiyordu. Bir gariplik seziyorlardı ama hepsi de profesyonel askerler olarak son ana kadar bu davranış biçimlerini koruyacak gibi duruyorlardı.

"Komutanım, bazı istihbari bilgiler var. Rus kuvvetlerinin hareketlendiği ve hızlı manevralar gerçekleştirdiği yönünde. Üstelik öyle görünüyor ki tüm saldırılarımıza rağmen Türk ordusu halen bel i bir savaş gücüne sahip ve bu manevralarda yer alıyor."

"Bu çok iyi bir haber değil, ama Rusya'nın bölgeye karışabileceğini sanmıyorum. Bu onlar için çok da iyi bir durum yaratmaz."

"Bizim için de tabii ."

Bu sırada odaya haberci girdi. Elinde kırmızı bir telefon vardı.

48

"Komutanım, Başkan telefonda."

Strike bu sözü ne zaman duysa midesi bulanmaya başlıyordu. Kendisini zorluyordu bu işe devam etmek için, dünyanın geleceği için önemliydi bunu. Devam etmek zorundaydı. Eğer işi bırakırsa başka kimse bu bilinçle hareket etmezdi. Metal Fırtına'nın bütün pisliklerini yaşamıştı. Bunlardan öğrendiği çok şey olmuştu ve bir daha bunun olmasına izin vermemek için elinden geleni yapacaktı.

Başkan Stil son telefonun öbür ucunda öfkeden kuduruyordu:

"Strike, İran saldırısına karşı bir şey yapmayı düşünmüyor musun? Hep beklediğimiz fırsatı bize verdiler. Hâlâ ne bekliyoruz?"

"Bu fırsatı vermemeleri için nedenleri biz hazırladık efendim. Mantıklı bir şekilde hareket etmiyoruz. Bölgeye karşı topyekun bir saldırı başlattık. Artık herkesin bize saldırma hakkı var ve bunu herkesin kul anmasından korkuyorum."

"Bunu engel eyeceksin. Artık mantıklı davranmak yok."

Zaman, savaş zamanı! Dünyanın diğer büyük güçleri harekete geçmeden işini hal et."

"Bunu nasıl yapmamı istiyorsunuz?"

"İran'ın bütün yeraltı sığınaklarına karşı nükleer silahlarla saldırın!"

Howard Strike'ın bedeni titredi. Bu emri vereceklerini ve 49

aslına bakılırsa ucuz yol u olarak bölgeyi ele geçirmek için her şeyi yapmayı göze alacaklarını biliyordu.

"Sayın Başkan, bu korkunç bir olay. Bence böyle bir karar almak için Amerika'da seçimlerin

yapılması gerekiyor."

Telefonda sessizlik oldu. Stil son buna inanmıyor olmalıydı.

"General Strike, siz yoksa benim Başkanlığımı mı sorguluyorsunuz?"

Strike o an hata yaptığını anladı. Eger Stil son isterse onu hemen görevden alırdı ve bu da Strike ve yandaşlarının hesaplarının sonu anlamına gelebilirdi.

"Sayın Başkan, kamuoyunun baskısı açısından..."

"Kes... Senden sadece verilen görevi yerine getirmeni istiyorum. Baska bir sey degil ve yorum da yapma sakın.

Yoksa su anda aklından geçenlerin gerçeğe dönüşmesini saglarım."

Bu adam hasta olmalı, aklımdan geçenleri okudu sanki, diye düşündü Strike.

"Sayın Başkan, iran'a karşı nükleer silahlar kul anılacak efendim."

Toplantıdaki general er telefon konuşmasının son cümlelerini duyunca birbirlerine baktılar. Bu kadar keskin bir karşılığın hemen verileceğini düşünmemişlerdi. Sanki Stil son hükümeti bir seyleri hızlandırmak ve bir an önce bir seyleri bitirmek için ugrasıyor gibiydi.

50

"Beyler, iran'daki yeraltı sığınaklarına ve nükleer santral ere nükleer saldırılar baslatın. Ayrıca güçlü İran tümenlerine taktik nükleer silahlarla saldırabilirsiniz. Çok dikkatli olun, saldırıların bölgeyi etkilememesi gerekiyor.

Ancak buna pek imkân yok sanırım."

"Kendi askerlerimiz de tehlikeye girebilir." "Saldırını

sadece yeraltındaki gizli sığınaklara karşı yapalım, yerüstü hedeflerini vurmayalım. Yoksa çok can kaybına yol açar." Strike bir an düşündü. General er, mantıksızlık arttıkça daha mantıklı davranmaya başlamışlardı. Az önce kendisini elestirdikleri zamanki durumda değil erdi. Bu iyiydi. Belki bu hastalıklı kabineye karşı bir seyler yapabilirlerdi, istemese de nükleer bir saldırının emrini vermek zorundaydı. En azından bir nükleer tesise saldırmak zorundaydılar. Havaalanları ve diğer hedeflere hava saldırıları da yapılmalıydı. Ancak bu planlamaların, en üst düzeyde kayba sebep olması gerekiyordu. Bu nedenle, işi çok cesur hava saldırılarından yana olan bir generale havale etmeliydi.

15 Ekim 2007 Irak hava sahası

Daglık alandaki köylüler neredeyse yere degecek gibi uçan jetlerin gürültüsü nedeniyle kulaklarını

sagır olacağını düşündü. Ardı ardına yirmi dört savaşı uçağı, kanat altları silahlarla dolu olarak geçmişti.

Pilot Yüzbaşı Akın Volkan, uçağı alışıma çalışıyordu ama uçağı beklediğinden çok daha uyumluydu. Bir Rus savaşı uçağı daha önce hiç kul anmamıştı. Ancak Hava 51

Kuvvetlerinde komşu ülkelerin uçakları ile ilgili gizli bir eğitimden geçmişlerdi. Her ihtimale karşı yapılan bu hazırlık sayesinde şimdi Rus pilotları ile ortak bir operasyon düzenleyebiliyorlardı. Amerikan saldırısının başında Alman bir kararla, bazı Türk pilotları karayoluyla Rusya'ya geçirilmişti. Bu operasyon yapılırken Kafkaslardaki Türkler ilk kez Ruslarla ortak bir harekât düzenlemişti ve bu sayede iki taraf arasındaki sorunların çözümü için bir adım atılmıştı.

Yüzbaşı Akın ve diğer on bir Türk pilotu Rus Su-27'leriyle birkaç günlük bir eğitim yaptıktan sonra Gürcistan'daki Rus Hava Üssü'ne gelmişlerdi. On iki savaşı uçağına yardımcı olmak için on iki Rus Mig-31'i Rus pilotlarıyla Türklere katılmıştı.

Yirmi dört savaşı uçağı alçaktan uçarak Azerbaycan üzerinden Irak hava sahasına girdi. Irak'ın savunmasını

yapan Amerikan kuvvetleri, bu savunmanın bir bölümünü

Iraklılara devretmişti ve bu pilotlarını işini kolaylaştırıyordu doğrusu.

İkili kol halinde uçuyorlardı, Türk pilotları uçaklara iyice alışmak için zaman zaman havada manevralar yapıyordu.

Su aşamada Türk hava sahasını ve elde kalan Türk F-16'larını kul anmak çok sorun yaratırdı. Amerikan uçaklarının F-16'lara karşı her türlü önlemi çok önceden aldığı belli olmuştu. Türkiye, acılı bir savaştan yeni çıkmış olmasına rağmen Ortadoğu'daki tarihsel sorumluluğunu almak zorunda kalmıştı. Bu çok gizli bir görevdi. Rusya da bütün riskleri göze alarak Amerika'nın Ortadoğu saldırısına müdahalede bulunmaya karar vermişti. Eğer büyük bir savaşı çıkacaksa bunu önceden şekil endirmek daha mantıklıydı.

52

Amerikan I. Tank Tümeni, Sir Eli'nin çetesi tarafından kurulan hükümetin emriyle Kutsal Topraklara doğru harekete geçmişti. Bu operasyonun durdurulması için zamana ihtiyaç vardı. Bu zamanı kazanmak için de Irak hava sahasında Rusların yapacağı bir operasyon gerekiyordu. Bu durum kafaları karıştırır, belki bir kriz çıkartır ama mutlaka o bölgede savunma tertibatı alınmasını

saglardı. Üstelik operasyonun durdurulması için Türkiye ve Rusya'ya bilgi verip Amerikalı yetkililerin kendi ülkelerinde durumu kontrol altına alması için de zaman yaratılırdı.

Amerikan askerleri çok şaşıracaktı. Böyle bir saldırıyı

bekliyor olamazlardı. Oysa istihbarat, hiç beklemedikleri kadar üst düzeyden geliyordu.

Amerikan radar uçaklarının menzili dısından hava sahasına giriyordu uçaklar. Hepsi de tamamen uçaksavar füzelerle donatılmış haldeydi. Amerikan Hava Kuvvetlerine havada darbe vuramazlarsa çekilme harekâtı

çok acılı olabilirdi.

"Türk kolundan Rus koluna, alçak irtifanın faydalı

sahasından çıkmak üzereyiz. Bir dakika sonra savas pozisyonunda olacağız."

"Anlaşıldı, komutan sizsiniz." Rus pilot Üstegmen Sergei Farayev bunu gülererek söylemişti.

Yüzbası Akın uçağın camından bütün dünya pilotları için anlaşıldı ve olumlu anlamına gelen sag bas parmagını

kaldırma hareketi ile karşılık verdi.

Uçaklar yere o kadar yakın uçuyorlardı ki, üzerlerinden 53

geçtikleri köylerdeki insanları ve korku ile kaçışmalarını

görebiliyorlardı, insanlar, Rus ve Amerikan uçaklarını ayırt edemedikleri için saldırıya ugradıklarını düşünüyorlardı.

Bir süre sonra yükselmeye başladılar. Yüzbası Akın'ın radar ekranında ilk isaretler yanıp sönüyordu.

"Ruskil'e, Amerikan helikopterleri tespit ettim."

"Anlaşıldı, ekranda görüyoruz. Onaylandı."

"Bunlar Apacheler."

"Evet, dogru. Apacheler, hem de korumaları olmadan havadalar."

"Dört Apache saat 9 yönünde."

"Anlaşıldı, iki uçağı onlara yönlendiriyorum."

Bu konuşmaların ardından savas uçakları Amerikan Apachelerine yöneldi. Onlan isteseler füzelerle çok uzak mesafelerden vurabilirlerdi ama füzeleri uçaklara saklıyorlardı. Helikopterleri makineli toplarıyla da hal edebilirlerdi.

Saniyeler sonra çok yükseklerden asagıya dogru dik bir dalıs manevrası gerçekleştirmektedirler. Apacheler durumun farkına varmış ve büyük ihtimal e yardım istemislerdi ama onlar için artık çok geçti. Su-27

uçaklarını kul anan Türk pilotları, önlerindeki bas üstü

göstergesinde nisanladıktan iki Apache'yi makineli toplarla taradı. Küçük ekranda kıvılcımlan ve ardından meydana gelen patlamaları gördüler.

54

"İkisi indi, ikisi indi."

"Türkol, iki Amerikan kusu yerde, paramparça oldular."

"Anlaşıldı. Diğerlerini de indirin."

Helikopterler canlarını kurtarmak için inanılmaz manevralar yapıyordu. Türk pilotları Amerikalı pilotların ustaca ama umutsuz manevralarına saygı duydular. Şimdi bir düşmandan ziyade, hayatta kalmak için çırpınan insanlardı onlar.

Savaşın acı kuralı uygulandı. Yanlış zamanda yanlış yerdeyseniz eğer, kim olduğunuza bakılmazdı.

Yırtıcı Rus kuslarının makineli topları yine ateslendi.

Havada açılı bir yol izleyen mermiler, hem yere hem de helikopterlerin gövdelerine doğru yağdı.

Biraz sonra yan ağaçlık alanda yangın çıkmıştı. Amerikan 1. Süvari Tümeninin helikopterleri alevler içinde erimeye başlamıştı.

İki uçak geldikleri gibi hızla ana uçuş koluna yetti.

Yüzbaşı Akın selamladı onları. Artık tehlikeli anlar başlamıştı. Amerikan Hava Kuvvetleri onların nerede olduğunu tespit etmiş olmalıydı. Ancak geri çekilmekte oldukları için yeterince organize cevap veremeyebilirlerdi.

Bu da onların sonu olurdu.

Bu sırada yerde hareket etmekte olan bir tank kolu gördüler. Yirmi, yirmi bes kadar tank ve zırhlı araç, kıvrılan bir yolda tozu toprağı birbirine katarak ilerliyordu. Bunun geri çekilmekte olan bir Amerikan kolu olduğunu hemen 55

anladılar. Üstelik bir yerleşim yerine doğru hareket ediyordu.

Yüzbaşı Akın bu hedefin mutlaka vurulması gerektiğini biliyordu. Hemen Rus pilotların komutanı ile konuştu. Rus pilot yakıt durumunun ancak birkaç dakikalık bir saldırıya izin verdiğini söyleyince saldırı karan aldı.

"Tüm uçaklar tank koluna makineli top saldırısı

düzenleyecek. Sadece bir hakkınız var. Bu hakkınızı iyi kullanın. En azından onların hareketini durduralım. Belki de operasyonları için önemli bir askeri birimdir."

"Anlasıldı."

"Anlasıldı, mutabıkız." Türk pilotlarının kul andığı

Su-27'ler ani manevralarla yükselip dik saldırı pozisyonunda Amerikan Kara Kuvvetleri koluna saldırıya geçti. Rus uçakları da bölgeyi terk etmemisti henüz. Onlar da geniş bir alanda kavis çizerek Türk pilotların ardından sıraya girdi.

Amerikan tank kolunun bir şeylerin ters gittiğini anlaması

için Türk pilotların kul andığı Su-27'lerden ilkinin, kolun en önündeki M-1A1 Abrams tankını parçalayana kadar makineli top atesine tutması gerekmişti.

Öndeki tankın alev alıp havaya uçuşması nedeniyle yol kapanmıştı. Tanklar ve zırhlılar yolun dışına dağılarak canlarını kurtarmaya çalışıyorlardı.

Rus savaş uçakları ardı ardına zırhlı kola saldırıyor, her seferinde bir araç ya yanmaya başlıyor ya da tamamen infilak ediyordu. Bes dakika sonra neredeyse bütün araçlar geniş arazide kararmış gövdeleri ile dağınık halde 56

kalmıştı. Bir daha hareket etmelerine imkân yoktu, içlerinden çıkan yaralı Amerikan askerleri de kendilerine bir kaya kovuğu bulup canlarını kurtarmaya bakıyordu.

"Hava saldırı kolu toparlansın! Radarda Amerikan savaş uçakları görüldü."

Bir anda pilotlar gerildi. Ciddi bir çatışmaya gireceklerine şüphe yoktu. Rus ve Türk pilotlar bir arada hareket ediyordu. Bütün uçaklar birbirini kol ayacak şekilde kol uçuşuna geçti.

"Onları görebiliyorum, onları görebiliyorum" diye bağırdı

Türk pilotlardan birisi. Ufuk çizgisinin de ötesinde siyah noktaları herkes fark etmişti.

Telsizlerden bağırtılar gelmeye başladı:

"F-16'ya kilitlendim. Radar kontakları tamam, ateş ediyorum."

Rus savaş uçakları Amerikan F-16'larının yetersiz ekipmanları nedeniyle üstün konumdaydı.

İlk AA-12 füzesi Su-27'den aynılıp kavisli bir rotada giderek F-16'ya yaklaştı ve onu tam motorundan vurdu.

Uçak havada infilak ederken pilotun açılan parasütü

herkesin rahat nefes almasını sağladı. Pilotların birbirlerini öldürmek için asla özel nedenleri olmazdı.

Tam bu sırada telsizlerden yükselen bir bağırtı ve hemen arkasından Rus Mig-31'lerinden birisinin

portakal topu haline dönüşmesi ardı ardına geldi. "Kahretsin, bu da ne böyle?"

57

"Yardım geliyor olmalı, ufuk ötesi radar sistemi ile atış yaptılar. Bu bir Amraam. Herkes arkasını kol asın."

Uçaklar dağılarak bulutların üzerine çıkıp tekrar altına indiler. Radarlarıyla Amerikan uçaklarını aradılar ve bazıları buldu da. F-15'ler hayli uzak mesafelerden atışa devam ediyordu, iki Rus pilot ve bir Türk pilot da füzelerin hedefi olmuştular. Savaş kızıştıyordu.

Yüzbaşı Akın gruptan ayrılıp hızla düşük irtifaya indi. Bir süre o şekilde uçtu ve Amerikan uçaklarını görür görmez seri bir tırmanışa geçti. Bedeni çok yüksek G

manevralarıyla sarsılıyordu. Amerikan uçakları onu görmüştü ama Akın, çoktan bir F-15'i yakalamıştı.

F-15 yakalandığını anlayınca hızla yükselmeye başladı, Yüzbaşı Akın da onun pesinden. Rus Su-27'si eski olmasına rağmen çok iyi performans gösteriyordu. F-15, rakibini G kuvvetine sokup onun dikkatini dağıtacak manevralar yapıyordu. Akın kilitlenmek üzereydi ona.

Tamamen hedefine odaklanmıştı. F-15 sert çıkışlar ve inişler yaparak düşmanın ölümüne kapandıktan kurtulmaya çalışıyordu ama Rus uçağının kendi manevralarına her seferinde aynı cevaplarla karşılık vermesi üzerine umudunu yitirmeye başlamıştı.

"İşte şimdi seni yakaladım."

Akın, uçağı yönlendiren kola yapışmış, dış dünyayla bağlantısını kesmişti. Kendisi dışındaki uçakların içine girdiği it dalaşlarını görmüyordu bile. Sıddetle sarsılıyordu uçak. O anda Su27'nin F-15'e kilitlendiğini belirten ışık yandı ve sesli alarm devreye girdi.

58

Füze atesleme düğmesine bastı. Archer füzesi havada ısıklık çalarak F-15'e yaklaşmaya başladı. F-15 pilotu son bir çare olarak karıştırıcı ısıldakları attı, ama füze radarı

çoktan kilitlenmişti. Elektronik karıştırmalara karşı uzun süredir yapılan çalışmalar sonuç vermişti. Amerikan elektronik karıştırma sistemleri ise yaramıyordu.

Archer, acımasızca F-15'in kanadını parçaladı ve saçılan füze parçaları uçaktan atlamaya çalışan pilotun parasütünü kul anılmaz hale getirdi. Akın o anda üzüldü

ama yapacak bir şeyi yoktu. Amerikalı pilot, parasütüne sarılı bir halde külçe gibi düşerek bulutların arasında kayboldu.

Yüzbaşı Akın etrafına bakmaya başladı. Çok geniş bir alanda sıddetli bir hava savaşı yaşanıyor. Çok fazla zamanlan yoktu. Birkaç dakika sonra geri dönüş için yakıt tüketmeye başlamak zorunda

kalacaklardı ya da Türkiye'deki yol ardan birisine inis yapacaklardı.

Rus Üstegmen Sergei'yi aradı. Sesi gelmiyordu telsizden.

Biraz sonra bozuk bir İngilizce ile başka bir Rus pilotun sesi duyuldu.

"Uçağı düştü."

Akın hiçbir şey söylemedi. Amerikan savaş uçakları bölgeden uzaklaşmak üzereydi. Rakipleriyle ugrasacak durumda değil erdi. Mutlaka kısa süre içerisinde daha kalabalık olarak ortaya çıkacaklardı ama o zaman daha şiddetli bir çatışmanın içinde bulacaklardı kendilerini. Irak üzerinde bir hava savaşı beklemedikleri için bu bölgede yeterince uçak bulundurmamışlar ve tüm hava gücünü

Suudi Arabistan'a ve diğer operasyonlar için güneye ve 59

Kuveyt'e yığmışlardı. Haberler, mutlaka merkez komutanlığa ulaşmış olmalıydı ve bu haberlerin komutanlığın bütün planlarını alt üst etmiş olduğundan da şüpheleri yoktu.

Yüzbaşı Akın geri dönüş emri verdi. Uçaklar ikili kol uçuşuna geçtiler. Geriye fazla uçak kalmamıştı. Savaşın gerçekleştiği alandaki arazide pek çok uçak enkazı

görülebiliyordu.

Yirmi dört uçaktan geriye altı uçak kalmıştı. Bu uçakları

Rusya'ya geri götürmenin anlamı yoktu.

"Sizler Rusya'ya dönmeyi deneyin, en kötü ihtimal e Gürcistan'a inersiniz," dedi geriye kalan iki Rus pilota Akın.

Havacı selamının ardından uçaklar kuzeye yönelirken, Yüzbaşı Akın incek bir otoyol aramaya başladı.

"Kahretsin, bu uçaklar da nereden çıktı? Derhal Güney Komutanlığa bildirin. Beklenmedik bir saldırıya ugradık, gelişmiş Rus uçaklarından oluşan bir filo Amerikan hava ve kara birliklerini vurdu."

Bu mesaj bütün birimlerde yankılandı. Tam bir sok yasanıyordu. Amerikan ordusu, on yıl ardır herhangi bir hava saldırısı sonucunda kayıp vermemisti, ama gelen haberlere göre bu saldırının sonucu tam anlamıyla bir mağlubiyetti. Rus uçaklarının son versiyonlarının bir hayli ileri seviyede olduğunu, ortak tatbikat yapıp taktiklerini çözdükleri Hindistan Hava Kuvvetleri sayesinde öğrenmişlerdi. Bu ülke ile yaptıkları tatbikatlarda mutlaka yenilmelerini sağlayacak yöntemler kul anıyorlar ve Hint 60

pilotların, Amerikalı pilotları yenme zevkine erismesi için el erinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlardı. Bu sayede bütün hava saldırı ve savunma taktikleri Amerikalı

pilotlar tarafından iyice test ediliyor ve Pentagon'daki askeri istihbarat birimlerine iletiliyordu. Bu birimlerde Rus saldırı uçaklarının hangi manevralarda daha etkili sonuç

aldığı gibi konular masaya yatırılıyor ve ona göre karşı

taktikler geliştiriliyordu.

Bu saldırının İran Hava Kuvvetleri saldırısı ile arka arkaya gelmesi işleri daha da kanstırmıstı.

Rusya, İran ile birlikte Amerika'ya karşı toplu bir hücum mu baslatacağı yoksa?

Diego Garcia üssünden havalanan B-2 uçağında iki adet nükleer füze bulunuyordu. Bu nükleer füzeler, sığınak delici olarak da adlandırılıyordu. İran'ın yeraltında gizli bulunan laboratuvarlarını ve askeri üslerini vurmak için kul anılacaklardı.

Nükleer silahlar, yerin çok altında patlayacağı için yeryüzünde fazla bir radyoaktif kirlilik meydana getirmeyecekti. Planlanan işgal hareketi bu nedenle riskli hale gelmezdi. En azından beklentiler, bundan ibaretti.

İşler yolunda giderse durumun aşağı yukarı bu şekilde gelişeceği tahmin ediliyordu. Bir felaketin olmaması ise tamamen sansa bağlıydı aslında.

Uçak, okyanusu geçip yeryüzünden 15 kilometre yüksekte güvenli bir şekilde seyrediyordu. Pilotlar sürekli olarak hedef koordinattan ve yaklaşma açılan üzerinde çalışıyor, olası senaryolara karşı neler yapılabileceğini hesaplıyorlardı. İran Körfezi civarındaki radar uçaklarından 61

hava aktiviteleri ile ilgili bilgi alıyorlar ve hedef bölgesinin son çekilmiş uydu fotoğraflarını inceliyorlardı.

Her şey yolunda görünüyordu. İran uçaklarının saldırısından sonra genel bir sakinlik vardı. Amerikan donanmasına bağlı hava saldırı uçakları hazırды. B-2

bölgeye ulaştığında yoğun bir hava savunma bastırma operasyonu başlayacak ve İran gökleri işgal edilecekti.

B-2 nükleer silahları hedefe yol aldıktan sonra da İran'dan teslim olması istenecek ve hemen kara işgali gündeme gelecekti.

ABD Kara Kuvvetlerinin 4. Mekanize Tümeni Türkiye'de hayli kayıp vermisti ama halen Suudi Arabistan'ı ele geçirebilecek kapasitedeydi. Irak'ın güneyinden Suudi sınır bölgelerine geçiş neredeyse tamamlanmıştı.

Sınırdaki küçük kasabaların halkı, homurdanarak ilerleyen tank sıralarına bakıyor ve bir süre önce yanlarında olan Amerikan ordusunun şimdi neden kendi ülkelerini işgal ettiğini anlamaya çalışıyorlardı.

Dünya basını aniden meydana gelen bu çatışma haberleri ile çalkalanmaya başlamıştı. Tarihin

sonunun geldiğini ve artık hiçbir zamana eski günlere dönülmeyeceğim söyleyenler, susmuş ve bu mantıksızlığı açıklamaya çalışmakla uğraşıyorlardı.

Açıklanacak fazla bir şey yoktu. Amerikan imparatorluğunun kuruluş savaşı veriliyordu ve bu konuda ciddi olduklarına dair pek çok ipucu vardı. İnanmak istemeyenler tarafından göz ardı edilen ipuçları.

Avrupa tam anlamıyla kaos içindeydi. Hükümetler sürekli olarak çeşitli konularda anlaşmaya çalışıyorlar, ancak 62

buna imkân bulamıyorlardı. İngiltere her zamanki gibi Amerikan yanlısı bir tutum içindeydi ve bu durumda diğer ülkelerin karar alması imkânsızdı. Asın sağ akımlar güçlenmeye başlamıştı. Her şey çok yeniydi. Ama küçük olaylar yavaş yavaş politikayı etkilemeye benziyordu. Oy almak isteyen politikacıların, Avrupa'nın ayrımcılık karşısındaki zayıf durumunu düşünmeden oy avcılığı

yapmaya başlamaları ile yasal kıta gerçekten de politik konularda hareket kabiliyetini tamamen yitirmiş ve Amerikan politikaları karşısında edilgin kalmıştı.

Asya piyasaları savaş stresini kaldıramayacak durumdaydı. Borsalar sürekli kan kaybediyordu ve Üçüncü Dünya Savaşı' nın çıkacağı beklentisi nedeniyle tam anlamıyla satış dalgası yaslanıyordu. Emlak fiyatları

dip yaparken, emlake dayalı kredilerde geri dönüşler azalmaya başlamıştı.

Özelikle Rus savaş uçaklarının Irak'taki Amerikan birliklerini vurmaya başladığının duyulması paniği daha da körüklemişti. Rus hazine bonolarının faizleri hızla artıyordu. Her şey saatler içerisinde oluyordu ve olayların etkisi dünyaya dalgalar halinde yayılıyordu. Çin, henüz bir açıklama yapmamıştı ama Rusya ile gelişen ilişkileri nedeniyle Pekin'deki Rus Büyükelçisi özel olarak çağrılarak gelişmelerle ilgili bilgi alınmıştı.

Howard Strike, olayları kontrol altına almakta çok zorlanıyordu. Rus Hava Kuvvetlerinin Irak'ta giriştiği operasyonun perde arkasını çok iyi biliyordu ama bu saldırı neticesinde ortaya çıkacak iç komplikasyonları en az indirgemesi gerçekten de zordu.

Baskan yine telefonda idi. Sesi titriyordu. Açıklama 63

bekliyordu. Açıklamayı hemen istiyordu ve Strike'ın bir açıklaması yoktu. Karşılık verilmesi ile ilgili olarak bir planı

da yoktu.

Buna pek telefon konuşması denemezdi aslında, daha çok Baskan Stil son'ın Strike'a bağırması şeklindeydi diyalog. Baskan, Irak'taki savunmanın güçlendirilmesini ve Rus saldırısını tekrarlanırsa sadece saldırı filonunun vurulmasını istiyordu. Şimdilik Rusya ile ilgili olarak televizyonlardan yapılacak bir nükleer tehdit yeterli olur diye düşünüyordu.

Strike, bu durumdan hoşnut kaldı. Rus saldırısına geniş çaplı bir mukabele emri verilseydi eğer, bütün

planlan bozulabilirdi. Amerikan Kuvvetlerinin Irak içinde kalmaması gerekirdi o takdirde.

B-2 hedef bölgeye yaklaşıyordu. Uçak gemilerinden kalkan uçaklar, dalgalar halinde İran hava savunma sistemine saldırmaya başladı. Havaalanları da hedefler arasındaydı. Ancak amaç, B-2 için silahların rahat kul anılacağı bir ortam yaratmaktı. Nükleer saldırının İran'ı

alt edeceğine kesin gözüyle bakılıyordu.

B-2'nin iki pilotu son kontrol eri yaptı, her şey yerli yerindeydi. Nükleer silah kul anmak, bir pilot için kolay bir şey değildi ama emir emirdi. Ve bu silahların kul anılması, daha fazla insanın ölmesini engel eyecekti.

Rüzgâr ve diğer meteorolojik veriler, silahın kul anılması

açısından son derece uygundu. Pilotlarla Merkez Komutanlık arasındaki konuşmalara bir iyimserlik hakimdi.

B-2'den yüzlerce kilometre ötede bir İran hava savunma 64

merkezinin radarları kapalı halde bekletiliyordu. Bunun nedeni Amerikan uçaklarının bu radar merkezlerinin çalışmıyor olduğunu düşünmelerini sağlamaktı, İran'ın gizlice Rusya'dan aldığı S-400 füze sistemleri bu üssün ana silahıydı. Yaklaşık olarak dört yüz kilometre menzile bu füzeler hemen hemen Amerika'nın sahip olduğu tüm hava saldırı araçlarına karşı kesin vurus sağlayabiliyordu.

Onlarca S-400 füzesi, radarın açılmasını bekliyordu.

Beklenen an yaklaşıyordu. Bu savunma atığı, saldırganın tüm motivasyonunu kırabilirdi.

Zaman geldi. Radar operatörleri sistemleri aktif hale getirdiler. Sistem ısınır ısınmaz monitörlerde değişik ışıklar yanmaya başladı. Radarlara görünmemeye özel işi olan B-2'nin bile değişik bir radar ağı sayesinde yakalanması mümkündü. Rus teknolojisi uzun yıl ardır görünmez uçakları görünür kılmak için uğraşıyordu ve bunu bir yere kadar da basarmışlardı.

İranlı operatörler radarda gitgide belirmeye başlayan izi takibe aldı. Bu izin rotasını geriye doğru izlediklerinde Diego Garcia'ya ulaşıyordu. Doğru iz üzerinde oldukları anlamışlardı. Bir süre daha radar aydınlatması devam etti.

Füzeler bilgisayarlarına bu bilgileri kaydetmişlerdi.

Fırlatıldıktan sonra kendi aktif tarayıcı başlıklarıyla o uçağı

vuracaklardı.

Radar komutanı kritik menzile girildiğini tespit etti.

Amerikan uçağına ates açma zamanıydı. Füzeler aktif konuma getirildi. Üste yavaş bir hareketlilik başlamıştı.

Atesleme yapılmadan bir Amerikan saldırısına maruz kalmak istemiyorlardı. Bu her an olabilirdi. Büyük ihtimal e radann aydınlatması dsman tarafında belirlenmis ve 65

insansız savas uaklan bu radarları vurmak için harekete gemisti. Ancak daha zamanlan olmalıydı.

"Füze atesleme menzili!"

"Füzeler aktif hale geldi!"

"Radar dogrulaması alınsın."

"Alındı efendim. Hâlâ dsman uçağı takip ediliyor."

"Sakın kaçırmayın. Füzeler hedefe kilitlensin."

"Kilitlendi."

S-400'ler artık hedefi kendi sistemleri ile de takip etmek için hazırđı.

"Füzeler ates!"

"Ateslendi!"

Arka arkaya dört füze ateslendi. Sıddetli bir patlama ile beraber üssü aydmlatan, roket motorlarının atesi oldu.

Gz yanıtacak hızda ileri atıldı füzeler. Hızla tırmanma safhasına geçtiler. Aktif tarayıcılan, B-2'yi neredeyse normal bir uçak gibi görebiliyordu.

B-2 pilotlan füzelerin kendilerine kilitlendigini kendi karsı

elektronik sistemleri sayesinde anlamıstı. Kabinin iini panik sardı. İki pilot da ne yapacağını bilemedi birden.

Böyle bir şeyi beklemiyorlardı. Çok uzak mesafelerden atılan süper gelismis füzelerle karsılasacaklarını

dsnmemislerdi.

66

Bunu Merkez Komutanlık da dsnmemis olmalıydı.

Haberi aldıkları anda mesajı getiren asker de dahil herkesin beti benzi atmıstı.

Nükleer silahlar taşıyan uaklan İran füzeleri tarafından kilitlenmisti ve saniyeler sonra uçak havada infilak edecekti.

Yapacak bir şey yoktu. Bekleyip füzelerin ne yapacağını

görmek zorundaydılar. Ama bosunaydı. Dört gelişmiş füzenin hedefi kaçırmasına imkân yoktu.

Füzeler son safhada düz bir uçuş hattına geçti. B-2

pilotları gözlerine inanmıyorlardı, oradaydı iste.

Gökyüzünde gördükleri o ısıtılar kararlı bir biçimde kendilerine doğru geliyordu. Atlayacak zamanları yoktu ve bunun bir yararı da yoktu. Hatta kilometrelerce karelik bir alanda uçan her şey, birazdan gerçekleşecek patlamanın etkisiyle buhar olacaktı.

Birbirlerine baktılar. Duydukları ses, füzelerin hışlamasıydı. Profesyonel iş gereği füzeleri karıştırmaları

beklenen elektronik karşı sistemleri devreye soktular ve ısı güdümlü füzeleri yanıltmak için kullanılan ısıldaktan saçtılar. Dramatik bir andı. Pilotlar da artık bir robot gibi davranıyordu.

Füzelerin ilki, hedefe tam ortasından çarptı. Her şey saniyelikti. Diğer füzelerin hedefle buluşması asla gerçekleşmedi, tek saniye içinde korkunç bir nükleer patlama meydana geldi, iki dalga halinde.... İki bomba da patlamıştı. Atmosferin üst tabakasına yakın bir yerde meydana gelmişti patlama. Bu nedenle yayılan sok dalgalan yüzlerce kilometre karelik bir alandaki elektronik 67

iletişimi bozdu. Uçaya eşlik etmek üzere yaklaşan bir F-15 filosunun tamamı havada infilak etti.

Patlamanın etkisiyle geniş bir alandaki iletişim tamamen kesildi. Uydu iletişimi de aynı şekilde etkilenmişti. Bölge, bir anda karanlığa bürünmüştü sanki. Amerikan uydularının hiçbirisi yerdeki kuvvetlerle bağlantı

kuramıyordu. Teknik olarak Amerikan ordusu o bölgede bir süre için savaşma kabiliyetini yitirmiş gibiydi.

Patlamanın psikolojik etkisi ise bölgenin tamamında kendisini göstermişti. Çok uzaklardaki Amerikan askeri birlikleri, gökyüzünde yeni bir güneş meydana geldiğini sanmıştı. Bazıları bunu Tann'ın kendilerine verdiği bir ceza olarak değerlendirmişti.

Ancak bölge bir nükleer felaketin esiginden dönmüştü.

Patlamanın çok yükseklerde olması nedeniyle, nükleer serpinti olmayacaktı.

Politik etkiler ise inanılmazdı. Stil son hükümeti bu patlama karşısında bütün idari kabiliyetlerini yitirecek duruma gelmişti. Sir Eli ilk kez Stil son'a sınırlı yüzünü

göstermişti ama her şeyi tersine döndürecek bir şey bulunabilirdi.

Baskan'ın bir kez daha Howard Strike'ı araması

gerekecekti. Ancak Ortadogu'dan gelen haberler bir türlü

bitmek bilmiyordu. Rus Hava indirme birliklerinin iran'ın baskentine dogru hareketlendiği haberleri geliyordu.

Bu bütün düşünceleri degistiren bir durumdu. Rusya savasa aktif olarak dahil olmustu. Dogrudan bir müdahalede bulunmayarak Amerika ile savasmıyor, 68

ancak Amerika'nın hedefindeki bölgeleri kontrol altına alarak savunma yapıyordu.

Baskan, artık Sir Eli ile konusması gerektiğini biliyordu. Sir Eli'nin bazı planlan sekteye ugramıs olmalıydı. Böyle düşünüyordu ama Sir Eli'yi aradığında hiç de kaygılandığı

gibi sinirli bulmadı onu. Eli, sanki her şeyi bekliyormuş gibiydi.

"Sayın Sir Eli, Ortadogu operasyonu sanırım suya düşüyor."

"Hayır!" Sir Eli'nin sesi etkileyici ve de korkutucuydu.

"Stil son, hiçbir şeyden anlamıyorsun ve bunda da sanırım mazursun. Zira herkes kendi bilinç düzeyine göre anlayabilir bazı şeyleri. Aslında orada bizim aleyhimize olan hiçbir şey yok. Bütün Ortadogu yanmaya başladı ve nükleer bir silah patladı. Herkes silahlanna sanlacak. Ve istedigimiz gibi bölgesel bir kaos bütün sistemi sal amak için bize imkân verecek. Belki Rusya ile bile çatisacağız, ama en azından uzun vadeli olarak bizim isimize gelmeyen bütün yönetimleri ardı ardına devirmek için de yeterli nedene sahip olacağız. Böyle bir ortamda politika ve demokrasi susar! Nükleer silahların patladığı bir dünyada insanlar korkar ve susarlar! Sadece sen ve kararların vardır! istedigın tüm kararlan alabilirsin.

Unutma, bunu sana korku saglıyor!"

"Peki Sayın Eli, durumu kontrol altına almak için ne yapmamı önerirsiniz?"

"Kontrol altına alma. Olaylan daha da kontrolden çıkması

için bir şeyler yap. Her şeyi ben mi yapmalıyım? Ama 69

merak etme. Seni yalnız bırakmayacağım. Gereken hazırlıklar yapıldı. Yakında israil'i de isin içine çekecegiz ve bölge ates topuna döndüğünde, bütün gücümüzle saldıracağız. O zaman bütün Kutsal Mekânlar, benim olacak. Bütün enerji merkezleri benim olacak. Dünyanın kalbini elimde tutacağım. Bunu istiyorum, hem de çok."

METAL FIRTINA ÖNCESİ KAOS

Hol anda/Amsterdam 2005

Ne yaptığını bildiginden emin degildi. Kulaktan ugulduyordu ve zihnindeki yankının etkisiyle sürekli bir agrı hissediyordu. Sırtındaki agrılık canını acıtıyordu. Dün geceden beri hazırlık yapmıstı. O

adamlar çantayı getirip küçük haplardan vermişlerdi ona. Hapları içtiğinden beri hafızasının çok derinlerinde beliren sesler ve yankılar.

Çantanın çalışma prensibi ile ilgili pek çok şey.

Sırtına bağla, elektronik atesleyiciyi düğme ile birleştir.

Bütün bu teknik detayları hatırlıyordu ama sanki kendi iç

sesi gibi degildi kafasının içinde gezinen cümleler. Baska birisi tarafından baska bir dilde söyleniyordu.

Bunların bir önemi yoktu. Kendi kendine telkin ettiği bu emirleri yerine getirmeden tekrar kendi olabilmesine imkân yoktu. Bunu hissediyordu. Sırt çantasında patlayıcı

vardı. Bu patlayıcı ile diğer cümleler arasındaki bağlantıları bir türlü kuramıyordu. Patlayıcılar ve düğmeler bir araya geldiğinde ne olabilirdi ki?

70

Soguk Amsterdam rüzgârı giysilerinin içine girerken etraftaki insanların ona garipseyen gözlerle baktıklarını

fark edebiliyordu.

Bunun bir önemi yoktu ama. Tek yapması gereken çantayla metroya girmek ve sonra orada düğmeye basmaktı. O zaman her şey normale dönecekti. Bir yerlerde bir yanlışlık var gibi geliyordu ama bunu daha sonra çözebilirdi. Yani mantığının almadığı bir şey vardı.

Yolda yürürken sürekli bunu düşünüyordu. Patlayıcılar ve düğme düzenegi arasındaki ilişki onu rahatsız ediyordu.

Bir an önce metroya gidip düğmeye basarsa eğer, bu rahatsızlığın sona ereceğinden emindi, önce bunu yapıp daha sonra mantık çeliskisini çözebilirdi. Hem düşündüğü

her an, beynine sanki igneler saplanıyormuş gibi oluyordu.

Birilerinin kendi hakkında konustugunu ve gözlerini korku ile açtığını hissedebiliyordu, içinde panik belirdi. Neden panik duyduğunu tam olarak hissedemiyordu. Bir nedeni olmalı ama önce metroya gidip düğmeye basmalıyım, diye iç geçirdi.

Metro merdivenlerine geldiğinde etrafına bakındı ve hiç

düşünmeden merdivenlerden inmeye başladı. Gitgide panik artıyordu, ama bunun nedenini hâlâ anlamış degildi.

İçinde nedenini bilmediği bir sıkıntı bas göstermişti. Yoksa bu düğme ve patlayıcı arasında bir

baglantı mı vardı? O

patlayıcılar orada çantanın içinde öylece dururken düğmenin onlarla ne gibi bir bağlantısı olabilirdi?

Metronun en altına inmisti ama kapıdan girerken kendisini durdurmaya çalışsan polise bir seyler yapmıstı. Tam olarak ne yaptığını anlamamıstı, bunun elindeki siyah cisimle bir alakası olabilir miydi?

71

Evet, artık soruların cevaplarını bulma zamanıydı. Metro içindeki insanların onun hareketlerine baktıktan sonra hızla kosmaya başlamalarına anlam veremedi. Bunun belki içindeki panik ve rahatsızlıkla ilgisi olabilirdi. Neden soruların cevabını bulamadığını bilemedi. Anlamadığı o dilde konuşan insanların verdiği hap bunun nedeni olabilir miydi?

Soruların cevabını bulmalıyım, diye düşündü.

Tek hissettiği kuru bir sıcaklık duygusu oldu. Baska hiçbir sey.

Patlama nedeniyle ortaya çıkan yoğun ısı, metronun içinde yanabilen her şeyi tutuşturmustu. Tren bekleyen insanlar rayların üzerine savrulurken bütün metal er parçalanarak duvarlara çarpan insanların üzerine mızrak gibi saplandı. Patlayıcı dolu çantaya ayrıca, C4, kimyasal yanıcı ve kesici uçlu metal parçacıklar konulmustu.

Bunların ölümcül etkisi patlamanın yarattığı basıncın etkisini kat kat artırıyordu.

Metronun dışına korkunç bir basınç ve ısı dalgası çıkmıs, kapı önünde bekleyen herkesi yola savurmuş ve kulaklarının sağır olmasına, bedenlerinde ikinci derece yanıklar olmasına neden olmustu.

Az sonra patlama yerinde polis ve itfaiye araçları

toplanmıstı. Metrodan yoğun, siyah bir duman çıkıyordu.

Yaralıların çoğu sok içindeydi ve bağırıyorlardı. Böyle büyük olaylar olduğunda Batılıların daha sakin olduğu görülüyordu. Acaba yasadıkları sokun büyüklüğü

nedeniyle mi böyle davranıyorlardı, yoksa rasyonel kökleri daha mı derinlere dayanıyordu? Duygusal Dogulular 72

felaketler karşısında daha insani tepkiler verirken, Batılıların tepkileri zarar görmüş robotları andırıyordu.

Olay merkezinin birkaç sokak ötesinde olup biteni izleyen san saçlı ve beyaz tenli birisi, herkesin aksine kafedeki masasından kımıldamamıstı bile. Cep telefonunu açtı ve bir numara çevirdi sakince. Kesme taşlı sokaklarda insanlar sok ve panik halinde kosusturuyorlardı. O ise sakin bir şekilde telefonun açılmasını beklerken kahvesini yudumluyordu. Kimsenin onun bu garip davranışını fark

etmesi mümkün değildi.

Nihayet telefon açıldı. Dış görünüsüne yansıyan rahatlığı sesinde de hissediliyordu.

"Patlama meydana geldi. Kalabalık bir anda oldu. Son ana kadar mantığının harekete geçip ilacın etkisinden kurtulacağını sandım. Çünkü etrafına bakarken zihni işlemlerinin aktif olduğu çok beliydi. Ama olmadı.

Araştırmacılara söyleyin, o haplar mantığı bloke ediyor ama sanırım içgüdüsel tepkileri kontrol altına alamıyor. Bu da bir tehlike, içgüdüler her an kendi mantıklarını devreye sokarak bilincin uyanmasını sağlayabilir."

"Tamam, bilim adamları ile konuşurum. Ama bu ihtimali sıfıra yakın görüyorlar. Her ne kadar hastalar bazı

uyanma belirtileri gösteriyorlarsa da ilacın etkisi nedeniyle bu asla gerçekleşmiyor."

"O aptal arın ne söylediğini boşver. Umarım bir gün bombacılarından birisi uyanır ve o merkezi havaya uçurur.

Hah ha ha!"

"Sence neler olacak?"

73

"Ne olacak, gayet basit. Avrupa gazeteleri Müslümanlara yönelik olumsuz havayı daha da pompalayacaklar. Korku artacak. Böylece patronlarının Doğu'da uygulayacağı

siddet rasyonalize edilmiş olacak."

"Bunun için size minnettarız. Avrupa operasyonlarının başarısında bize büyük katkıda bulunuyorsunuz Yılan.

İsminizi söylediğimde irkiliyorum. Bu çok garip olmasa gerek."

"Bunun için teşekkür etmeyin. Gerçekten iyi para alıyorum. Ancak bunu sadece para için yaptığımı da sanmayın. İleride sizin katmanlarınızda önemli bir güç

sahibi olabileceğimi düşünüyorum."

"Buna şüphe yok. özelikle..."

"Özelikle...?"

"Türkiye operasyonunu iyi yönettiğiniz ve hedefi ele geçirdiğiniz zaman, inanamayacağınız kadar çok güç elde edeceksiniz. Patronlarım bu konularda çok cömerttirler.

Çok güçlüler ve bu güçlerini paylaşmak için can attıklarına emin olabilirsiniz."

"Buna süphem yok. Bu saldırılar nedeniyle Türkiye de başka bir Dogu ülkesi de asla Batı'ya yaklasamayacak ve oralarda gerçekleşecek her operasyon kolayca kamuoyunda destek bulacak."

"Siz bir korku mühendisısınız Yılan, adınız da bunu doğruluyor zaten."

"Tesekkür ederim. Ancak unutmayın, bu gençleri bulup 74

sizin Amerika'daki merkezimize yol amak ve sonra da buraya sokup tedaviye devam etmek, gerçekten beni hayli zorlayan bir durum. Bu bilimsel çalışmaları Avrupa'da yapsak daha kolay olmaz mı? Yetistirilen bombacıların taşınması sorunu ortadan kalkar böylece."

"Sanmıyorum Yılan, İngiltere olabilirdi belki ama orada da BBCvai. Hiç bel i olmaz, bu bilgiye ulaşabilirlerde yayınlatabilirler de. Oysa Amerika bu açıdan gayet güvenli."

"Geçenlerde New York Times"ta CIA'in paravan şirketinin ortaya çıktığı ile ilgili bir bilgi vardı. Sanırım New York Times da hayli tarafsız bir gazete."

"Ne, tarafsız mı? Çok komik. O haberin neresi yeni anlayamıyorum. Haber yayınlanmadan çok çok önce eski CIA Direktörü Richard Helms anlarında o şirketin CIA'in paravan şirketi olduğundan bahsediyordu. Ve bunu alıp sanki New York Times devlete rağmen böyle haberleri yayınlatabilirmiş gibi bir hava estirdiler."

"Tanrım, size inanmıyorum. Bu işleri tezgahlamakta inanılmaz başarılısınız."

"Bu da bizim isimiz Yılan, insanların beyinleriyle oynamak.

Onlara bizim istediğimiz şeyleri düşündürmek. Onları bu nedenle burada eğitmekten hoşlanıyoruz. En zeki bilim adamı bile temelde bizim ona öğrettiğimiz mantığı

kul andığı için ne yaparsak yapalım kafalarını karıştırmak çocuk oyuncuğu."

"Umanm bir gün birileri bunu çözmez."

75

"Önemli değil. Çözseler bile kurumsal bir cevap veremeyeceklerdir. On yıl ar süren çalışmalarımızı tek başına birilerinin engel emesine imkân yok."

"Sizi Türkiye'den ararım. Umarım orada kimse ayagıma dolanmaz ve hedefimdeki adamı kolayca alırım."

"Her türlü kolaylığı gösterecekler size. Siz sadece birliğinizi hazırlayın ve savasa hazır olun."

Istanbul, 2005

Uçagın tekerlekleri Atatürk Havalimanınının 3 no'lu pistine deger degmez yolcular derin bir oh çektiler. Hayli zor bir yolculuk olmuştur. Atlantik Okyanusu üzerindeki fırtına bulutları nedeniyle zor saatler geçirmişlerdi.

Yolcular hızlı hareketlerle uçağı bosaltmaya koyuldu, bir an önce Airbus'tan inmek istiyorlardı. Erkekler dolaplardan çanta yığınlarını indirirken, kadınlar ağlayan çocukları susturmakla mesguldü.

Herkesin yüzünde uçakta yaşadığı panigin izleri vardı.

Yalnızca yolculardan bir tanesi hariç.

Michael Einckhorff, uçak en çok sal andığı anda bile uykusunu bölmemiş ve ne olup bittigini anlamak için bile dışarıya bakmamıştı.

Einckhorff, uçak durunca birinci sınıftaki koltugundan kalktı, küçük çantasını alıp emin adımlarla dışarıya çıktı.

76

Hosteslerin selamlarına karşılık vermedi. Uçagın merdivenlerine adım atar atmaz siyah güneş gözlüklerini taktı. Kısa, sarı kıvırcık saçları ve keskin yüz hatlarıyla soguk bir ifadesi vardı.

Tavırları pasaport kontrolde de aynı biçimdeydi, kimse ona ne yaptığını ya da ne yapacağını sormamıştı.

Pasaportu resmi degildi; ama yüzünün ifadesi, dışarıyla iletişime tamamen kapalı olduğu izlenimini veriyordu.

Havaalanı taksilerinden birisine bindi, Penta Hotel, dedi sadece. Taksi soförü bunu duyduğuna hiç memnun olmamıştı, bu kadar yakın bir yere gitmek isine gelmiyordu dogrusu. Yüzünü burusturdu ve sinirli hareketlerle gaza bastı. Taksicinin hareketlerine bir anlam verememisti Einckhorff, ancak aklından geçenleri dışarıya yansıtmıyordu.

Bes dakika sonra otelin önündeydiler. Sert ifadeli Amerikalı, parayı uzattı. Taksici banknotu alıp ön konsolun üzerine fırlattı ve hiç dönüp bakmadı. Einckhorff taksiden inerken sinirli soför gaza bastı, neredeyse düşürecekti onu.

Einckhorff sinirlenmemisti şimdi, kosup, hareket etmekte olan taksiye yetisti ve soförün bulunduğu taraftan cama yumruk attı. Soför bir anda neye ugradığını sasırdı. Einckhorff, soförü alıp kınlan camdan dışarıya çekti. Ve birkaç darbe ile yere serdi.

Otelin önündeki görevliler önce bir yerlerinde kalakaldılar, sonra hemen kosarak yanlarına geldiler ve araya girdiler.

Soför ne yapacağını bilemez haldeydi, agzından kan geliyordu. Otel görevlilerinin araya girmesiyle sustu. Bu 77

manyakla uğrasmaya gerek yok, diye düşündü.

Otelin kayıt işlemleri yıldırım hızıyla yapılmıştı. Kimse bu adama bulasmak niyetinde değildi.

Otel odası denizi görüyordu. Muhtesem, diye düşündü

Michael, harika bir yere gelmişti. Sevdiği bir yerle ilgili görev almak hosuna gitmişti.

Bir süre odanın içinde gezindikten sonra telefonu açıp kendisine bir numara bağlamalarını istedi. Normal zamanlarda bu tür konuşmaları gizli yapardı ama buna gerek duymuyordu şimdi. Geri dönülmesi imkânsız bir yola girilmisti. Bu nedenle fazla gizli olmaya gerek yoktu.

Telefona çıkan sekreter, Einckhorff ismini duyunca hemen hattı beklemeye alıp gerekli işlemi gerçekleştirdi. Arada saniyelerle süren müzik sesinden sonra gazeteci Aüf Eralp hartaydı.

"Merhaba, İstanbul'dayım. Bu akşam Bebek'te yemek yiyelim, sonra bazı işlerim var."

"Merhaba Michael, umarım yolculugun rahat geçmiştir.

Aksam 7'de işlerim biter, Bebek balıkçısında bulusalım."

"İyi fikir Atıf, seninle çalışmak çok güzel." Sesi dondurucuydu, iyi eğitilmiş bir asker gibi hareket ediyordu Einckhorff ve bu durum Atıf'ın zaman zaman tüylerini ürpertiyordu.

"Tesekkür ederim Michael, bazı haberler getirecektin.

Durumlar iyi mi?"

78

"Bilderberg konusu mu? Evet, o konuda iyi haberlerim var.

Bazı konular var, bu talimatlara göre birkaç yazı yazılması

gerekliyor. İsteğe bağlı değil yalnız..." Konuşması kahkaha ile kesildi.

"Yazı mı? Bu aralar bu konularda çok fazla açık davranıyorum Michael, fazla bel i oluyor gibi sanki, ama çok sükür algılamıyor insanlar. Ama yazarız, ne yapalım!"

"Kamuoyunun düşüncelerini etkilememiz gerekiyor. Çok büyük bir proje uygulamaya konmak üzere Atıf," dedi Einckhorff.

Atıf Eralp saf bir ses tonu ile sordu:

"Büyük Ortadoğu Projesi, değil mi?"

Einckhorff telefonun öbür ucunda sırıtiyordu ama ses tonuna yansımıyordu bu durum.

"Evet Atıf, büyük bir demokrasi projesi bu, bölgedeki bütün ülkelerin demokratik bir yönetim altına girmesi için çalışacağız." Tanrım, bu adam gerçekten geri zekalı

olmalı, diye düşündü.

"Biliyorum Michael, ben de sana katılıyorum bu konuda.

Proje çok yavaş isliyordu, artık hızlanmalı bazı şeyler."

"Merak etme, sandığından daha da hızlı olacak her şey.

Olacaklara inanamayacaksın..."

"Peki, aksam detaylı konuşuruz yemekte."

Michael Einckhorff, diz üstü bilgisayarını çalıştırıp uydu 79

internet bağlantısını açtı. Karsısında CIA'in ana sayfası

vardı. Özel bir kod girdi ve bu kod sayesinde bağlantılı bir şirketin internet sayfasına geçti. CIA'in kurduğu paravan şirketlerden birisiydi; Cultural Studies International (CSI).

Bu şirket için bir araştırma yaptığı örtüsü altında, çok önemli bir rapor hazırlayacaktı Einckhorff; hem raporu hazırlayacak, hem Pentagon'un elinde bulunan İstanbul ile ilgili son haritaların doğrulaması için gereken veri kontrolünü yapacaktı.

Türkiye içindeki CIA bağlantılarının bile hiçbir şeyden haberi olmaması gerekiyordu. Onlar, İran ve Suriye'ye saldırılması ile ilgili bir kamuoyu oluşturulması isini yaptıklarını zannedeceklerdi ve bu sırada esas operasyon için gereken gizlilik perdesi sağlanmış olacaktı.

Internet sitesinde güvenli giriş yazan yere başka bir kod yazdı. Şimdi önünde pek çok dosyanın olduğu bir sayfa vardı. Bu sayfalarda gezindi bir süre ve önündeki deftere bazı notlar aldı. Bu dosyalarda her ne kadar bazı

araştırma sonuçları yer alıyor olsa da, aslında CIA'in ajanlarıyla yaptığı gizli iletişimin bir parçasıydı bunlar.

Sadece ajanların bildiği parametreler kul anılarak araştırma dosyalarına gizli mesajlar ekleniyordu.

Einckhorff, bes dakika sonra isini bitirmiş ve bilgisayarı

kapatmıştı. Hemen hazırlanıp çıkması gerekiyordu. Pek çok kişiyle görüşecek ve önündeki bir hafta içinde detaylı

bir rapor hazırlayacaktı.

CIA'in bütçesinden yapılan kesintilerle yeni istihbarat örgütleri kurulması bu nedenle kötüydü iste, üç kişilik isi bir kişiye yıkıyorlardı. Beyinsizler, diye geçirdi içinden.

80

CIA'in askeri operasyonlar bölümünün kıdemli bir üyesi olmasına rağmen sivil işlerin yoğunluğu nedeniyle bu işe verilmisti şimdi ve gerçekten de zordu durum, çok hassastı. Kendisini tarihin değişim noktasında gibi hissediyordu.

CIA askeri operasyonlar görevlisi, otelden ayrılıp taksiye binerken etrafına bakma gereği bile duymuyordu. Belki de gereğinden fazla rahat davranıyordu ya da kendisine ve kurumuna olan güveninde sarsılmaz bir saflık vardı.

Otelin karşı kösesindeki bir aracın içinde bulunan beyaz saçlı ve seker yüzlü bir ihtiyar, gayet sakin bir şekilde onu izliyordu. Taksi aracın önünden geçerken bile basını

çevirmemisti yaşlı adam.

CIA ajanının taksisi önünden geçtikten sonra elindeki cep telefonunu kaldırıp bir düğmeye bastı, birkaç saniye bekledi.

"Sevgili Sir Eli'ye iletin. Adamımız burada, çok hızlı

hareket ediyor efendim. Evet, onu takip altında tutacağız...

Biliyorum, bizim haberimiz olmadan hiç bir şey yapamaz, hiç merak etmeyin."

Kuzey Irak, 2005

Selçuk, askere geldiği günden beri ailesini telefonla aramamıstı. Garip bir ruh hali içindeydi, onu merak ettiklerini biliyordu ama arayamıyordu yine de.

81

Okulunu bitirmiş ve aylarca iş aramıstı. Yoktu hiçbir şey, bosu bosuna mı 4 yıl boyunca Mimar Sinan'da grafik sanatlar okumustu! İş bulduğu zaman da aylık masrafını

bile karşılayamayacak bir para öneriyorlardı.

Askere gelmeye karar vermisti Selçuk, yedek subay olarak yapıyordu vazifesini. Uzun dönem çıkınca askerlik, kız arkadaşından da ayrılmıstı. Onun uzun süre beklemesini istemiyordu. Ve şimdi, Hakkari Dag Komando Tugayı'nda takım komutanı olarak Kuzey Irak'ta bulunuyordu.

Buldukları bölgenin iklimine yeni alışmaya başlamıstı.

Ve aslında askerlige de. Sonsuz zorluklarla dolu arazi, iliklere işleyen soguk veya kavuran sıcak, zihnindeki sehri silmeye başlamıstı bile. Kader birliği ettiği askerlerinin kimi zaman komutanı, kimi

zaman agabeyi olmustu. Hepsi tek bir vücudun organıydı.

Er Mehmet selam verip komutana çayın hazır olduğunu söylediğinde gece 01:00'di. Terk ettiği kız arkadaşı ile geçirdiği üniversite yıl arından sıyrılıp, oturduğu nispeten düz kayadan kalktı. Askerlerinin yanına geçip yere çömeldi. Er Mehmet, çelik kaba demli bir çay koyup komutanına uzattı.

"Sagol Mehmet, malzemeleri kontrol ettin mi?"

"Ettim komutanım. Eger otuz dakika sonra buradan aynlırsakyeni kamp yerine sabah 04:30 civan varabiliriz."

Mehmet, 21 yaşında uzun boylu, iri kemikli, kocaman el i, Trabzonlu bir askerde. Selçuk onun yüzüne baktığında küçük bir çocuk görüyordu aslında, doğanın zorlu 82

el erinde kabalasmıstı el eri herhalde.

Yerlerinden kalkıp hazırlanmaya yeltendiler ki, karsı

tepenin yamaçlarında bir hareketlilik gördüler.

Hemen yere yatmalarını söyledi Selçuk askerlerine. Yere yatıp, tepe yamacındaki karaltıları izlemeye başladılar.

Ağır silahlı olan birileri idi bunlar, ama terörist değil erdi.

Farklı görünüyorlardı. Gece görüş sistemlerinden hemen izlemeye koyuldular, adamlar da onları fark etmişti.

Selçuk kafalarının az üzerinden geçen mermi sesi ile kendine geldi. Bunlar gerçekten profesyoneldi, tuzaga düşmeden tuzakı fark etmişlerdi.

"Ateş!" diye bağırdı Selçuk ve takımın ağır silahları, karaltıların üzerine alev kusmaya başladı.

Tepe yamacında mermilerin çarpması ile kalkan toprakların izini görebiliyorlardı. Selçuk gece görüş nisangâhından adamları izliyordu, hepsi etrafa dağılmaya uğraşıyorlardı ama birkaçı vurulmuştu ve yerde sürünüyordu.

Bir dakika içinde daha çoğunun vurulduğunu gördü.

Neredeyse bitmişlerdi ve kendi askerlerinden sadece bir er, basından yaralanmıştı.

Dakikalar sonra ateş durdu. Selçuk ne olduğunu anlayabilmek için kafasını kaldırdı. Birilerinin oraya gitmesi gerekiyordu. Hemen tugay komutanlığına telsizle bildirimde bulundu. Komutanlıktan yanıt çabuk gelmişti.

Bir Scorsky'e dolusan on bes komando ile beraber silahlı

bir baska helikopter, bölgeye dogru yol aliyordu.

Selçuk onlan beklemenin dogru oldugunu düşündü. Karsı

tarafтан ates gelmiyorsa da bu, pusuya yatan birileri olmadığı anlamına gelmezdi.

Selçuk dayanamadı, "Ben gidecegim, siz burada kalın, birazdan helikopter gelecek. Yardıma gelenleri benim gittigim yere yönlendirin," dedi.

Askerler "Dur, gitme komutanım," deseler de dinlemedi Selçuk. Onlann yorgun bakısları arasında yamaçtan inip düzlüğe geldi ve ates ettikleri diger tepenin yamacına kosmaya basladı. Onu dürbünle takip ediyordu askerler, gece karanlığı neredeyse sona erecekti. Günesin ısıklan ufukta görülebiliyordu.

Bu sırada Selçuk'un yere yattığını gördüler. Ters giden bir seyler oluyor gibiydi. Sonra Selçuk kalktı ve yavas yavas yürümeye basladı. Elindeki silahı artık havaya dogrultuyordu ve zaten bir süre sonra da silahı yere attı.

Askerler telaslanmıstı, evet, orada hâlâ canlı birileri vardı

ve Selçuk'a bir silah dogrultmus olmalıydılar.

Askerler yerlerinde kalmak üzere kesin emir almıslardı, komutanlannın yanına gitmeleri gerekiyor muydu, emin degildiler. Uzaklardan yaklasan helikopterlerin sesi duyulmaya baslamıstı. Yerlerinde kalmaya karar verdiler.

Selçuk ates ettikleri yere yaklasınca donup kalmıstı, az ötede bir oyugun içinde, iki silah kendisine dogrulmus bekliyordu. Ona önce yere yatmasını, sonra kalkıp silahını

atmasını söylemişlerdi.

Selçuk bunlara uymak zorundaydı, yoksa hayatını

kaybetmesi isten bile olmazdı. Silahını atıp el erini kaldırdı, umarım adamlarım buraya gelmeye çalışmaz, diye düşünüyordu.

"Buraya gel," diye bağırdı adam. ingilizce konusuyordu ama aksanı bir garipti. Selçuk ona dogru ilerlemeye basladı.

Kovugun içinde üç kisi oldugunu gördü, çok sinirli ve panik halindeydiler. Helikopterlerin sesi yaklaşıyordu. Biraz sonra burası cehenneme dönecekti.

Selçuk adamların kendi aralarında farklı bir dilde konustuklarını anlamıstı, ama hangi dil oldugunu

bilemiyordu.

İçlerinden birisi, büyük bir kutu çıkarttı. Selçuk'un kalbi deli gibi atmaya başladı. Bu bir roketatardı. Yaklaşan helikopterlere ates edeceklerini anladı. Kavugun hayli uzun bir tünel olduğunu gördü Selçuk. Tepenin arka tarafına açılıyordu. Bunun çok önceden açılmış olduğu beliydi. Bunlar her kimse, buraları iyi tanıyan insanlarla ilişki içinde olmalıydılar.

Roketatarı hazırlayan adam çıkıp kovugun dışına bakmaya başladı. Havayı gözetliyordu, birden heyecanlandığı görüldü. Bir yerlere hedef almaya çalışıyordu. Bu sırada hemen yanlarındaki bir kayaya mermi çarptı ve kaya parçalandı. Selçuk'un takımındaki askerler, adamı belirlemiş olmalıydı. Onu vurmaya çalışıyorlardı. Helikopteri vuracağını anlamışlardı.

Helikopterlerin sesi çok yaklaştı, hemen üstlerinde 85

olmalıydılar. Silahlı Cobra helikopterinin tok ve azametli sesi hepsinde korkuya neden oluyordu. Eger Cobra'ya yakalanırlarsa hepsinin ölmesi kaçınılmazdı.

Adam bir süre kaya arkasında saklandıktan sonra aniden ortaya çıktı, hedefi yakalamış gibi görünüyordu. O ortaya çıkınca mermiler etrafına düşmeye başladı, ama yine de birkaç saniye yerinden kıpırdamadı, roketi atesledi. Sabah olmaya başlarken sessizliği bozan mermi seslerine bir de roketin fısıldayısı eklenmişti.

Roket inanılmaz bir hızla hedefle arasındaki bes yüz metrelik mesafeyi kat etti ve Cobra'nın tam ön camında patladı. Helikopter aniden bütün bedeni felç olmuş bir insan gibi yere doğru serbest düşüşe geçti ve büyük bir gürültüyle patladı. Serin havaya kahraman ruhlar karıştı.

Komandoları taşıyan helikopter, havada geniş bir kavis çizdi ve tepenin üzerinden uzaklaşmaya çalıştı. Bunu yaparken de roketin geldiği yöne doğru gelişigüzel makineli tüfek atesi yağdırıyordu. Komandoları taşıyan helikopter hemen diğer takımın bulunduğu tepenin arkasına doğru alçaldı.

Fazla zamanlan yoktu, birazdan gelip hepsini yakalayacaktı Türk askerleri. Adamlar Selçuk'a susmasını

ve hızla kosmasını söylediler. Hemen bu ates yuvarğından kurtulmalıydılar. Güneş doğduktan sonra isin rengi daha da degisecekti.

Selçuk ve silahlı üç adam hızla tüneli geçti, birisi tünelin girişini bubi tuzakı haline getirmişti. Selçuk adamlarının bu tuzaga düşmeyeceğini çok iyi biliyordu ama bu tuzak 86

yüzünden kendilerini el erinden kaçıracaklarını tahmin ediyordu.

Kahretsin, yakalandım, diye düşündü.

Istanbul, 2005

Einckhorff, gece yemek yedikleri lokantaya daha önce de geldiğini düşündü. Türkiye'deki CIA bağlantılarıyla sık sık bu deniz kenarındaki balık lokantasında buluşuyorlardı, İstanbul'a gelen

kalburüstü zengin turistler, bu balık lokantasına ugramadan geçmezdi.

"Ah ah ha, bakın kalamarı sosu olmadan yemek, insan eti yemeye benziyor," diye yüksek sesle konustu Atıf Eralp.

"Atıf, böyle kötü espriler yaparken daha kısık sesle konuş, masanın kalitesini düşölüyor sun," diye cevap verdi Michael, ama ses tonu esprinin ciddi olduğunu anlatıyordu. Atıf ondan korkuyordu, her ne kadar burası

kendi çöplüğü olsa da, bu adamın bir tek sözü ile bütün kariyeri mahvolabilirdi. CIA'den önemli miktarda para kazanıyordu ve bu paraları ne yazık ki Türkiye'de yiyemiyordu. Miami'de ev almıstı ve bir gün orada yaşamayı hayal ediyordu. En büyük gençlik hayalidi Amerika'da yaşamak ve bunu bir gün basaracağını

umuyordu.

"Tamam Michael," dedi, ancak yüzündeki gülümseme gitmişti. Atıf, karşısındaki CIA ajanının gergin olduğunu hissediyordu. Bu adam bir şeyler gizliyor benden, diye 87

düşündü.

"Atıf, yazını bir an önce yazman gerekiyor. Bu operasyona hemen başlamalıyız. Büyük Ortadoğu Projesi, daha hızlı

ilerlemeli. Bu nedenle antidemokratik ülkelerin rejimlerini devirmek istiyoruz. Suriye, ilk hedef olabilir..."

"Ben de bunu isterim Michael. Zaten sizinle çalışma nedenim, Amerika'nın çıkarları ile Türkiye'nin çıkarlarını

bir görmem."

Seni pis para düşkünü vatan haini, diye geçirdi içinden Michael Einckhorff, Atıf'ın kırmızı suratına ve göbeline baktığında iğreniyordu. Ne olursa olsun o bir vatan hainiydi ve bir vatan haini kendisi için çalışıyor olsa bile ondan nefret etmesi için yeterli nedeni vardı ama bunu bel i etmemeliydi.

"Evet, ancak çabuk olunmalı, biliyorsun, bizim amacımız Türkiye'yi bu bölgenin lideri yapmak..."

"Evet, bilmez miyim, Amerikalılar bizim dostumuz, buna yürekten inanıyorum. Yahu zaten NATO'da da, Avrupa Birliği'nde de her zaman bizi destekliyorsunuz."

"Evet Atıf, bizi anlamana seviniyorum."

"Su Bilderberg olayını ne yaptın?"

"Tamamdır o konu, Komisyona bilgiyi verebilirsin, gerekli bağlantıyı yaptım. Sen de katılabileceksin toplantılara.

Ama bunu neden istedigini anlamıs degilim dogrusu."

"Istiyorum, çünkü bu sayede daha çok kisi ile tanışabilirim.

88

Ulaşmak istedigim bazı Yahudi kuruluşları var, oradan iyi is çıkacaktır."

"Çok hareketlisin Atıf, sen bir zamanlar baska seyleri savunurdun, çabuk degismisin. Aslına bakılırsa senin gibi insanları pek sevmem."

"Saçmalama Michael! Her sey degisir, ben buna inanırım.

Bu nedenle eski görüşlerimi zamanı geldiginde hemen degistiririm...

Buraya baska bir sekilde geldigim gün, ilk bu adamın isini hal edecegim, diye düsündü Michael.

Ertesi sabah ilk isi, elindeki haritada yer alan askeri birliklerin yerini isaretlemek için bir gezi yapmak oldu.

Istanbul'daki birliklerin hepsinin yerini tam olarak belirleyip, bu üslerde herhangi bir degisiklik olup olmadigını araştırıyordu. Bu arada insanlarla konusup onların fikirlerini alıyor ve yazacağı dosyaya eklemek için farklı bilgiler toplamaya çalışıyordu.

Dışarıdan bakıldığında gerçek anlamda bilimsel bir çalışma görüntüsü vermeliydi isine, bu sayede büyük planı uygulayacakları toplumu iyi tanımıs olurlardı.

Gün boyunca Istanbul'un pek çok yerini gezdi, üniversiteli gençlerin bulustugu kafelerde oturdu, insanlarla konustu.

Einckhorff için iletisim kurmak kolaydı, herkes onunla konusmaktan memnun oluyor ve istediği her seye cevap veriyordu, isinin fazlasıyla kolay oldugunu düsündü

Michael, bu kadar kolay isler için egitilmemisti ve zaten bu, arada çıkarması gereken bir isti sadece. Hem, esas hizmet ettigi kurulusa daha ödemesi gereken borçlan 89

vardı.

Otele döndüğünde çok yorgundu. Bütün gün dolasmıstı

Istanbul'u; konusmus, gezmis ve yorulmustu. Simdi oturup raporunu yazmaya başlaması gerekiyordu, is ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi, Amerikan ordusunun psikolojik harp kuvvetlerinin gereken hazırlığı yapması için bu rapor büyük önem taşıyordu.

Kuzey Irak, 2005

Selçuk gözlerini açtığında nerede oldugunu bilmiyordu.

Garip, in gibi bir yerdı burası, kimlerle çatıstıklarını ve kimlere esir düstüğünü bilmiyordu.

Etrafına bakınmaya çalıştı. Karanlıktı, ama kapıdan ısıık sızıyordu. Bu ısııkta duvarların dogal olduğunu gördü.

Büyük bir magaraydı burası. Yerde öylece yatmaktaydı, ne kadar süredir böyleydi kim bilir?

Ayaga kalkıp kapıya yürüdü. Üzerindeki deliklerden dışarıya baktı, öksürdü. Ses çıkarınca uyandığım anlamıs olmalıydılar ki kapıyı açtılar.

Onlara anlamsız gözlerle baktı, içinde korkudan eser yoktu, garip bir seylerin döndüğünün farkındaydı.

Magaranın dışına çıktığında, içinde bulunduğu kovugun daha büyük bir magara kompleksinin içinde olduğunu anladı. Günes ısıığı yirmi metre kadar uzaktaydı.

Magaranın yüksek tavanında san ısııklar asılıydı ve bir 90

hayli de nemliydi burası.

"Selam, bizim esirimizsiniz." San saçlı birisi dost görünmeye çalışarak yanasmıstı ona.

Selçuk hiç selam vermedi, sadece basını döndürüp adama baktı. Ona benzeyen pek çok asker vardı.

Hepsinin de asker olduğundan süphesi yoktu ama bunların sıradan askerler olmadığına emindi.

"Sizi buraya getirme nedenimiz... Aslında biz bazı Türk askerlerini kaçırmayı düşünüyorduk, sizinle karsılasınca madem elimizde hazır bir tane var, o zaman onu alalım dedik. Yani burada bulunmanız tamamen tesadüf."

Selçuk yine bos gözlerle baktı ona.

"Neden Türk askeri kaçırmak istiyordunuz?" dedi, sesi zor çıkıyordu. Agzı ölesiye kuruydu.

"Dogrusunu söylemek gerekirse, denemek istedigimiz bazı seyler var ve bunları en iyi bir Türk askeri üzerinde deneyebileceğimizi düşündük."

"Neden?"

"Çünkü nihayetinde deneyeceğimiz seyler, onlara karsı

kul anılmak üzere gelistirildi."

Selçuk, gözlerini açtı, sasırmıstı ve dehsete düsmüstü.

Askerleri geldi aklına, bir an için olayın sadece onlarla sınırlı kalacağını düşündü nedense, algısı henüz iyi çalışmıyordu.

"Hayır, askerlerime hiçbir şey yapmayın!" dedi.

Karşısındaki yabancı asker onun durumunu anlayabiliyordu, şu an için Selçuk'tan fazla bir şey bekleyemeyeceklerini biliyordu.

"Onlara bir şey olmayacak... En azından simdilik..."

Selçuk hiçbir şey anlamıyordu. Bu birkaç adam bir araya gelmiş, Türk askerlerinden bahsediyorlardı. Gözlerinin karardığını hissetti. Dizlerinin bağı çözülüyordu.

Bayılacağı anladılar, iki asker koluna girip onu tekrar eski yerine götürdü.

Az önce Selçuk'la konuşmuş olan asker, mağaranın kösesindeki büyük masanın yanına gitti. Büyük bir konsol ve ona bağlı uydu telefonu vardı. Telefonu açıp kurcalamaya başladı. Bir yerlerle bağlantı kurmaya çalışıyordu. Uydu cızırtıları mağaranın öbür ucundan duyulabiliyordu.

En sonunda bağlantı gerçekleşti ama ses kalitesi iyi değildi. İletişim uyduları yine güneş patlamalarının etkisinde kalmış olmalıydı. Bir süre bu parçacık fırtınaları

arasında doğru dürüst iletişim sağlayamayacaktı uydular.

En azından mağaradaki askerlerin kullandığı ticari uydularda durum böyleydi. Yoksa askeri uydularda bu sorun minimuma indirilmisti. Ancak askeri uyduları

kullanmazlardı, her ne kadar özel askeri personel statüsünde olsalar da, hiçbir resmi iletişim kanalını

kullanmalarına izin yoktu.

Sarı saçlı adam mikrofonu onun dışında kimsenin 92

anlamadığı bazı kodlar söyledi ve beklemeye devam etti.

Bu kodlar onun başka kanal ara girmesini sağlıyor olmalıydı.

"Evet, burası Dagtüneli. Evet, bunu anladınız mı, burası

Dagtüneli. Kahretsin!!" iletişim kurmak gerçekten zordu.

"Evet, sesinizi alıyorum, beni duyuyor musunuz?"

"Anlaşıldı, duyuyoruz."

"Tamam, Dagtüneli sorunla karşılaştı. Çatışmaya girdi ve kayıp verdi. Ancak sorun yok. Bir Türk askerini ele geçirdik. Samm ilk denemeler için yeterlidir."

"Yeterli oldugunu sanıyoruz Dagfaresi, bu isin çok çabuk tamamlanması gerekiyor. Operasyon hızla uygulamaya konacak. Bu nedenle hemen yakalanan adamın Amerika'ya getirilmesini istiyoruz. Bir ay sonra aletin çalışma prensiplerini denemis ve kul anılır hale getirmis olmalıyız."

"Biliyorum, bundan haberim var. Sir Eli Brandeis'ten uzun zamandır haber alamıyorum, önceden aradığımda benimle konuşurdu ama artık ulaşamıyorum, umarım bir sorun yoktur."

"Hayır, bir sorun yok. Sir Eli, Adrian III. Lynam ile uzun bir tatile çıktı. Bu tatilde sanırım ona bazı talimatlar verecek, bu talimatlara göre Adrian Lynam'ın gereken düzenlemeleri yapması için yol haritaları olacak."

Biliyorsun, Sir Eli, asla görünen tarafta olmayı sevmez.

Adrian onun çok eskiden beri kul andığı bir kaldıraç, çünkü politikacılarla arası iyi ve hemen hemen istediği her 93

seyi yaptırma konusunda üstün becerilere sahip. Bu arada Adrian Lynam'ın bu operasyonda alacağı şeyin maddi değeri inanılmaz büyüklükte."

"Biliyorum, bunlardan haberim var, elimden geleni yapıyorum, isin kokusunu çıkarmadan size istediklerinizi getireceğim."

"Türk askerini hemen Amerika'ya bekliyoruz. Bu arada sizden esas istediğimiz büyük av hakkında ne yapmayı

planlıyorsunuz?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum. Çok büyük bir şey istiyorsunuz benden."

"Evet, senden çok büyük bir şey istiyoruz ama bunun karşılığının yüz milyon dolar olduğunu biliyorsun. Paralı

askeri birimlere şimdiye kadar ödenen en büyük rakam bu."

"Tanrım, bunu istediğinize inanamıyorum, benden gelecekte ülkenin başına geçebilecek birisini kaçırmamı

ve size getirmemi istiyorsunuz."

"Evet, bunu istiyoruz. Birkaç isim var hatta."

"Peki, bunu büyük ates altında gerçekleştirmem gerekeceğini de biliyorsunuz."

"İmkânsız gibi görünüyor değil mi?"

"Aslına bakılırsa imkânsız..."

"Yüz milyon dolar ödemek de öyle..."

94

"Tamam, ben yapmayacağımı söylemedim ki. Ancak sırf benim emrimle bize destek olacak bir hava saldırısı filosu hazırlamanızı istiyorum."

"İsrail Hava Kuvvetlerinden bir filoyu ayarlamak için çok uğraştık. Filo için tatbikat izni çıkarıldı ve bu filoyu Kıbrıs Rum kesiminde konuşlandıracağız."

"Çok güzel, F-15E'ler olmasını istiyorum, sürekli benim yakınımda olmalı bunlar ve eğer büyük bir çatışmaya girersek hemen yakın hava desteği sağlanmalı."

"Bunu yapacaklar, çok istekli değil ama yapacaklar."

Korkuyorlar çünkü Türkiye'den ve açıkçası Amerika'ya güvenmiyorlar. Sen kaç adamla bu operasyonu yapacaksın?"

"İstekli olup olmamaları umurumda değil, ihtiyacım olduğunda orada olsunlar yeter. Uçakların da Amerikan uçakları gibi boyasınlar. Ben ve kırk beş asker."

"Kırk altı kişilik bir kuvvetle koca bir bakanı kaçırabilecek misin?"

"O kırk beş askeri bir arada karşısında görsen eminim altına ederdin. Hepsi de Afrika'daki darbelerde savasmış ölüm makineleri."

"Adamımıza zarar gelmesini istemiyorum."

"Merak etme, bunun için özen göstereceğim. Bizim de kayıplarımız olacaktır, buna hazırlıklılar, eğer kayıp olursa kayıpların ailelerine ayrıca beş milyon dolar ödeme yapılmasını istiyorum."

95

"Merak etme, bu konuda ne kadar hassas olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum, hattı kapatıyorum."

San saçlı adam hattı kapatıp, sistemin ana anahtarını

çevirerek uydu iletişim sisteminin durmasını sağladı.

Hattın iki ucundaki adam da birbirlerine isimleriyle hitap etmemisti ama patronlarının ismini kul anmaktan çekinmiyorlardı. O insanların isimleri duyulsa bile kolay lokma olmadıklarını düşünüyor olmalıydılar.

İstanbul, 2005

Michael Einckhorff, odasında raporu bitirmek için uğrasıyordu. Burası, ilk geldiği otel odası değildi, CIA'in güvenli evlerinden birisiydi. Bu genelde kendi topraklarında yaptıkları bir uygulamaydı ama sırf bu özel operasyon için Türkiye'de de bir güvenli ev kurmuşlardı.

Bogaz'a bakan, muhtesem manzaralı bir daireydi. Güya bir Amerikan şirketinde müdür olarak işe başlamıştı

Einckhorff, bu maske altında evi kiralamışlardı.

Karşısında akıp giden gemilere bakarken rapor yazmak çok zordu. Bu silüetin bir süre sonra ne kadar dramatik bir şekilde değişeceğini düşündüğü zaman içi burkuldu.

Elinden gelse bunu tek başına değiştirmek isterdi, ama yapamazdı. Bu çok büyük bir planın ilk aşaması gibi duruyordu.

96

Einckhorff, CIA'in en güvendiği birkaç adamdan birisiydi, aslında kendisinden beklenen raporun nasıl yazılması

gerektiğini biliyordu merkezdekiler. Bu raporun önemi de yoktu fazla ama gerçekten bilmek istedikleri detaylar vardı.

Einckhorff, raporu olumsuz yazmak ve bu oyunu engellemek istiyordu, yapamazdı ama. Yapabilecekleri sınırlıydı. Bunları yapacaktı, hiç çekinmeden.

Raporun birkaç sayfasını bitirmişti ki telefon çaldı.

Telefonu açtı ve kimin aradığını dinlemeden konuştu:

"David, beni hemen aramamanı söylemişim."

Onu CIA Direktörü Richard Helms'den başka kimse aramazdı, İstanbul'a gelirken konuşmuşlardı bunu.

"Hah ha ha.."

Einckhorff, telefonda gelen gülme sesi kulaklarına çarptığı andan itibaren donup kaldı.

"Bu sen olmazsın... Bu telefon numarasına ulaşmış olamazsın..."

"Einckhorff, bana bak, seni ben eğittim. Ve sana her şeyi öğretmedim, yapamayacağım bir şey yok..."

"D-Day, bunu, bunu nasıl yaptın..."

"Bak Einckhorff, Alman gizli servisi senin sandığından daha derinlere sirayet etmiş durumda."

"Bunu daha önce söyleseydin inanmazdım belki ama bunu da yapabildikten sonra artık sana bütün kalbimle inanıyorum. Tanrım, gerçekten sevindim buna..."

"Michael, hazırlamakta olduğun raporun bir kopyasını otel odanda bırakıyorsun, tamam mı?"

"Peki bırakırım ama bu riskli olmaz mı?"

"Hiç düşünme bunu..."

"Kahretsin D-Day, beni izletiyorsun değil mi?"

"Michael, bunu yapmayacağımı mı sanıyordun, en önce senin güvenliğinin için."

"Sakın bana MiT'in de isin içinde olduğunu söyleme."

"Hayır, henüz değil er ve büyük ihtimal e de olmayacaklar ama Türklerin kurduğu bir gizli örgüte bu dosyayı

aktarmayı düşünüyorum. Kendilerine Gri Takım diyorlar.

Bunların bazılarını tespit ettik, bunlardan birisine dosyayı

vereceğim. Bunu yapmak zorundayız. Amerikalıların kolay iş çevirmesini istemiyorum ve eğer bu bir dövüş olacaksa adil bir dövüş olmalı, hah hah ha!"

"Gri Takım mı? Kim bu adamlar, garip bir isim." "Mil iyetçi bir Türk yer altı örgütü. Bu konuda fazla bilgi de yok zaten.

Aslına bakılırsa sıradan bir yeraltı örgütü ama yurtdışı

kol an zamanında çok genişmiş. Şimdi yurtdışında pek az ajanları var, birisi Gökhan Birdağ diye orta yaşlı bir ajan.

Fransa'da Frank Consal takma ismiyle hayatını

sürdürüyor. Dosyayı buna vermeyi düşünüyorum, Türkiye'ye dönüp bu dosyayı bir yerlere ulaştırmasını

istiyoruz."

"Tanım, bu çok tehlikeli, eğer adam profesyonel değilse bizimkilerin bağlantılarına rastlayabilir ve bu onun için hayatın sonu olur."

"Bu tehlikenin farkındayım, bir başka seçenek daha var.

Bir baska Gri Takım üyesi, Amerika'da yasıyor. Mert Han diye bir genç. Çok yetenekli bir savaşçı oldugunu öğrendik. Henüz yirmi sekiz yasında ve pek çok özel igi var, bilgisayar bilimlerinde uzman, en az dört yabancı dili konusabiliyor. Üstelik Asya ve Ortadogu kültürleri konusunda doktora yapmış. Her çeşit silah konusunda özel uzman olarak yetistirilmiş. Su anda uyuyan bir ajan, hemen hemen hiçbir görev verilmemiş ama zaman zaman ortadan kayboluyor. Sanırım eğitim için." *rî "Neden dosyayı ona vermeyi düşünmedin?" "Onu ben istiyorum, genç ve yetenekli. Gri Takım'in kurucusu Kurt denen yaslı

bir adam var. Onunla temasa geçeceğim. Mert Han'ın içinde oldugu ortak operasyonlar önereceğim. Bu.

nedenle Mert Han'ı tehlikeye atmak istemiyorum." "Bunu kabul edeceklerini düşünüyor musunuz?" "Bilmiyorum, Amerikan operasyonu uygulamaya kondugunda Mert Han'a bir görev veririler mi, ama sanmıyorum yeterince mesgul olacaklar."

"Peki D-Day, bu arada gerçek ismini öğrenmeyi çok isterim. Takma ismindeki Amerikan hayranlığı bel i oluyor, hah ha, ha..."

"Belki öğrenirsin bir gün... Bir sey soracağım, operasyonun esas sahibi bel i mi?"

"Bel i, ancak benim bildigim, bunun ikinci asamasındaki 99

kisi. O da Adrian III. Lynam denen birisi, ancak onu yönlendiren bir baska isim var. Fakat o isme ulasmak kolay degil sanırım. Dünya sebekesinden birisi büyük ihtimal e."

"Lynam ismini biliyorum, ugursuz bir isimdir. Tam bir kukla denebilir. Maden için annesini bile öldürebilecek birisi."

"Eminim bu operasyonun altından maden çıkacak."

"Buna süphen olmasın, bor madenleri ile ilgili çalısmalan var. Ama biliyorsun bu sadece görünürdeki sebeplerden birisi. Gerçek nedeni bulmak zorundayız."

"Gerçek neden üzerine ancak spekülasyon yapabiliriz.

Fakat sunu söyleyebilirim, bu operasyonu yürütenler, Türkiye'yi idare etmek istiyorlar. Hem de klasik yönlendirme yol an ile degil. Dogrudan idare etmek."

"Bu çok ilginç iste. Dogrudan yönlendirmek derken neyi kastediyorsun? Bu konuda bilgi var mı elinde?"

"Pek çok bilgi kınntısı desem..."

"Sanırım senin bilgi kınntılannın ne kadar çok bağlantıyı

ortaya çıkarttığım unuttun. Çok mütevazısın."

"Tesekkür ederim. Ama sana bahsettiğim şey gerçekten çılgınca. Amerikan idare sistemini asan bazı güçler var, Lynam'ın patronları. Siyaseti umursamayıp sadece parayı

yöneterek dünyayı idare edebileceğini bilenler. Siyasete de bulasmak istiyorlar ama bunu yaparken kendi stil erini kul anacaklar."

100

"Bana birkaç ipucu daha verirsen buna çok sevinirim."

"Sakın bayılma ama. Sanırım gelecekte Türkiye'yi yönetebileceklerden birisini kaçııp beyin yıkama operasyonu yapacaklar. Ve onun serbest bırakıp istediklerini yapmasını izleyecekler."

"Tanrım, bu çılgınlarla aynı dünya üzerinde yaşamak..."

Bunu neden yapmak istesinler ki?"

"Sunu çok iyi biliyorlar, III. Dünya Savaşı'nda kazanmak için bu bölgenin tüm kontrolüne sahip olmaları lazım.

Türkiye her şeyin kilidi, onu elde etmek istiyorlar. Ama bilmiyorum, bilemiyorum."

"Evet, haklısın, her şey III. Dünya Savaşı'na yapılan hazırlık aşlında. Tüm bu bölgedeki kaosun nedeni de.

Herkesin gözleri buradaki çatışmaların üzerindeyken, bir de bakacaklar ki, hiç hayal bile edemedikleri bir çatışma çıkmış ve bütün dünyayı etkisi altına almış."

"D-Day sana bir şey söylemek istiyorum, III. Dünya Savaşı'nda nükleer silahların kul anılacağı neredeyse garanti gibi, ama bunu engel eyecek bazı silahlar üzerinde çalışılıyor. Ancak

0 kadar gizli ki, oradan israil bile bilgi sızdıramaz."

"Bunu tahmin ediyorum, büyük savasta nükleer silah kul anılması kaçınılmaz, hatta sizinkiler birkaç nükleer yemeyi göze almışlardır diye tahmin ediyorum."

"Evet, bunu göze alıyorlar, birkaç milyon kayıp vermeyi göze alıyoruz sanırım, ama bunu karşılığının ne olacağını

101

tahmin edebilirsin herhalde."

"Aa tabi ki, en az birkaç ülkenin tamamen yok edilmesi, değil mi?"

"Saymadım D-Day, ama Kuzey Kore'nin durumunun iyi olacağını sanmam."

"Peki ya Çin?"

"Bence Çin için farklı bir plan var. Sadece nükleer silahla onlara bir şey yapamazlar. Zaten bu sorunun cevabı

bulunmuş olsaydı, büyük ihtimal e uygulanmış da olurdu."

"İsler çok karışacak..."

"D-Day, bence kapatalım, bu hattın dinlenme ihtimali çok yüksek."

"Merak etme, biliyorum, ama su an devrede olan karsıtın emin bu ihtimali sıfırın da altına düşürdüğüne emin olabilirsin."

"Sana her zaman güvenebileceğimi biliyorum."

Hat kapandı. Einckhorff hâlâ olayın etkisindeydi. Bu beklenmedik telefon konuşması nedeniyle deneyimli ajan al ak bul ak olmuştü.

D-Day onun hocasıydı, çok garip ve esrarengiz bir insandı, inanılmaz gizli servis bağlantılarını ustalıklı ve uzun yıl ar süren çabalarla kurabilen birisiydi. CIA'i delik desik etmişti. Alman istihbaratı, CIA'in hemen hemen her kademesinden bilgi alabiliyordu. Ama bütün bu bilgi 102

kaynakları birbirinden bağımsız hareket ediyordu. Michael, bu nedenle neredeyse bir paranoyak olmuştü. Sirket içinde kimin kendisi ile beraber D-Day için çalıştığını

bilmiyordu. Zaten CIA'e girmesini sağlayan da D-Day'in sirket içindeki bağlantılarından birisiydi, Air America'yı

kuran adamın oğlu sayesinde girebilmisti örgüte.

Su Kurt denen adam da neyin nesi, diye düşündü. Bu da bir başka D-Day vakası olmalıydı. Mutlaka o da saygı

duyulacak birisidir, diye geçirdi içinden.

Michael Einckhorff, raporu bitirmisti, önünde duruyordu iste. Satırlara göz gezdirirken aslında yaptığı şeyin ne olduğunu biliyordu.

"METAL FIRTINA" operasyonu için uygundur yorumu yapılan bir rapordu bu. Einckhorff, bunu yapması

gerektiğini biliyordu, dünya politikasının gereği idi ve aynı

zamanda suçsuz tarafa yardım edeceği için de vicdanı

rahattı.

R a p o r u n i l k s a t ı r l a r ı n d a g e n e l o l a r a k ü l k e d e g e r l e n d i r m e l e r i v a r d ı .

"Genç kesimin önemli bir bölümü yurtdışında yasama hayalini kurmaktadır ve iyi bir imkân tanındığı takdirde başka bir ülkede yaşamaya başlayacakların oranı yarıdan fazladır."

"Amerika'nın iletişim faaliyetlerine etki edebilme potansiyeli inanılmaz ölçüdedir. Medya kolay etkilenebilmektedir ve Batıcılık bir çeşit ideoloji halini almıştır. Bu durum Metal Fırtına operasyonunun psikolojik harekâtlar bölümü ile ilgili olan kısmında bir hayli 103

rahatlama yaratacaktır."

"Atatürk'ün Batı medeniyeti seviyesine ulaşma hedefini içeren toplumsal mesajı, Amerikan bağlantılı düşünce merkezleri tarafından başarılı bir şekilde Batı'nın safında olma hedefi haline getirilmiştir."

Ve böylece sürüp gidiyordu rapor. Pek çok detay, askeri birliklerle ilgili bilgilerin teyitleri, devlet binalarının yerleri ve gerçekleşen değişikliklerin haritalara yansıtılması gibi pek çok alt başlıkla devam ediyordu.

Einckhorff, dosyayı hazırladı ve bilgisayarından internet yoluyla CIA'in Langley'deki merkezine yol adı. Sonra hızla otelden çıktı ve bulabildiği ilk internet kafede bir nüshasını

bastırdı. İnternet kafeyi işleten çocuk, anlamadığı dilde yazılmış olan dosyaya baktı, hatta okumaya çalıştı ve sonra gülerek turist görünümüne adama uzattı.

Michael, gülmemek için kendisini zor tutmuştu. Acaba o çocuk, elinde tutup okumaya çalıştığı dosyanın ülkesinin işgali ile ilgili olduğunu anlasa ne yapardı?

Ankara 2005

Barkın Çağlayan, yağmurun topraktan sökü� aldığı

kokuyu derin derin içine çekti. Beton binaların arasından fıskıran yeşil ik adalarının en güzel yanı, suya kavustukları

zaman çıkan koku nedeniyle, insanı gündelik hayatın boguculugundan kurtarmasıydı.

104

Sabah altıda uyanmıştı, aceleyle tıras olduğu için yüzünün kimi yerlerinde kızarıklar oluşmuştu. Bunu önemseyecek zamanı yoktu. Sabahın köründe çalan telefon, yeterince uyku açıcı etki yaratmıştı doğrusu. Hızla hazırlanıp evden fırlamış, kravatını bağlamaya yolda devam etmişti. Her zaman yaptığı bir şeyi, genç karısı Hale'yi uyandırıp öpmeyi bile unutmuştu. Ona kapının ucundan öylece bakıp, bir ceylan kadar sakin nefes alan bedenini seyretmekle yetinmişti. Bu, günün geri kalan kısmı için yeterli gücü verirdi ona.

Yüzüne, gözlüğüne ve elbiselerine sıçrayan su, dalgınlığını alıp götürdü bir anda. Pantolonuna baktı, her yanı küçük çamur tanecikleri ile dolmuştu. Buna neden olan taksinin arkasından bakıp bir küfür

sal adı. Çamur damlacıkları siyah deri çantasına da bulasmıstı.

Bir sonraki taksiyi durdurdu, dikkatli olmaya çalışarak arabanın arka koltuğuna atıverdi kendisini. Cebinden çıkarttığı mendil e yüzünü ve gözlüğündeki çamur damlacıklarını silerken taksi soförü ile göz göze geldi.

Yagmur tekrardan hızlanmaya baslamıstı. Pencereden dışarıya baktı, kalabalık yoğunlaşıyordu gitgide. Otobüs duraklan dolmıstı; takım elbiseli, bıyıklı insanlar ogunluktaydı. Ülkenin kalbi atmaya baslıyor, diye düşündü.

Ankara'nın yasadığı tipik bir kış sabahı. Ağır bulutların altında, beton binaların kasvetli odalarına kapanmıs bir şehir; yavaş yavaş kendisine gelmeye ve hayat gailesine düşmüş insanların dertlerine are bulmak için enerjisini toplamaya uğrasıyordu.

Siyah deri çantasını açtı, aceleyle hazırladığı için dosyalar 105

birbirine girmisti, Dışisleri'ne gittiği zaman düzeltirdi.

Kapattı hemen çantayı. Sabah arayan amiri Dışisleri Bakanlığı Bürokratlarından Yasin Erkul'un söylediklerini tekrar zihninden geçirdi. Yasin Bey'den telefon alınca Barkın da sekreteri aramıstı; büroya ulaştığında deneyimli kızın istenen evrakları hazırlamıs olması gerekiyordu.

Bütün detayları tek tek aklından geçirmesi onun en önemli özel igiydi. Hiçbir adımda tökezlememeliydi Barkın, hayatını böyle yaşamaya alışmıstı.

Taksinin ani freni ile sarsıldı, kendisine gelip etrafına bakındı, siyah tabeladaki altın sansı renkli Dışisleri Bakanlığı yazısı çarptı gözüne. Parayı ödeyip hızla araçtan indi. Tam kendisini kaldınma atmıstı ki hızla ters yönde yürüyen bir kızla arpıstı. Kızın taşıdığı kitaplar neredeyse çamurun içinde düşecekti. Üniversitedeki dersine yetismeye alıstığı bel i olan uzun saçlı kız atık kaslarıyla Barkın'a bakarak uzaklaştı hemen. "Hay ben böyle sansın!" Cenabet bir gündü. Kapıdaki polisler yanın yamalak selam verip merdivenlere yöneldi. Binanın içi, yeni demlenmiş çay ve su buharı kokusuyla kaplıydı.

Floresanların los ısıkları nedeniyle, koridorlarda koyu bir sabah karanlığı hakimdi. Kalorifer radyatörlerinden usulca yükselen sıcaklık, henüz binanın tamamına sirayet etmeye zaman bulamamıstı. Yüzlerce küçük pencereden içeriye soğuk sızıyordu, sinsi sinsi.

İkinci kattaki küçük ofisine adım atar atmaz sekreterin sesini duydu. Bogazını temizler gibi ıkmıstı sesi, bel i ki uyandığından beri sigara içiyordu.

"Barkın Bey, dosyalar hazır, masanızda."

"Tesekkür ederim Sinem Hanım. Bugün de sabah 106

sabah..."

"Evet, iste bu isin zorluğu da bu."

Sekreterin yüzünden uyku akıyordu. Aceleyle evden çıktığı, gömlegini, eteginin arkasına zorla tıktırmasından bel iydi. Barkın masasının başına gidip dosyaları inceledi.

Hepsi tamamı. Yasin Erkul gelince bu dosyalarla toplantıya girebilirdi. Masasına kurulup küçük radyoyu açtı. Kanal arı tek tek dolardı ve haberlerin olduğu yerde durdu, radyoyu masanın en uç kısmına yerleştirip dosyaları okumaya koyuldu. Bir gün önce içilen sigaraların kokusu ofisi terk etmemisti. Midesi kalktı, bunu gidermek için bir sigara yaktı, birazdan çayı da gelirdi.

Dosyaların pek çok ayrıntı ile dolu sayfalarını çevirirken dikkatsizdi. Kıbrıs'ın tarihçesi, Ada'daki Türk nüfusun savaş öncesi ve sonrasındaki yapısı ile ilgili bir çalışma metni, sınırdaki küçük bir çatışma ve olayı başlattığı iddia edilen Türk askerlerinin ifadelerini içeren bir başka dosya, olayda kaybolduğu ya da öldürüldüğü iddia edilen 12 Rum askerinin adları ve aileleri tarafından Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne yapılan dava başvurusu ile ilgili olarak Mahkeme ile Dışişleri Bakanlığı arasındaki yazışmalar, Dışişleri'nin davanın gelişimi hakkında Başbakanlığa verdiği bilgilendirme notlarının kopyaları vs.

Hepsi bir araya geldiğinde koca bir kütle meydana getirmisti. Tozlu raflardan alındıkları bel iydi, sayfaları karıştırırken boğazında acı bir tat oluştu, sigara ile karıştığında iyice yakıyordu.

Yanmanın etkisiyle gözleri ıslandı, o sırada çaycı, elindeki tepsiyi salı ayarak odaya girdi. Yüzünde her sabah 107

alışıkları yayvan gülümseme vardı. Ağzının kenarından sabah sigarası salıanıyordu, amirler gelmeden içilen son sigaraydı bu.

"Halim Abi, tam zamanında yetistin, boğazım yanmaya başlamıştı."

"Bu benden Barkın Bey, keyfine bak, erken gelmissin."

"Öyle oldu. Acil bir toplantı varmış, Kıbrıs'taki davalarla ilgili sanırım."

"Yine mi? Adam olamadı su pezevenkler. Ulan şeytan diyor, bakma kimseye, yürü de askere. Bir işler dönüyor ama bilmiyorum, senden başka erken gelenler de var."

"Artık olmaz öyle şeyler Halim Abi, onlar eskide kaldı."

Halim, Barkın'a bugulu gözlerle baktı, boş konuşmuyordu.

"Ne değişti Barkın Bey? Hiçbir şeyin değiştiği yok. Her şey daha kötüye gidiyor, farkında değil misin?"

Tepsisini salı ayarak odadan çıktı. Sekreter Sinem kendi halinde, masanın üzerinde bir şeyler kurcalıyordu.

Dünyayla hiçbir ilişkisi yoktu. Barkın dosyalara bakmaya devam etti, toplantının konusunu çıkarmak zor değildi.

Kayıp ve ölü Rum askerlerinin ailelerine büyük ihtimal e yüksek miktarlarda para ödenecekti. Kaldı ki Rum askerlerinin öldüğü yerde Türk askeri olma ihtimali yoktu.

Pis bir koku seziliyordu olayda.

Saat sekize geliyordu. Koridorlarda ayak sesleri artmıştı.

Bu durum ilgisini çekti, sanki her birimde acil bir toplantı

108

havası vardı. Barkın ofisin dışına çıkıp etrafına bakındı, tanıdık birkaç arkadaşına selam verdi ve içeri girdi.

Yapacak fazla bir şeyi yoktu. Birazdan amiri gelir ve onu telefonla odasına çağırırdı.

Sinem'in yanındaki pencerenin kenarına gelip dışarı

bakmaya koyuldu. Yağmur iyiden iyiye hızlandığı için etrafı görmek kolay değildi, insanların yağmurdan sığınmak için bir saçak altı aramasını seyretti. Yağmurdan korunacak bir sığınak bulmak, Ankara'da. Düz, komünist Rusya modeli devlet binaları ile doluydu her yer. Radyoda sekiz haberleri başladı, rüzgârın pencereyi çarpması ile ortaya çıkan sesteki tüyleri ürperdi, soğukun görüntüsü

bile buna yeterliydi. Bacaklarını, iyiden iyiye ısınmış olan kalorifere dayayıp haberlere kulak kabarttı.

"Irak'taki Amerikan birliklerinden 2. Zırhlı Piyade Tugayı, Suriye sınırının yakınlarında konuşlanmak üzere harekete geçti. Irak Cumhurbaşkanı Talabani, Suriye Yönetimi'nin gerçek niyetlerini ortaya koymak zorunda olduğunu ve Irak'taki Baasçı terörist faaliyetlere yataklık etmemesi gerektiğini yakında anlayacağını belirtti."

Barkın'ın kulakları radyodaydı ama bu haberlere o kadar alışmıştı ki, sağır gibi dinliyordu. Ortalık gergindi, Suriye Devlet Başkanı Esad görevi babasından devraldıktan sonraki dönemde sürdürdüğü sakin ve barışçıl politikadan vazgeçmişti, iktidarını koruma endisesi duyuyordu, Amerika destekli olduğu iddia edilen grupların faaliyetleri nedeniyle kendisini hiç güvende hissetmiyordu.

Neredeyse her hafta, Suriye Gizli Servisi'nde başka bir alarm durumu yaşıyordu. Esad'a karşı muhtemel suikast haberleriyle ilgili bilgiler yağıyordu. Bu nedenle Esad'ın diken üstünde oturduğunu söylemek hiç de yanlış 109

sayılmazdı.

Yağmur damlaları cama çarpıp oradan aşağı süzülüyordu, önce sert biçimde cama vuruyor, sonra sanki bütün sınırları bosalmışça, camdan aşağıya alımlı bir kız gibi nazlı nazlı iniyordu. Bakanlık iyiden iyiye hareketli. Farklı

bir gün olduğu kesindi. Hızlı başlayan gün çabuk biter, diye düşündü. Hem bu yağmurlu havada ofisin içinde durmak insana zor gelmezdi.

Kapı açılınca arkasına baktı. Çaycı Halim gelmiş, bosu topluyordu.

"Halim Abi, bir çay daha alayım."

Halim gülümsedi, iki dakika sonra sıcak çay masasındaydı

Barkm'ın. Sırtını sandalyeye verip ayaklarını uzattı, soguk havanın görüntüsü nedeniyle ürperen tüyleri, çayın sıcaklığıyla sakinleştii, tatlı bir rahatlama kaslarına yayıldı.

Telefon çaldı. Tam zamanıydı, der gibi yüzünü eksitti Barkın. Telefonun ahizesini kulagina dayadı ve sadece

"Buyrun," dedi. Sekreter kösedden konuşmayı izledi.

Barkın, amirinden direktifleri alırken sadece basını

sal ıyordu. En sonunda "Hemen efendim," dedi. Konusma kısa sürmüştü, hızla yerinden kalkıp dosyalan toplardı.

Koridora çıkınca Bakanlıkta çalısan pek çok bürokrat yardımcısının benzer şekilde el erinde dosya yığınlarıyla amirlerinin odalarına gittiklerini gördü. Kıbrıs'ı takip etmekle görevli Dışisleri Bürokrati Yasin Erkul, Barkın içeriye girdiğinde ayakta bekliyordu. Bir hayli gergin bir görüntüsü vardı. Yasin Erkul'u uyandıranlar ona, onun Barkın'a verdiğinden daha güçlü bir uyandırıcı vermiş olmalıydı.

110

"Barkın, bütün dosyalar tamam mı? Bakan Bey birazdan buraya gelecek ve acil bir toplantı yapacağız. Bakanın Kalem Müdürü sabah beni aradı, sesi hiç iyi gelmiyordu.

Ne olduğunu bilmiyorum ancak henüz benim de bilmediğim bazı gelişmeler var sanırım. Suriye ile Amerika arasındaki ilişkilerin her an bir savasa dönüşmesinden korkuluyor gibi."

Barkın saskın bir ifadeyle Yasin Erkul'u izliyordu.

"Evet ama bu konunun Kıbrıs'la ne ilgisi var?"

"İste benim de anlamadığım ve bu toplantıdan öğrenmeyi umduğum şey bu."

Barkın parçalan bir araya getiremiyordu. Yüzü bu ifadeyi olabildiğince yansıtmış olmalıydı ki Yasin Erkul, gülerek omzuna vurdu.

"Merak etme, yeni olduğun için böyle olaylara alışıksın değilim. Bu kadar kapsamlı bir toplantı yapılmasının nedenini anlayabilmiş değilim ama bunun hiçbir önemi olmayabilir ve hatta bu kadar hazırlık sonunda, bu toplantıyı bir tek kelime bile etmeden sonlandırabiliriz.

Ama her seye karsın hazırlıklı olmalıyım. Yardımın için sağ ol!"

"Ne demek efendim, görevimiz."

Yasin Erkul, dosyalan kolunun altına sıkışıp en üst kattaki toplantı salonuna gitmek üzere odayı terk etti.

Barkın, ofise dönüp çayını içmeye devam edebilirdi.

Sogumus olmalı, diye düşündü. Dönerken ocaga ugradı, Çaycı Halim orada değildi. Koridor bosalmıstı. Derin bir 111

sessizlik vardı. Soguk, gerçekçi ve sıradan bir sessizlik, bu nedenle de biraz ürperticiydi.

Toplantının bitisinde Barkın yine koridordaydı. Dışisleri Bakanı Abdul ah Gül ve bürokratlar bir arada merdivenlerden hızla iniyorlardı, hepsinin yüzünde koyu bir ifade vardı. Genel olarak gelismelerden hosnut olmadıktan bel iyi.

Abdul ah Gül'ün yüzündeki ifade Barkın'ı görünce degisti.

Digerlerine biraz beklemelerini söyleyip onun yanına geldi.

Gül, Barkın'ın babasının iyi bir dostuydu. Zaman zaman Hale ve Barkın, Abdul ah Gül'ün evine aksam yemegine giderdi.

"Nasılsın Barkın?" dedi Abdul ah Gül, yüzündeki sıkıntılı

ifadeyi saklamaya çalışıyordu.

"Iyiyim Sayın Bakanım, sizi biraz sıkıntılı gördüm."

"Evet Barkın, sıkıntılıyım, Yasin zaten size anlatır d u r u m l a n d a . P e k i ç a ç ı c ı d e g i l b a z ı s e y l e r .

Bürokratlardan olusan bir ekip hazırladık. Uzun bir yolculuga çıkmam gerekebilir."

"Hayırdır Sayın Bakanım..."

"Hayırdır insal ah. Görüsürüz, Hale'ye çok selamlanmı

ilet."

"Bas üstüne efendim."

Abdul ah Gül, Barkın'ın yanından ayrılırken son bir kez dönüp baktı. Barkın garip bir duyguya kapıldı. Neden ona 112

öyle bakmıstı, sanki bir son bakısı andınıyordu. Bu düşünceleri aklından çıkarıp atmak istedi hemen. Hava, böyle kötü seyler hissetmeye çok müsaitti.

27 Mayıs 2005

Çatışmanın siddeti gitgide artıyordu. Amerikan askerlerinin bulunduğu alan Türk askerleri tarafından çevrilmisti-Sekiz ya da on kişiydiler. Büyük ihtimal e gitmeleri gereken yolu kaybetmişler ve bir anda kendilerini Türk askeri birimlerinin arasında bulmuşlardı. Bir köy evi ve evi çeviren ağaçlıkların arasında kısılmış kalmışlardı.

Her biri iyice kamufle olmuş ve eli tetikte hazır bekliyordu.

Türk askerleri birazdan saldırıp bölgeyi ele geçirecekti ama Amerikalı askerlerin yanında bir sivilin bulunma i h t i m a l i n e d e n i y l e b i r k a ç t o p m e r m i s i i l e i s i h a l e t m i y o r l a r d ı .

Türk askerleri, üsleri bombalandığı için arazide yatıp kalkıyorlardı, Hatay'daki Jandarma Komando Tugayına bağlıydılar. Ortalık çok karışıktı. Her saniye kulaklarını

yırtan bir savaş uçağının ya da seyir füzesinin sesini duyuyorlardı.

Takım komutanı Astegmen Can, yerde sürünerek ağaçlığa yaklaşıyordu. Amerikalı askerlerin nerede saklandığını görmeye çalışıyordu. Her şey birden gelişti. Takımı özel operasyon yapacak kadar deneyimli değildi. Eger bir hata olursa hem kendi askerleri 113

hem de sivil er hayatlarını kaybedebilirdi. Bunu engel emeye çalışıyordu.

Birden Çan'ın kafasının yanından bir mermi geçti. Ve mermiler ardı ardına üzerine yagmaya başladı. Son anda bir kaya parçasının arkasına geçerek canını kurtarabildi.

"Buradalar, saklanıyorlar! Ates etmeyin! Onlarla konuşmaya çalışacağım."

Can, bir süre sessizliğe büründü.

"Yanınızda sivil var mı?" diye bağırdı Amerikan askerlerine. Cevap yine mermi olmuştü. Onların çok korktuğunu anlayabiliyordu, ölümün merkezindeydiler ve etrafları sarılmıştı. Açıkçası bu kadar hızlı gelisen bir operasyonda esir alınma ihtimal erinin pek olmadığını

düşünüyor olmalıydılar.

Bu riski almalı mıyım, diye geçirdi içinden. Yanlarında sivil olduğunu düşünmüyordu artık, olsaydı eger onu kul anmaya çalışırlardı. Üstelik bu askerlerin, ana birlikten yanlıslıkla ayrılmış ve yolunu kaybetmiş basit bir gözetleme timi olduğundan şüphesi yoktu.

Karar vermek üzereydi, basitçe işlerini bitirmesi yeterliydi.

Sürünerek diğer askerlerin yanına geldi. Hepsi atmaca gibi hazırdaydılar. Astsubay Rafet, Can Astegmen'in yanına geldi.

"Komutanım, bu askerlerin atış kabiliyetleri çok yüksek.

Bunlar normal asker olamaz. İyi de siper alıyorlar, yoksa şimdiye kadar çoktan vurmuş olurduk teker teker onları."

114

"Haklısın galiba astsubayım, bu adamları canlı ele geçirmeyi isterdim, ama sanırım yapabilecek fazla bir şey yok. Söyle askerlere, roketatarlarla o alanı yok etsinler..."

Astsubay beklediği cevabı almıyordu, yasının getirdiği deneyim, bu çatışma uzarsa kendi askerlerinden birisinin canının yanabileceğini söylüyordu. Bunu engel emesi gerekiyordu Genç Astegmenin, Astsubay Rafet'in deneyimine önem vermesi sanslarını artırmıyordu.

Erlere roketleri hazırladılar ve alanı gözetlemeye başladılar.

Doğru anda ateş ederek bir seferde işlerini bitirmek istiyorlardı.

Astegmen Can, erlerin işini kolaylaştırmak için sürünerek az ilerideki kaya parçasının yanına gitti. Arkasına dönüp baktı önce, herkes nisan almıyordu, sonra hızla basını

kaldırıp tekrar eğdi. Neredeyse vuruluyordu. Amerikalı

askerler, yakınlarına sokulan bu tehditten kurtulmak için ateş etmeye başladılar. Ancak artık daha az ateş ediyorlardı; bu, mermilerinin bitmek üzere olduğunu gösterirdi.

Amerikalı askerlerin ateş etmesi ile yerleri bir kez daha belirsiz olmuştü. Bu, roketlerin nisangâhından avlarını izleyen askerler için iyi bir fırsattı.

Askerler roketatarların tetigine dokundu. Bes roket, ağaçlık ve evin olduğu alana doğru fırladı ve büyük bir gürültüyle patladı. Hemen arkasından makineli tüfek ateşiyle bölge tarandı.

Can Astegmen, ateş kes, diye bağırdı. Bütün silahlar 115

sustu o anda. Can tekrar basını çıkardı ama bu sefer mermi sesi duyulmadı. Sürünerek ateş açılan yere doğru gitti. Hâlâ tehlikeliydi orası ama birisinin gidip bakması

gerekiyordu.

Ağaçlık alana yaklaştığında hâlâ ses gelmemesi kendileri için durumun iyi olduğunu gösteriyordu. Ağaçlardan bazıları yanıyordu, Can ateş edilen bölgeye ulaştıktan sonra ayağa kalktı. Askerleri ve astsubayı onu dikkatle izliyordu. Her an ölebilirdi Can, yaralı bir Amerikalı onu vurabilirdi kolayca.

Ancak ses gelmedi hiç. Diğer askerler de Can'ın yanma kostular. Roketlerin etkisini görebiliyorlardı şimdi. Orada burada ölü bedenleri görebiliyorlardı. Askerler hızla Amerikan askerlerini ortaya topladılar. Tam yedi kişiydiler.

Can dikkatle hepsini incelemeye basladı.

Daha ilk andan bunların sıradan askerler olmadıgını anladılar. Üzerlerindeki bazı teçhizatı görmek bir yana herhangi bir yerde admın geçtiğini dahi duymamışlardı.

Hatta, bu teçhizatın ne ise yaradığını bile anlamamışlardı.

Askerlerin bedenlerinde nerdeyse hiç kanama yok gibiydi.

Patlayan roketler nedeniyle ölmüşlerdi ama giysileri kanamayı azaltıcı etki yapıyordu. Kasklarında çok fazla kablo ve iletişim aracı olduğunu fark ettiler.

Can dikkatle askerlerin kolyelerini aradı ama kolye yoktu.

Kolye olmadığı gibi askerlerin üzerinde hangi birliğe bağlı

olduklarını gösteren bir delil de yoktu. Artık bu adamların asker olduğundan bile şüpheliydiler.

Astsubay Rafet, Astegmen Çan'ın yanına geldi.

116

"Bu adamların asker olduğundan emin değilim. Askere benziyorlar, ama böyle asker olmaz. Birisi sakal ı, birisinin silahı normal piyade silahı değil. Ya özel kuvvet askerleri bunlar ya da paralı asker."

"Haklısın Rafet, bunların burada ne işi var sence?"

"Ben esas Amerikan kuvvetlerine bağlı olduklarını

düşünmüyorum. Kendi baslarına bir haltlar karıştırıyorlardı

bence."

Erlerden birisi kosarak yanlarına geldi. Elinde büyük, gri, metalik bir çanta vardı.

"Bunu evde buldum komutanım."

"Aferin, bu ne böyle, bi' bakalım."

"Dikkat et istersen Can Astegmenim, Al ah muhafaza.."

"Yok Rafet, bir şey olmaz..."

Can, yavaş hareketlerle çantayı açtı. Kilitli olmaması

garipti. Demek ki, bu çantanın birilerinin eline geçeceğini düşünmemişlerdi hiç.

Bir sürü kâğıt tomarı vardı çantanın içinde, hepsi dikkatlice rulo yapılmış ve naylon posetlerin içerisine konulmuştu. Bantlarla birbirine tutturulmuş ve çantanın içine düzenli bir şekilde yerleştirilmisti.

Hemen plastik torbalan açtılar, kâğıt tomarları saçıldı

etrafa. Can kâğıtları okumaya başladı. Okudukça gözleri açılıyordu. Astsubay onun bu halini görünce çok 117

meraklanmıştı. Erler de basına gelmiş, Astegmenlerini izliyorlardı.

Can askerlere döndü:

"Etrafin güvenliğini sağlayın lan, ne bakıyorsunuz öyle?"

Bu sözler üzerine erler aniden dönüp uzaklaştılar oradan.

Evin etrafında ve ağaçlıkların arasında siper aldılar.

Can kâğıtlarda yazan seyleri bir araya getirmeye çalışıyordu. Bir çeşit görev bilgisi içeriyordu kâğıtlar ama bunu tam olarak çözmesi mümkün değildi. Hayli profesyonel bir istihbarat görev bildirge çantasıydı. Son derece detaylı teknik bilgiler, koordinatlar, uydu yer belirleme bilgileri bulunuyordu.

Plastik çantalardan bir tanesindeki kâğıtlar hayli ilgisini çekmişti. Diğerlerini tamamen bir kenara bırakmıştı Can, Rafet iyice meraklandı.

"Can Astegmenim, nedir o öyle, diğerlerini bıraktın, bu kâğıtları okumaya başladın?"

"Rafet, bu çok garip. Bu adamlar bir çeşit askeri istihbarat timi. Her bir plastik torbada istihbarat toplamayla ilgili bilgiler falan var. Ama bu torbadaki istihbarat görevi sonradan iptal edilmiş. Üzeri çizilmiş, herhalde timdeki askerlerden birisi tarafından kursun kalemle 'iptal edildi'

diye bilgi notu düşülmüş üzerine."

"Neymiş o?"

"Adamlara Amerikan ana saldırı birlikleri dışında yol arla 118

Ankara'ya gitme ve Ankara'da Dışişleri Bakanı Abdul ah Gül'ü bulma görevi verilmiş. Tam koordinatlarını, kâğıtta yazılı radyo kanalından bağlantı kuracakları görevliye bildirmeleri istenmiş."

"Abdul ah Gül mü? Çok ilginç."

"Evet, ondan 'çok önemli görev' diye bahsedilmiş. Hiçbir zarar verilmemesi özelikle not düşülmüş."

"Hay Al ah'ım, bu manyaklar ne istiyorlar Bakandan?"

"Bilmiyorum, zaten bunun bir önemi de yok, baksana görev iptal."

"Neden iptal edilmiş?"

"Neden olacak, zaten Abdul ah Gül ve bürokratlar Amerika'ya gittiler. En son duyduğum, Gül ve bürokratların Amerika'da esir alındığı yönünde."

"Ama bu adamlar, o oraya gitmese de onu el erine geçirmek istemişler. Çok şanslılar, hiç uğrasmalarına gerek kalmadı. Bakanımız kendi ayagıyla gitti yanlarına."

"Bu adamlar, Türk Dışişleri Bakanından ne istiyor olabilirler?"

"Bilmiyorum Can Astegmenim, bu bilgiyi bir yerlere iletmemiz gerekir mi sence?"

"Sanırım iletmeliyiz ama Türk topraklarında hızla ilerleyen bir işgal ordusu varken, bu bilgi üzerine ne kadar düşülür ki? Ama yine de Genelkurmay'a haber vermeye çalışalım."

119

Tabi ulaşabilirsek..."

30 Mayıs 2007

Çatışma bitmiş gibiydi. San saçlı adam geriye kalan paralı

askerlerin durumuna baktı. Buldukları yere o kadar çok havan mermisi düşmüştü ki, yaralanmayan tek bir adamı

bile kalmamıştı. Ondan fazla ölüleri vardı ve onları geride bırakmak zorundaydılar.

Yılan, yıl ardır hazırlamakta olduktan planının aşamalarını

zihninden geçirdi, iki yıl önce Kuzey Irak'taki bir hareket sırasında yakaladıkları Türk askerini Amerika'ya yol amaçlıydı. Ancak bugünlerde, Abdul ah Gül'ün kaçırılması için gereken operasyon iptal edilmisti, çünkü

Gül Amerika'ya gitmiş ve orada kendi bürokratları ile beraber esir alınmıştı. Her şey sona ermiş gibi duruyordu ama gerçekler öyle değildi. Askerler arasında "Yılan" ismi ile tanınan san saçlı ve yapılı paralı asker durumdan hoşnut değildi. Operasyon bitmiş gibi görünse de aslında bitmemisti. Şimdi yeni bir hareket planlamaları

gerekiyorken bir anda kendilerini Türk topraklarında, sıradan Amerikan askerleri ile beraber kanlı bir savaşın içinde bulmuşlardı.

Yılan, bir an önce buradan kurtulması gerektiğini biliyordu.

Bu aptal savaşın içinde ona güveniyorlardı. Gülmek geldi içinden, bana güveniyorlar ha...

Kendilerine yardım gelmesini bekleyen yaralı adamlarına baktı. Eger su an aklından geçenleri bilseler onu bir saniye içinde 120

öldürürlerdi. Oysa o hepsinin ölmesini istiyordu şimdi.

Yeni bir plan yapmalıydı ve bu yeni plan için yeni adamlara ihtiyacı vardı.

Yeni operasyon Amerika'da yapılmalıydı, Abdul ah Gül, Amerikalı yetkililerin elinde olabilirdi ama bu her nedense kendisine para ödeyen adamları tatmin etmiyordu. Onu istiyorlardı, ama neden?

Yaralı askerlerden birisi yanma geldi:

"Yılan, buradan çıkmak zorundayız, Türkler kötü sıkıstırdı

bizi."

"Ne yapmamı istiyorsunuz, operasyon iptal oldu ve burada tıklı kaldık." Yılan çok sinirliydi ve artık etrafındakileri umursamadığını bel i ediyordu. Yaralı asker, durumun farkındaydı ama canını kurtarmaya bakıyordu ve bunu ancak Yılan sağlayabilirdi. Eger o olmazsa Amerikan piyade kuvvetlerinin komutanları bir saniye bile bakmadan onları ölüme terk ederdi.

"Yılan, bize yardım etme sözü veren Israil savas uçağı

filosundan yardım isteyelim, belki o zaman biraz nefes alır, kaçma sansı buluruz."

Yılan, adama acıyarak baktı. Onun kurtulma sansı

olmadığını biliyordu. Düşman topraklandıydı ve korkuyordu, cesaretini yitirdiği anda bir askerin yasama sansı kaybolurdu. Bu kural bunun için de geçerliydi.

"Peki, sen yerine geçip savasmaya devam et. Ben filoyu yardıma çağıracağım."

121

Yaralı adam garip bir saflıkla gülererek yerine geçti. Türk askerlerinin bulunduğu yere dogru ates etmeye başladı.

Oysaki Amerikan birliği, savas hattının çok dışında kaldığı

için yakın hava desteği isteyemiyordu; kara birliklerinin yardıma gelmesini bekliyorlardı.

Yılan, bu adamlardan tamamen kurtulmak zorunda olduğunu biliyordu. Sorun çıkarmaya başlamışlardı ve daha da fazla sorun çıkaracaklardı süphesiz.

Önce GPS uydu yer belirleme sistemini çıkardı ve kendi buldukları koordinatları belirledi. Yılan bir kez karar verdi mi, bunu mutlaka yapardı ve asla duygulanmaz, eli asla titremezdi. Hızlı davranırdı, ona bu yüzden "Yılan"

ismini vermişlerdi ama birazdan kendisine bu ismi verenlere kötü bir sürprizi olacaktı.

Konusulduğu gibi İsrail filosuna gizlice bilgileri geçti. Hızla siperlerin arasından süzüldü ve açık bir alana çıktı. Çok tehlikeli bir şey yapıyordu. Askerler onun çılgın olduğunu düşünüyordu zaten. Sanki Türk askerlerini arkadan saracakmış gibi hareket ediyordu ama bu kadar çok düşman askerinin olduğu bir yerde bunu yapmak gerçek anlamda bir çılgınlıktı.

Yılan gerçekten de bir miktar atesi üzerine çekerek bir hayli uzaklaşmıştı. Ancak zamanın kısa olduğunu biliyordu, İsrail filosu bir süre sonra burayı

bombalayacaktı. Bekledi, dakikalar boyunca çok tehlikeli bir konumda çatışması gerekti. Birkaç sıyrık da almıştı bu arada.

Derken o an geldi. İsrail uçaklarının çok yakınlarda olduğu haberini alınca gökyüzüne bakmaya başladı. Ancak onları

122

göremiyordu, görmesine de gerek yoktu. Uydu güdümlü

bombalarını çok uzak mesafelerden bırakmış olmalıydılar.

Sadece son saniyeden önce bombaların havayı yaran seslerini duydu. Ve sonrasında inanılmaz patlamalar meydana geldi. Üzerine tas, kaya ve insan parçaları yağıyordu.

Yere sıkı sıkıya kapanmıştı Yılan. Basını kaldırdığında artık alısmış olması gereken ama alısamadığı bir yıkım görüntüsü vardı etrafta. Üstelik saldırı devam ediyordu.

Türk birliklerinin bulunduğu siperlerin de koordinatlarını

vermişti ve oraya da bombalar düşüyordu. Türk askerleri hızla buldukları siperleri bosaltmaya başlamıştı.

Bu çok iyi, diye düşündü Yılan. Ortalık iyice karışmıştı. Bu karışıklıktan yararlanabilirdi.

Hızla bölgeden uzaklaşırken kendi adamlarının olduğu yere baktı. Yaklaşık bin metrekarelik bir alan harabe olmuştu, kendi adamları ile beraber Amerikan piyadeleri de ölmüştü.

Yılan'ın önünde zor bir yolculuk vardı, önce düşman hatlarının gerisinde hayatta kalmalıydı. Ondan sonra Amerika'ya dönmeli ve Abdul ah Gül'ü, onu çok isteyen patronlarına götürmeliydi. Hâlâ kafasını kurcalayan sorular vardı. Artık olaya sadece para bakımından değil, insanî açıdan da bakmaya başladığını hissetti. Bu profesyonel ik namına büyük bir dezavantajdı ama bu son işi değil miydi, belki işi biraz da insan olarak incelemeliydi.

123

2 Haziran 2007

Amerikalılar büyük panik içindeydiler. Washington'da patlayan bomba bütün altyapıya zarar vermisti. Ancak yine de sistem isliyordu.

Gözetim altındaki Türk Dışisleri Bakanını taşıyan araç

hızla Washington bölgesinden uzaklaşıyordu. Bütün devlet binalarının taşınması gibi. Gül ve bürokratlar, büyük bir minibüsün içinde kapalıydı, içeride silahlı adamlar vardı. Hepsisi de CIA'in silahlı özel operasyon birliğinin adamlarıydı.

Araçtaki Türkler sakin olmaya çalışıyordu. CIA yetkililerinin tavırları ise garipti. Sanki birilerinden kaçıyor gibiydiler. Bürokratlardan birisi kimden kaçtıklarını sordu.

CIA ajanı Türk bürokratu tersledi ve sesini kesmesini söyledi. Kendi aralarında konuşmaya devam ettiler.

Birilerini birilerine teslim etmemekte bahsediyorlardı.

"Sana söylemistim, bizim basımıza kalacak en sonunda diye. Simdi de bizden almak için ugrasacaklar."

"Ne bekliyordun, resmi bir istihbarat örgütü olarak gayrı

resmi ve yan yarıya suçla bulasmıs bir istihbarat kurumunun emrine mi girecektik?"

"Bana baksana, etik kural ardan mı bahsediyorsun? Su anda uzak bir adada milyon dolarlarını yiyor olabilirdin."

"O adamlann kim oldugu bile bel i degil. Her yerde içimizdeler ama onları kontrol edemiyoruz. Ve ne tür isler 124

yaptıkları da belirsiz. İnsan kaçakçılığı mı, uyusturucu kaçakçılığı mı? Ben bu pisliklerden hiçbirisine bulasmak istemiyorum."

Araç hızlanmaya başlamıstı. Soför, arka tarafa mikrofondan bir uyan geçti.

"Yaklasan araçlar var. Bir tanesi zırhlı bir Humvee."

Bunun üzerine CIA ajanları hemen arka cama yapıştılar.

"Kahretsin, onları istiyorlar." "Demistim sana. Verelim gitsin."

"Ya bize ne olacak? Pesimizi bırakacaklarını sanmıyorum.

Üstelik ağır silahlı bir tim."

"Hadi oglum, verelim su adamları, parayı bos ver, bizi öldürmelerini engel esek yeter."

"Eger onları verirsek kim bilir hangi amaçlar için kul anacaklar?"

"Bu artık bizim sorunumuz değil."

Türk bürokratlar ve Dışişleri Bakanı birbirlerine baktılar.

Neler olacağını bilmiyorlardı. Her şey gelebilirdi başlana ama sakin olmak zorundaydılar. Panik yapmanın bir anlamı yoktu. Soför aynadan ajanların ne karar alacağını

anlamaya çalışıyordu. Arka tarafta hararetli bir tartışma oluyordu. Ancak onları takip edenlerin beklemeye tahammül etmediği açıktı. Zırhlı Humvee'deki ağır makineli tüfeğin sesi duyuldu. Gül ve bürokratları taşıyan araç sarsıldı. Camları paralanmış ama parçalanmamıştı.

Baska bir silahın sesi daha duyuldu. Ajanlar hemen M-16'lara sığındılar. Arka camlarda delik açıp takip

edenlere mermi yağdırdılar. Karşılığı hemen geldi. Birkaç

dakika sonra ajanların hepsi ya yaralanmış ya da ölmüştü.

Soför aracı durdurup aşağı indi ve takip edenlerin durup yanına gelmesini bekledi. Onlara bir şeyler söylemek istediğini duydu bekleyen Türkler. Ancak tek duydukları, iki kesik tabanca patlamasıydı. Yere yıkılan kişinin soför olduğunu anlamak zor değildi.

Birkaç saniye sonra kapıya şiddetle vurulmaya başlandı.

Darbelere dayanamayan kapının kilidi parçalandı.

Bürokratlar ve Bakan karşılarında gördükleri adamları incelediler. Az öncekileri tercih ederlerdi.

"Herkes aşağı!" diye bağırıp aşağı indirdiler. Davranışları çok sertti. Az sonra onları idare eden asker görünümü

ama sivil birisinin emriyle daha düzgün davranmaya başladılar. Zırhlı Humvee araca bindirildiler. Değişik bir istikamete doğru yola almaya koyulduklarında, artık geri dönme şanslarının çok azaldığını düşünmeye başlamışlardı.

Uzun süre sarsıntılı bir yolda ilerlediler. Onları kaçıran adamlar hiç konuşmuyorlardı neredeyse. Son derece tehlikeli profesyonel er olduklarına şüphe yoktu. Ancak tam olarak devlet adına çalışıyor gibi değildiler.

"Sizi bilim adamlarına teslim edeceğiz. Gideceğiniz merkezde rahat edeceksiniz. Bu nedenle yolda tatsızlık çıkarmazsanız son derece güvende olursunuz."

Türk politikacılar cevap vermeyip adamı süzmekle yetindiler. Bilim adamlarıyla hoşlanmadıkları kişilerin kendileriyle ne işi olabilirdi ki? Mide bulandıran bir durum söz konusuydu.

Bürokratlardan birisi dayanamadı:

"Siz kimsiniz?"

"Bir çesit istihbarat örgütüyüz."

"Bir çesit mi? Kim, CIA, FBI?"

"Aslında tüm bu örgütlerle bağlantılan olan bir çesit örgütüz. Ancak hem bunlarda bağlantılanımız var hem de onlardan bağımsızız."

"Anlamadım."

"Bunu anlamamanız, hatta bilmemeniz çok daha iyi.

örgütümün ucu nereye dayanıyor deseniz mesela, size cevap veremem."

"Gerçek bir örgüt değil yani."

"Çok soruyorsunuz ama sizi anlayısla karşılıyorum.

Gerçeklik kavramınızı sorgulatacak bir örgüt aslında. Tüm olayları ve iç yüzünü bilerseniz, şimdiye kadar gerçek gözüyle baktığınız her şey gözünüzde birer birer küçülür ve yok olur giderdi."

Bürokrat, adamın konuşma biçiminden hoşlanmamıstı.

Mistik bir havaya girmisti adam ve söylediklerine ciddi biçimde inandığı bel i oluyordu. Bekleyip görmekten baska yapacakları bir sey yoktu.

127

GRI TAKIM AJANI MERT...

3 Ekim 2007

Elini kadının elinden çekti. Çok zorlamaydı hareketleri.

Zaten saçlarının sararması için çok fazla uğrasmıs gibi görünüyordu. Bar masasının üzerindeki sandalyede her an yığılacakmış gibi duruyordu. Kokusu bir kadına yakısacak bir koku degildi. Ama zor olmalıydı hayat onun için. issizlik artmaya başlamıstı Amerika'da. O da kötülesen ekonominin kurbanlarından bir tanesiydi. Simdi fahiselik yaparak geçinmeye çalışıyordu ama bunun da ne kadar çıkar yol oldugu halinden bel iydi.

Mert, barmene bir içki daha söyledi. Artık midesi kaldırmıyordu ama bu kadını konusturmahydı. Kendisine çok hayati bilgiler verebileceginden emindi. Sigara dumanı

nedeniyle insanların birbirini görmesi çok zordu barın içinde, los ısıklar yüzünden barın تنها köseleri karanlıktı.

Tracy, gibi kadınlar barın تنها ve karanlık köselerinde, 10 dolar için bedenlerini kısmen satıyorlardı. Bazen kendini kaybedip de asın ses çıkaran olursa, barmen elinde bir sopa ile gidiyor ve sert bir ses tonuyla çifti uyarıyordu.

Mert, Tracy'nin agzından nasıl söz alacağını bulamamıstı

hâlâ. Kadın sürekli olarak isi bitirip parasını almaktan bahsediyordu.

Tracy, hadi bana aileden bahsetsene, dedi Mert. Bundan daha iyisini bulamamıstı. Kendisine kızıyordu ama yapacak bir sey de yoktu. Bir yerlerden başlaması

128

gerekiyordu.

"Bak yakısıklı, sen yabancısın ve benim ailemle neden ilgilendigini bilmek istiyorum."

"Tracy," diye söze girdi Mert, basım ovusturarak. Biraz da sarhos ve kendini yitirmis taklidi yapmaya çalışıyordu.

"Senin aileni merak ediyorum, çünkü az sonra beraber olmak üzere anlastık. Senin tanımak istemem çok dogal, kaldı ki bunu sırf laf olsun diye bile yapma hakkım var, öyle degil mi?"

Mert'in sözleri çok saldırganca ve asagılayıcı gelmisti Tracy"ye. Hemen oturdukları yerden kalkıp

kapıya doğru kosmaya başladı, Mert de pesinden çıktı. Karanlık masalardaki karanlık insanlar, yanlarından hızla geçen kadınla adama kayıtsızca baktı. Bar sahibi, sorun çıkarmadan kendi barından gitmelerine sevinmişti, problemleri görünüyorlardı.

Mert, bar kapısının önünde yakaladı Tracy'yi.

"Neden kaçıyorsun?"

"Bilmiyorum. Bana bakışların... Çok farklı, bana acıyorsun sanki."

"Hayır... Aslına bakarsan, evet haklısın, sana acıyorum.

Senin gibi güzel bir insanın bu hale gelmiş olmasını anlayamıyorum."

"Bu benim seçimim, beni seçimlerimden dolayı kınamanı

ya da kınayarak bakmanı istemiyorum. Benden her ne istiyorsan onu al, paramı ver ve git!"

129

Mert, Tracy'nin gözlerinin içine baktı. Tracy'nin onun sert ve güçlü bakışları karşısında çözüldüğünü hissediyordu.

"Bu seçimi senin yapmış olduğuna inanamıyorum. Sen böyle birine benzemiyorsun."

"Ne istiyorsun benden, bunları kabul etsem ne olacak?"

Neyi değiştirebileceğini sanıyorsun?"

"Seni değiştirebilirim..."

"Neden?"

"Bunu hak edersen eğer..."

"Hak etmek mi? Neyi, nasıl hak edeceğim?"

"Eğer bana yardım edersen, senin geçmişindeki her şeyin silinmesini, yeni bir hayata başlamayı sağlarım."

Tracy, sasırmıştı. Kimdi bu adam? Esmer tenli, uzun boylu ve yeşil gözlü bir Türk'tü ama neden kendisi ile ilgileniyordu; ondan kim, ne bekleyebilirdi ki?

"Bak Tracy, sana bazı sorular sormam gerekiyor."

Tracy korkmuştu, Mert'in havası birden değişmişti. Onun polis ya da buna benzer bir şey olduğunu

düşünmeye başlamıstı.

Mert, onun korktuğunu ve aklından neler geçtiğini anlamakta gecikmedi.

"Hayır, korkma sakın, ben polis değilim."

130

"Olsan ne çıkar, bana bir şey yapamazsın, hiçbir suç işlemedim ben."

"Bak Tracy, senden istediğim yardım su, bu bara pek çok politikacının zaman zaman geldiği biliniyor. Bazıları gay ilişkiler için, bazıları ise senin gibilerle beraber olmak için geliyor."

"Benim gibiler..."

"Affedersin, yanlış bir şey söyledim, ama biliyorsun yani.."

"Tamam sorun yok, fahiselerle beraber olmaya geliyorlar, bu doğru."

"Evet. Ve o politikacıların benim için önemli olan bir şeyler hakkında bilgi sahibi olma ihtimali var, önümüzdeki günlerde benim için çalışmanı istiyorum. Eger bunu yaparsan az önce sana bahsettiğim şeyler dışında tam yüz bin dolar alacaksın."

Tracy kulaklarına gelen kelimeleri ayırt etmekte zorlanıyordu. Karsısında yakışıklı ve sert bir adam durmuş, onun hayatını kurtaracağını ve cebine yüz bin dolar koyacağını söylüyordu. Üstelik her zaman yaptığı

şeyi yapması karşılığında... Evet, politikacılarla beraber oluyordu ve Mert politikacıların sarhosken ne kadar geveze olduğunu bilse belki yüz bin dolarlık meblağı bir kez daha gözden geçirirdi. Tracy o kadar çok şey öğreniyordu ki o adamlardan... Ama kimse onu ciddiye almıyordu, kendilerine ya da çıkarlarına zarar verecek birisi olabileceğini düşünmüyorlardı. Tracy içinde garip bir öfke kazanımının aniden kaynamaya başlamasına anlam veremedi. Galiba yıl ar içinde biriken duygular, bu garip 131

adamın söyledikleri sonucunda harekete geçmişti.

Basını öne eğdi Tracy, Mert'in elini tuttu.

"Tamam, istediğini yapacağım senin," dedi.

Mert rahatlamıstı, Tracy'nin elini bırakmadı ve rahat konuşabilecekleri bir kafeye gittiler.

Gecenin bu vaktinde kafede kimseler yoktu. Sabaha kadar açık olan dükkânların garip bir hüznü ve aynı

zamanda mutlu bir yanı vardır. İçi bos olsa da yanan ısıklar sokaktan geçenlere en azından

gerektiginde sınımlanabilecek bir yerin hazır oldugu hissini uyandırır ve bu, şehir insanı için aslında bulunmaz bir nimettir.

Metal tahta karışımı masanın iki yanına karşılıklı

oturduklar. Tracy, Mert'e hayranlıkla bakıyordu. Onun söyleyeceği her şeyi yapmaya hazır gibiydi. Yıl ardan sonra ilk kez birileri için anlam ve değer ifade ettiğini hissetmek onu çok heyecanlandırmıştı.

"Tracy, aslında bilmek istediğim şey, Amerika'nın Türkiye için ne düşündüğü ya da bugünlerde Türkiye için olumsuz bir şeyler düşünüp düşünmedikleri ile ilgili."

Tracy, sasırmıştı, belki saftı ama aptal değildi. Mert'in nasıl bir insan olduğu hakkında artık daha çok fikri vardı

ama bu nedense sorun değildi. Ona karşı bütün savunma duvarları çökmüş gibiydi.

"Neden böyle bir bilgiye ihtiyaç duyuyorsun?"

"Açıkçası, Türkiye'de bunu merak eden tanıdıklarım var.

132

Sevdiğim ve taramayacağım insanlar."

"Bunu sadece dostlarının merakını gidermek için yaptığını

söyleme bana."

"Tamam, belki tam olarak öyle değil, ama inan buna yalan bir şey."

Bir süre düşündü Tracy, aslına bakılırsa gayet heyecanlı

bir istiyordu. Hayır demesi için bir neden bulamıyordu hâlâ.

"Sana istediğin bilgileri en kısa zamanda getireceğim.

Beni bu numaradan ara."

15 Ekim 2007

Mert yatak odasında bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu, içinde tuhaf bir sıkıntı, önemli bir görevin esiginde olduğuna dair bir his vardı. Telefonu çaldı. Cevap vermek istemiyordu ama önemli bir telefon olma ihtimali vardı ve içindeki sıkıntıya yenik düşüp profesyonel işe sığınmayacak bir tavır takınmak, Mert'in en son yapacağı şeydi.

Telefonu açtı, duyduğu sese inanamıyordu.

"Aman Al ahım, Kurt... Nereden arıyorsun beni?"

"Mert Han, nasılsın oğlum?"

"İyiyim Kurt, iyiyim. Bende unuttuğumuzu ben zannediyordum. Yeni bir görev var herhalde."

133

"Evet, düşündüğünden de önemli bir görev. Amerika'daki diğer Gri Takım üyesiyle bağlantıya geçmen gerekiyor. O

son bağlantımız, şimdi çok daha önemli bir göreviniz olacak."

"Kim o, çabuk söyle."

"İsim veremeyeceğim ama Houston'da yaşıyor. Basit bir kafede çalışıyor. Luna Cafe, Houston Downtown'da..."

"Tamam, onu en kısa zamanda bulacağım."

"Zaten o kafede çalışan tek garson. Bulmakta zorlanmayacaksın."

"Tamam, en kısa zamanda ona ulaşacağım."

"Bence de, acele etmen gerekiyormuş gibi bir his var içimde."

"Tamam Kurt, Allah yardımcımız olsun."

Telefon kapandı. Mert yerinde duramıyordu, bunca yıldır beklemisti ve şimdi bütün yeteneklerini kullanabileceği an gelmişti. Yetistirilme nedeni ortaya çıkmıştı ve o, buna bütün varlığıyla tepki vermeliydi.

Yarın sabah ilk işi, hemen Houston'a doğru yola çıkmak olmalıydı. Bu geceyi nasıl geçireceğini bilemiyordu.

Bilgisayarım açıp karıştırdı. Geride fazla bir şey bırakmayacaktı. Zaten bu ülkede hiç var olmuş gibi değildi, iş başvurusunda bulunmayan bir işsiz konumundaydı.

134

Raftan bir kitap alıp okuyarak zaman geçirmenin mantıklı

olduğunu düşündü, belki biraz olsun uyumasını

saglayabilirdi. Yoksa şu anki zihinsel durumu ile sabaha kadar uyumak bir yana gözünü bile kırpamayacağım biliyordu.

Kütüphanesinde yüzlerce kitap vardı, sıra sıra dizili kitapları eli ile takip etti ve içlerinden bir

tanmesini çekti.

"Geleceğin Düşüncesf isimli kitabı alıp yatağın üzerine oturdu. Aslında kitap beklediği etkiyi yapmamıstı, uykusunu getirmek yerine uykusunu kaçırmıstı. Bütün d ü s ü n c e t a r i h i n i k ö k ü n d e n d e g i s t i r e c e k y e n i ç ö z ü m l e m e l e r v e b a g l a n t ı l a r k u r u y o r d u . M e r t , i h t i y a c ı m ı z o l a n s e y d e b u , d i y e d ü s ü n d ü . O n l a r l a a r a m ı z d a k i f a r k ı

kapatmak için yeni bir düşünce tarzına, her seyden önce bir düşünce tarzına ve düşünmek için motivasyona ihtiyacımız vardı.

Rüyalarında sabaha kadar kavramlar arasında gidip geldi Mert, hepsi hayaletler gibi üzerine kapanıyordu.

16 Ekim 2007 Teksas

Demir kapılar, raylannda sürüklenip yuvalarına gürültüyle oturdu. Ardından yüksek bir ikaz sesi hoparlörlerde uguldadı. Vücudu artık bu ugultuya cevap veriyor, beton üzerinde uyuyan bedeninde kan tekrar deveren etmeye başlıyordu.

Gül gözlerini ağır ağır araladı. Her sabah olduğu gibi 135

geceleyn gördüğü rüyalarından bitkin uyanmış, yeni yeni kurumaya yüz tutmuş beton zeminde tüm vücudu kaskatı

kesilmiş bir halde, kendine gelmeye çalışıyordu.

El eri üzerinde doğrulup duvara yaslanabildi. Dört metrekarelik hücresi, metal bir tuvalet ve hemen yanında otuz santim yükseltiye sahip, yatak olarak kul andığı beton çıkıntı haricinde bombostu. Hücrenin demir kapısı, doğal olmadığını artık ayırt edemediği, koridordan gelen beyaz ısığın pek azını içeriye sokuyordu. Basit bir boya ile boyanmadığı bel i olan duvarlar pek renksiz ama pürüzsüzdü.

Onu buraya kapattıklarından beri ne kadar süre geçtiğini kestiremiyordu. Kendine gelip bu hücrede gözünü

açtığından herhalde birkaç gün sonra, kapımn altından sızabilen ısıık huzmesinin aydınlattığı duvara tırnaklarıyla çentik atmış, bunu, kahvaltayı haber veren ikaz düdüğünü

duyduğu her sabah tekrarlamıstı. Yerinden kalkmadan doğrulup bir çentik daha attı. En son yüz otuz çentik saymıstı ama üzerinden bir gün mü, on gün mü geçtiğini kestiremiyordu. Çok kez belki bu kapan yüzünden değil ama çaresizlik içinde, neler olup bittigini bilememenin sancısıyla kendini kaybetmenin esigine gelmiş, ağır ama kâbus dolu uykulara yatarak sakinleşmişti.

Kapı, sessizliğin içinde gümbürdedi. Kilit sesi duyuldu.

Kapının altındaki küçük pencere açıldı, içeri, gözleri agrıtan beyaz ısıık doldu. Yüksek sesle her zamanki uyan geldi:

"El erinizi kaldırın ve uzak durun."

Otomatiklesmis kelimeler hücrede yankılandı ve her 136

zaman yaptığı gibi söylenenleri duymazdan gelip kıpırdamadan yerinde oturdu. Görevli kahvaltı tepsisini yere bırakıp küçük pencereyi kapattı. Gözlerinin karanlığa alması için bir süre gözlerini yumdu. Kahrolası tepsiyi kafalarına geçirmek isterdi, ama o tepside alacağı birkaç

kaloriye ihtiyacı vardı. Ne olduklara bakmadan tepsidekileri yedi. Kâğıt tepsiyi büküp kapıya fırlattı.

Bunca zaman içinde karanlık bir delikte nispeten sağlıklı

kalmasını sağlayan birkaç yöntem deniyordu. Gözlerini yumdu. Beton zemin üzerinde adalelerini kasıp ardından serbest bırakarak gevşedi. İstanbul'da idi. önce o çok sevdiği Bogaz havasını cigerlerine doldurdu. Denize nazır, ince bel i bardakta çayını yudumlayıp, ailesiyle kucaklastı.

Yurdunun insanları gururla ona bakıp gülümsüyor, güneş tenini ısıtıyordu. Bunlan öylesine kuvvetli yasıyordu ki kaslarının güçle doldugunu hissediyor, agrıları hafif sızılara dönüşüyordu.

Kapı olagandısı sekilde tangırdadı. İçeri, koridorun ısıgı

doldu. Uzandığı yerden ancak dogrulmustu ki iki görevli kolları nı omuzlarına almış, onu uyuşturucu yere de kaldırmışlardı. Neler oluyordu? Bunca zamandan sonra artık iyi ya da kötü herhangi bir şeyin olması bile aslında yeterliydi. Bugün farklıydı.

Kapıdan yüzlerini pervaza dönerek çıktılar. Isıgın kuvvetiyle gözleri kısılmıştı, ancak ısıgı içine çekmek istemiş çesine gözlerini açtı tutmaya çalıştı.

Bacaklarındaki gücü hissedebildiği anda sert bir hareketle iki görevliyi sırtlarından iterek kendi yürümeye başladı.

Birkaç adım sendelese de ayakta durdu. Derin bir nefes çekip yanındaki görevlilere:

137

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Müdür ve baska misafirleriniz sizi bekliyorlar," dedi görevli ve koridoru göstererek ilerlemelerini ima etti.

Demir kapılar tepelerindeki kamera lenslerinin görüş alanına girdiklerinde açılıveriyor, arkalarından gürültüyle kapanıyordu. Uzun bir koridor ve bes kapı geçtikten sonra basında bir nöbetçinin bulunduğu asansöre yaklaştılar.

Nöbetçi, asansör kapısını açıp gelenlerin binmesini bekledi. Daha sonra arkalarından o da bindi, kartını optik okuyucudan geçirip üzerinde M harfi bulunan kat düğmesine bastı.

Asansör, birkaç saniye sonra katta durdu. Aynı nöbetçi, açılan kapıdan çıkıp kendilerini karşılayan takım elbiseli, iri yan adama bir seyler fısıldayarak görevlilere gelmelerini isaret etti. Ardından tekrar asansöre bindi. Iri yan adam bozuk Türkçesiyle:

'Merhaba efendim, umarım bu zorunlu misafirlikten dolayı

bize kırgın degilsinizdir," dedi Gül'e.

Gül kayıtsız bir bakısla cevap verdi:

"Ama sanırım bu misafirliği sonlandırmak yine sizin elinizde olacak."

On inçlik bir ekranın yanındaki okuyucudan boynunda asılı manyetik kartı geçirdi. Kapı tıslama ile açıldı.

Girdikleri, uzun bir koridordu. Tüm kameralar yürüyüslerini takip ediyordu. Koridorun sonunda dört merdivenle çıkılan, zemini mermer kaplanmış, etrafında metal dirsekler bulunan açıklığa ulaştılar. Ahsap görünümlü, 138

büyük kanatlı kapının her iki yanında nöbetçiler kendilerini bekliyorlarmıs gibi iri yarı adamın kartını uzatmasına gerek kalmadan kendi kartlarını okutarak kapıyı açtılar.

Hafifçe kafasını egerek nöbetçileri selamlayan adam, Gül'e "Buyrun efendim," diyerek yol verdi. Kendilerine eslik eden iki görevliyi de kapının dışında bırakarak koridorda ilerlemeye başladılar.

Buranın havası, geçtikleri koridorlara hiç benzemiyordu.

Her iki duvarda özenle asılmış tablolar; ahsap, üzerleri oymalarla süslenmiş bordürler vardı; ünlü sanatçılara ait imitasyon heykel er özenle aydınlatılıyordu. Dışarının nemli havası bile yerini kuru, serin bir havaya bırakmıstı.

Burasının bir hapisane olduğuna inanmak güçtü.

Gül'ün içindeki duraganlık, siddetli duygulara dönüştü

birden. Gözleri panldadı, kasları gerildi. Aylardır yasadığı

karanlık hücre gözlerinin önüne geldi. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Neler oluyor burada!" Gül saskınlıktan büyümüs bir çift göze gözlerini dikmiş, sinirle solur buldu kendini.

"Bunu öğreneceksiniz efendim, lütfen sakin olun!" dedi iri yan adam. Kapısı hayli lüks bir odanın önüne geldiler ve içeride hazır duran insanlarla karşılastılar.

16 Ekim 2007 Teksas

Hayır, artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Nasıl bir dönüşüm yaşadığını kendisi bile bilmiyordu. Artık bedeni hastalıklı

139

tepkiler vermekten tamamen vazgeçmişti. Hiç hayal etmediği bir insan gibiydi. Ama basma gelenlerin onu böylesine derinden ve kesin bir biçimde tedavi etmiş olmasının mantıklı bir nedeni vardı.

Ersin, yaşadığı anları unutamıyordu: Ani değişimi, bedenine hücum eden adrenalinin etkisiyle kendini kaybetmiş bir biçimde silaha sarılması ve vurduğu Amerikalı askerler... Sonrasında yakalanması ve sürekli olarak hırpalanarak apar topar Amerikan askeri üssüne, oradan da kim olduklarını anlayamadığı birilerinin yanına verilip Amerika'ya getirilmesi.

Bedeninin her yeri çürükler içinde kalmıştı, ama artık eskisi gibi değildi davranışları. Yaraları iyilesmeye başlamıştı.

Uzun süre kapalı tutulmanın verdiği ham bedeniyle hareket etmek hayli zorlaşmıştı. Ama küçük odasında sürekli olarak egzersiz yapıyordu. Bu nedenle vücudu iyi görünmeye bile başlamıştı gözüne. Fark etti, kendine olan güveni geri geliyor ve panik atığın nedenlerini kavramaya başlıyordu. Eger bu düşündüklerini Amerikalılar bilse ne yaparlardı acaba? Onlar Ersin'e işkence yaptıklarını

düşünürken, Ersin aslında her zaman yaşamayı

gerektiğini düşündüğü zorlukları yaşıyordu.

Küçük odasının içindeki yatakta uzanmış, bunları

düşünürken kapıdan gelen metalik sesle irkildi. Yine ne için geldiler acaba, diye düşündü. Kapının önünde iri yan bir koruma görevlisi duruyordu.

"Çocuk, buraya gel, seninle isimiz var," dedi.

140

Ersin gözlerini ovuşturarak baktı korumaya. Yavaşça ayağa kalkıp odadan çıktı. Geniş koridorda beraber yürümeye başladılar. Adam hiç konuşmuyordu. Ersin hâlâ

atom bombası yüzünden sinirli olduklarını düşünüyordu.

"Seni özel bir misafirimizle tanıştıracamız."

"Bana ne sizin misafirinizden!"

"Kes sesini aptal! Onu tanıyacaksın."

"Nerden tanıyabilirim, aylardır bu delikteyim be!"

"Senin dilin çok uzamıs! Dayak yemedin galiba epeydir."

"Bak, her gün odamda spor yapıyorum ve eger çok kızarsam sana bile neler yapabileceğimi bilmek istemiyorum."

Muhafız garipseyen bir yüzle baktı Ersin'e. Delirdi herhalde, diye düşündü. O yedigi ignelerden sonra hâlâ

saglam kalması zaten mucize olurdu.

Uzun koridor bitmek bilmiyordu. Yanlara doğru açılan kapılar sıkıca kilitlenmisti. Bazı odaların içinde yüksek fazlı elektrik aletlerinden olduğunu sandığı sesler geliyordu. Garip bir yerdi burası. Bilimsel araştırma laboratuvarı gibi bir yer. Simdiye kadar kendisine pek çok igne yapılmıstı, ama bu ignelerin ne için yapıldığını

bilmiyordu Ersin. Hiçbir şey hissetmemisti. Sadece kendine güvenle ilgili birtakım hislerinin gelistigini gözlemliyordu. Bu gözlemlerin de o ignelerle bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordu. Ama günden güne degistigini hissedebiliyordu.

141

Bir kapının önünde durdular. Koruma bekledi. Koridorun diğer yanından baska birileri geliyordu. Beyaz önlükler giymislerdi. Ersin bazılarını tanıyordu, ona igne yapan doktor görünümlü adamlar da vardı aralarında. Hepsinin yüzündeki soguk ifadeye baktı. Korkutucuydu bu bazen.

Sanki insan değil ermiş gibi geliyordu ona.

Kapının önünde buluştular. Yeni gelen adamlar Ersin'in yüzüne hiç bakmadılar bile. Korumaya, bir isaretle, kapıyı

açmasını söylediler ve kapı açıldı. Oda, koridora nispeten karanlıktı ama Ersin'ininki kadar değil. Hep beraber içeriye girdiler.

Ersin bir şey seçemiyordu, ama büyük bir kanepenin üzerinde birisinin oturduğunu görebiliyordu.

Onu bir kösedeki masanın yanında duran sandalyeye oturtular. Beyaz gömlekliler adamlar gidip, kanepenin üzerinde oturan, arkası dönük adama yaklaştılar ve ona bir şeyler söylemeye çalıştılar. Sanki onları reddediyor ve kızıyor gibiydi adam.

Ersin bir süre sonra onu tanıdığını fark etti. Nereden tanıdığını bilmiyordu ama gölgesini sanki hatırlıyordu bir yerlerden. Koruma gerçekten de doğru söylemişti. Ama kim olabilirdi bu adam?

Konusmanın bir yerinde beyaz gömleklilerden birisi Ersin'e döndü ve onu yanlarına çağırdı. Heyecanlanmıstı

Ersin, hayır bu panik atak değildi. Gerçekten heyecanlanmıstı. Ona biraz daha yaklaşıncaya zihnindeki pek çok resimle yan yana gelmeye başladı çehre.

Cumhuriyeti'nin Dışişleri Bakanı. Kanepenin üzerinde oturmuştu ve yorgun görünüyordu, ama adamların ona sinirlenmesi nedeniyle direndiğini anlayabiliyordu Ersin.

Gül, onu görünce elini uzatıp yanına çağırdı. Ersin yavaşça yaklaşıp oturdu.

"Beni tanıdın mı?" diye sordu Gül. Ersin basını sal adı

ama hâlâ sok halindeydi.

"Evet Bakanım, tanıdım," diyebilirdi sadece. Gül'ün yüzünün güldüğünü görebiliyordu. Ama yorgundu.

"Sana kötü davrandılar mı?"

"Evet Bakanım, el erinden geldigince. Peki siz, siz burada ne arıyorsunuz?"

"Savaş başlamadan önce, savaş durdurabilir miyiz, işleri yoluna koyabilir miyiz diye..."

"Biliyorum, gazetelerde okumuştum."

"Sonra her şey çok hızlı oldu, değil mi?"

"Evet Bakanım."

"Sen niye geldin buraya?"

"İki Amerikalı askeri vurduğum, sonra beni yakaladılar. Şimdi de buradayım. Peki siz burada ne yapıyorsunuz? Savaşın bittiğini söylediler bana."

"Savaş bitti, ama Washington'da bomba patlatmışlar."

143

Neredeyse ben ve bürokratlarım da bu patlama ile yok olacaktık. Ama benimle ilgili başka planlar var. Bunu uygulamak için beni kaçırdılar. Sanırım Türkiye'ye benim kaybolduğumu söylediler."

"Bizimkiler buna inandılar mı sizce?"

"Bence inanmamışlardır. Onlar benim kolay lokma olmadığımı bilirler."

"Bakanım, diğerleri nerede?"

"Bilmiyorum... Ersin'di adın, değil mi? Bürokratlar üzerinde bazı deneyler yaptıklarını söylediler. Ve onlardan alacakları sonuçları bana bazı testler uygulayacaklarmış."

"Ne? Bizi bir çeşit kobay olarak mı kul anıyorlar, ben pek çok iğne yedim!"

Gül, ona acı dolu bir ifadeyle baktı. Doktorların Ersin'in durumu hakkında konustugu bazı seyleri duymustu.

Genetik bir silahın testleri yapılıyordu üzerinde ve bundan zerre kadar haberi yoktu Ersin'in. Bedeninin ne tepki vereceğini ve ortaya nasıl bir sonuç çıkacağını

bilmiyorlardı, özelikle savaş alanından Alman insanları

istemislerdi. Onların genetik yapılan daha güçlü olmalıydı

ya da en azından istenen gen dizilimine en uygun insanlar olmalıydılar.

Ersin, Gül'ün bakışlarından hoslanmamıstı. Yüzü bozuldu:

"Neden bana öyle baktınız? Bir seyler mi biliyorsunuz yoksa?"

144

"Ersin, her ne olursa olsun kesinlikle iradeni kontrol altında tutmalısın. Ve benimle ilgili ne söylerlerse söylesinler, kesinlikle kendi doğru davranış biçimlerinden vazgeçme."

"Bana bunu neden söylüyorsunuz?"

Gül, sanki bir seyleri açıklamak ister gibiydi, ama araya girdiler. Doktorlardan birisi Ersin'i kolundan tutup dışarıya çıkarttı. Geç adam hâlâ Gül'ün kendisine ne söyleyeceğini merak ediyordu doğrusu.

Ersin çıkınca içeride kalan üç doktor Gül'ün etrafına oturdu.

"Bize yardım etmeyi düşünüyor musunuz?"

"Size hiçbir şekilde yardım etmeyeceğim."

"Ancak bu sizin ülkenizin yararına da olabilir."

"Beni kandırabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Bakın Sayın Gül, eğer bilinç kanal arınızı bize açarsanız, size son derece adilane bir psisik dalga boyu uygulayacağız. Böylece, istediğimiz sonuçlar alınacak."

"Defolun basımdan."

"Bürokratlarınız bize karşı koydular ve biz de onlara son derece acı veren bir elektromanyetik şekilde endirici uygulaması yapmak zorunda kaldık."

"Her ne manyaklıklar yapıyorsanız yapın, benim ortak 145

olmamı beklemeyin."

"Ama Sayın Gül, zihni yapınız çok sistematik. Ve bu nedenle içeri girmemiz zorlaşacak. Sizin ileride Türkiye'nin Başbakanı olacağınızı düşünüyoruz. Ve şu an bu fırsatı

kaçırmak istemeyiz."

Gül duyduklarına inanamıyordu. Bu adamların kim olduklarını hâlâ öğrenememişti. Resmi Amerikalı görevliler değil erdi. Uzun zamandır bürokratların üzerinde çalışmalar yaptıklarını biliyordu.

"Hâlâ sizin kim olduğunuzu bilmiyorum."

"Sayın Gül, dünyanın neresinde olursanız olun bizim gücümüzü hissedebilirsiniz. Biz böyle bir gücüz."

"Bu bana hiçbir anlam ifade etmiyor ama."

"Bakın, burada sizi ikna etmek için varız, ikna edemezsek de acı verme yoluna gideceğiz."

"O kadar güçlüyseniz neden istediğinizi yapmıyorsunuz bana?"

"Size uygulamamız gereken düşünce şekil indirici işlem, çok sistematik düşünce sahibi kişilerde etkisini yitiriyor.

Yani güçlü bir düşünce yapınız var, inançlarınız ve kafanızdaki fikirler sağlam. Bu nedenle ortak hareket etmezseniz bizim zor, ama yine de sizi çok zorlayacak şeyler yapabiliriz, ister misiniz sonuçta beyninizde patlama olsun?!"

"Beni böyle korkutacağınızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz.

146

Al ah'ın belaları..."

"Bakın Sayın Gül, biraz sonra bürokratlarınızdan birisi gelecek. O da karşı çıktı ve neticede kendisine asırı güçlü

manyetik dalgalar uyguladık."

"Pislikler sizi!"

"Sürekli böyle konuşmayın, siz bizim için değerlisiniz. Hah ha ha..."

Doktor elindeki telsizle bir mesaj geçti. Az sonra normal kıyafetler içinde bir Türk bürokrati geldi içeriye. Yanında kimse yoktu. Gül onu görünce heyecanlandı, ama bir gariplik vardı ortada. Adamın bakışlarında hiçbir duygu belirtisi yoktu.

"Hasan Bey, nasılsın?" diye sordu Gül.

Bürokrat Hasan, gayet sakin bir görüntü sergiliyordu, ama detaylara bakıldığında gayet anlamsız bir seylerin olduğu anlaşılabiliyordu.

"İyiyim Sayın Bakan," dedi sadece. Abdul ah Gül, onun gözlerinin içine baktı. Sanki sıcak konuşmaya çalışmış gibiydi, ama çok fazla yapmacıktı her sey.

O an Gül, insanlık dışı bir olayla karşı karşıya olduğunun farkına vardı. Bir çeşit Nazi kampında gibiydi. Garip deneylerin yapıldığı ve insanların varlığına hücum edilen bir kamp.

Bürokrat Hasan Bey, Gül'ün yanına yaklaştı. Odada sadece ikisi varmış gibi hareket ediyor olması Gül'ün 147

gözünden kaçmamıstı. Bir çeşit robottu sanki. Gözleri kanlanmıştı, çok bel i olmasa da iyi bakınca yüzünde, harap olduğunu gösteren bir ifade söz konusuydu.

Gül'ün oturduğu kanepenin hemen yanına sandalyesini yerleştirmiş oturan doktor, ona doğru eğilerek: "Ona bir seyler söyle, fikrini sor," dedi.

Abdul ah Gül, sasırarak baktı doktora. Gözbebeklerindeki seytani parıltıdan hiç hoslanmamıstı.

"Nasılsın Hasan Bey? Sizce Amerika ile ilişkiler bir daha eski haline gelir mi bu savastan sonra?"

Bürokrat Hasan Bey, Gül'ün gözlerinin içine baktı. İçinde bir yerlerde bir titreme oluyormuş gibiydi. Sanki bedeni içinde kapatılıp kalmış bir insan vardı. Yüz ifadesi son derece rahattı, ama sadece gözlerinin derinliklerinde, zorlanan, acı çeken ve sanki zincirlerini kırmak isteyen birisi var gibiydi.

"Sayın Bakanım, buna süpheniz olmasın. Amerika Birlesik Devletleri ile muhtesem bir dostlugun baslangıcındayız.

Istedikleri kadar üssü kendilerine verebiliriz, mutlaka bize geri dönüşü büyük olacaktır. Bir koyup sonsuz alabiliriz."

Ve sustu. Yüzünde soguk ve donuk bir gülümseme vardı, ama gözlerinin içi yanıyor gibiydi. Abdul ah Gül, duyduklarına inanamıyordu, programlanmış bir robotun konuşması gibiydi yıl arın deneyimli bürokrati Hasan Bey'in sözleri.

Gül ona daha dikkatli bakınca gözlerinde yas olduğunu fark etti. Ruhu bedenine hapsedilmiş gibiydi. Yanında 148

oturan doktora dönüp baktı. Doktor gülüyordu:

"Gördünüz mü? Bakın, ne kadar uyumlu ve barışçıl. Iste bizim istedigimiz dünya, böyle bir dünya."

Gül, gördüklerine ve duyduklarına inanamıyordu.

ölmekten, iskence görmekten daha kötü bir seydi bu.

"Teknolojinin insan ruhuna üstünlüğü de diyebiliriz buna Sayın Bakan. Ruh, gücün tahakkümünü engel iyordu, biz uzun süredir bunu sona erdirmek için uğrasıyoruz. Eger çok dikkatli bakarsanız Hasan Bey'in ruhu içeride bir yerlerde, ama öylesine hapsedildi ki, hiçbir sey yapamıyor. Sadece gözbebeklerinde iz bırakabiliyor, bunu da sona erdirmeye çalışıyoruz."

"Bunun ilk uygulama olduğunu sanmıyorum," dedi Gül.

Sürekli olarak Hasan Bey'in hareketlerine bakıyordu.

Hiçbir stres ya da duygu bozukluğu hali yansıımıyordu mimiklerinden. Gözlerinden başka kanıt yoktu onun Hasan Bey olduğuna...

"Haklısınız Sayın Bakan. Aslında buna benzer teknikleri farklı formlarda pek çok yaygın medya ortamında kul andık. Dünya kamuoyunun düşünce biçimlerini şekil endirme konusunda bir hayli ilerleme kaydedildi.

Ama sunu gördük ki, topluluklar ne kadar iyi yönlendirilirse yönlendirilsin, aralarından sıyrılan bilinçler gücü ele geçirip bizim istegimiz dışına çıkma tehlikesini barındırıyor. Artık buna katlanmak istemiyoruz. Bu büyük projenin ilk ayacı sizsiniz."

"Neden ben?"

149

"Bu savas sonrasında hâlâ iktidarınız devam ediyor ve Erdogan sonrasında o koltuga oturacak kisi sizsiniz bizce.

Bu nedenle iste. Kısaca buna proaktif hareket etmek diyoruz, hah ha ha..."

"Siz çıldırmıssınız, bana bunlan söyletemezsiniz."

"O zaman sayın Gül, su diger bürokrat, adı neydi, adı

Mehmet olan, onun durumuna..."

"Ne oldu Mehmet'e? Ona ne yaptınız, söyleyin bana!" Gül çok sinirlenmişti. Kendini tutamıyordu. Doktor ayaga kalkıp kanepeden uzaklastı.

"Sizin ilk yakalandığınızda yaptıklarınızı duydum. Aslında hiç de öyle görünmüyorsunuz ama çok sertmissiniz."

"Ne yaptınız Mehmet'e, pis herifler..."

"Bize karşı koydu, bütün gücüyle... Eger bu sizi rahatlatıcaksa asla geri çekilmedi ve en sonunda beyindeki devreler yandı özetlemek gerekirse. Halini görmek istemezsiniz."

Gül sarsılmıştı, ama bunu bel i etmedi.

"Bunun hesabını ödeyeceksiniz. Göreceksiniz, bunun hesabı mutlaka ödenecek."

"Sayın Gül, fazla zamanınız yok. Yakında denemeye başlayacağız, sizi elimizde fazla tutamayız, öldüğünüz yalanı ortaya çıkacaktır er geç. Ha, bu arada o Ersin denen çocuk üzerinde genetik bir araştırma yapıyoruz.

Genetik mutasyonun davranışlar üzerinde etkisinin ne 150

dereceye kadar gerçek olabileceği ile ilgili. Çok garip, çocuk gitgide daha pısrık ve korkak olması gerekirken gittikçe cesur ve pataatsız oluyor. Bu gidisle ilaçlar onu aniden kötü bir şekilde öldürebilir."

Gül, basını öne egdi. Yapabileceği bir şey yoktu, ama o doktoru aklına kazıdı.

13 Ekim 2007 Houston yolunda

Mert Han, Tracy'yi tekrar aramadan yapamamıştı. Kim bilir, bir kez daha şansını denemeden Houston'a gitmemeye karar vermişti. Bunu tam olarak neden yaptığını bilmiyordu. Kendisini mutlu kabul ediyor olsa da, içinden öyle olmadığını anlamıştı Mert. Psikoloji derslerini çok iyi takip ederdi, zaten bu işlerden bir gün canlı

sıynlabilirse mutlaka psikolog olacaktı.

Telefon birkaç kez çaldı. Umudunu kesti hemen. Önceki aramaların bir benzeri, diye düşündü. Tam kapatmak üzereyken kulağına bir tıkırtı ve ses geldi. Ahizeyi tekrar kulağına götürdü. Evet, bu oydu, Tracy'nin uykulu sesiydi duyduğu.

"Tracy, nerelerdeydin, sana bir şey oldu sandım, neden aramadın beni?"

"Yavas Mert, yavas... Kendime gelmek zorundayım. Dün gece çok sert davrandılar bana."

Bunu duyunca içi sızladı Mert'in, ama toparlandı hemen.

151

"Seninle bir şeyler konuşmştuk. Bana yardım edeceğine söz verdin, ben de inandım sana. Benim hatam, senin gibi bir..." Kendisini cümleyi tamamlamamak için zor tuttu. Ona neden birden kötü davranmak istediğini anlayamamıştı.

"Kendini sıkma, bana istediğin gibi hitap edebilirsin..."

Fahise demende sorun yok. Zaten ben de sana yardım edebilmek için normalden fazla çalıştım geçen günlerde.

Kendimi tamamen bu işe verdim."

Mert, birden yanlış bir şey düşünmüş olduğunun farkına vardı ve pisman oldu ama bunu ona bel i

etmek istemiyordu.

Tracy devam etti sözlerine:

"Senin isine yarayabilecek bir seyler öğrendim galiba. Çok garip seyler, Sağlık Bakanbğı'nda çalışsan bir görevliyle beraberdim geçen gece. Bana çok kötü davrandı ama o kadar çok sey söyledi ki, duyduklarıma inanamadım.

Sanırım seni ilgilendirecek bir seyler."

"Tracy, buradan hemen gitmemiz gerekiyor. Birazdan gelip seni alacağım."

"Hey, sana duyduklarımı anlatırım ama hepsi bu. Bana sahip çıkamazsın."

"Bak Tracy, sana istedigın kadar para verilecek, yeterince param var anlaşıldı mı?"

"Ne kadar?"

"Bası önemli değil, ama sonu milyonla bitiyor."

152

"Ne, milyon mu? Tanrım, bu muhtesem. Tamam o zaman istedigın kadar seninim."

"Birazdan oraya gelip seni alacağım, hemen Houston'a doğru yola çıkmamız lazım."

"Houston'da bir adamla görüşeceğiz."

"Bir adam mı? Tanrım.. Mert beni birisine..."

"Saçmalama, bu iş için bana lazım o adam."

"Tamam, sana güveniyorum."

Yarım saat sonra Mert, Tracy'nin evinin önündeydi. Tracy, Mert'in otomobiline bindikten sonra bir süre konuşmadı.

Konusma zorunluluğu duymamıstı, rahat hissediyordu bu yabancıнын yanında kendisini.

"Ee, anlatmayacak mısın?"

"Bana her şeyi söylediğini düşünmüyorsun herhalde.

Sadece Türkiye'nin idaresini ele geçirmekten falan bahsetti."

"Tracy, sen ne dedigının farkında mısın? Hani bir şey söylememisti?"

"Zaten savaş da bu amaçla yapılmamış mıydı?"

"Evet, ama savas bittigine göre yeni bir plan var demek ki.

Esas öğrenmemiz gereken sey bu belki de."

153

Saatler çok çabuk geçti. Mert'in gözleri hiç kırpısmıyordu neredeyse. Tracy ise çoktan uyumustu. Derken Mert'in sert direksiyon hareketi ile kendisine geldi. Gri otomobil yavaşça kuzey yönünü gösteren tabelalann bulunduğu yola girdi. Tracy henüz nereye gittiklerini kavrayamamıstı.

Tabelaya baktı.

"Houston'a gittigimizi sanıyordum."

"Lütfen kemerini bagla!"

"Neler oluyor?"

"Sadece dedigimi yap ve lütfen soru sorma!"

Mert gözlerini kısmıs, kafası hiç kırpırdamadan dikiz aynalarından arkasını kontrol ediyordu. Kadın dogrulup arkaya dönecekken kuvvetli bir el ona engel oldu. Camı

acıımıstı Tracy'nin, koltuguna yığıldı. Merak yerini korkuya bırakıyordu. Sorarken sesi titriyordu şimdi.

"Onlar da kim?"

"Bilmiyorum. Sen sadece dedigimi yap."

Kadın kemerini baglayıp endiseli bekleyisine basladı.

Aynalardan seçebildigi kadan ile 8 silindirli mavi bir Ford'un içinde biri kadın üç kisiydiler. Hepsinin gözlerinde günes gözlükleri vardı. Kadın dahil hepsi koyu takım elbise giymislerdi. Mavi Ford ile aralarında yirmi otuz metre vardı ve her saniye bu ara kapanıyordu.

Mert, altı seritli yoldan batı yönünü isaret eden levhaların gösterdigi yola döndü. Simdi gaza hissedilebilir derecede 154

kuvvetli basıyordu. Volvo, turbosunu açmak için can atıyor, biraz daha devirlenmeyi bekliyordu. Bir anda Mavi Ford'un Amerikan arabalarına has motorunun kükremesi duyuldu. Volvo'nun yanındaki seride geçti. Yan camlar koyu filmle kaplanmış olduğundan içerisi görünmüyordu.

Mert el erini direksiyon üzerinde kenetlemisti, her seye hazırlıklı görünüyordu.

"Tanrı askına, kim bunlar?"

"Sıkı tutun."

Sözü henüz bitmisti ki Ford'un ön camı açıldı, aradan çıkan eli ve üzerlerine doğrultulmuş 9 milimetrelik Smith Wesson'ı gördü, ilk silah sesi duyulduğunda Volvo, turbosunu açmış, tıslayarak ileri atılmıştı. Arka kapı

camına isabet eden mermi, kırık cam parçalarını aracın dösemesine saçtı. Ford'un içindekiler ciddiye aldılar ve galiba onlarla pek konuşmak niyetinde değildiler.

Mert şimdi bir eliyle direksiyonu tutuyor, diğer eliyle ceketinin içinden çıkardığı 45'ligin mermilerini kontrol ediyordu. Mavi Ford kürekreyerek tekrar Volvo'nun yanına geçti. Mert bir çırpıda mermileri yanındaki aracın üzerine bosalttı. Yan camları dağılan Ford dengesini yitirdi, çizgisinden çıktı ama bir direksiyon hareketi ile tekrar Volvo'nun yanına geçti.

Mert ceketinden yeni mermiler çıkarıp silahını doldurdu.

Tracy bu arada döşemenin üzerine kapaklanmış, el eri ile basını korumaya çalışıyordu. İçeridekileri görmek mümkündü şimdi. Arabadakilerin cinsiyeti üzerine tahminleri doğru çıkmıştı. Soför otuzlu yaşlarının sonunda beyaz tenli, bıyıklı, kalın kaslı, saçları yer yer 155

seyreklesmiş, koyu takım elbiseli bir adamdı, ön koltukta oturan kadın daha gençti ama soförden daha sert hatlı, çizgili bir yüzü vardı. Asağı çökmüş olan arka koltuktaki adamı ise pek seçemiyordu. Bu sırada arka koltuktan doğrulan adam, makineli tüfegin namlusunu üzerlerine sabitlemeye çalışıyordu. Sert bir frenle şehir merkezine giden 402 no'lu otobana saptı. Bu frenin kendisine biraz zaman kazandıracakım düşünüyorum, arabadakilerin otoban trafiğinde bu kadar rahat ates açamayacaklarını umuyordu.

Ford hiddetle böğürerek Volvo'nun arkasına geçti. Mert arkayı kontrol etmek için dikiz aynalarına bakmıştı ki makineli tüfegin kesik kesik gelen sesi duyuldu. Volvo önce titredi, arka tekerleklerden kendini bıraktı. Otomobilin yoluna girmesi için bir dizi sert direksiyon turu, gaz pedalının köklenmesi ve çokça küfür gerekmişti.

Tracy inleyerek bel i belirsiz bir şeyler mırıldanıyordu, aracın içine dolmuş motor ve rüzgâr sesinden başka bir şey duymak imkânsızdı. Mert'in aklından, bir an direksiyonu Tracy'ye vermek fikri geçti. Ama onun dösemeye çökmüş halini görünce aynı hızla uzaklaştı bu fikirden.

Tracy'nin bedeni sanki katılaşmış; adrenalin, tüm vücudunu bir tuhaf, düşüncelerini ise bulanık hale getirmişti. Birkaç dakika geçmişti, belki birkaç saniye.

Düşüncelerinin karmaşıklığı içinde sanki ciğerleri hava ile dolmuyordu. Bir an adamı gördü. Adam sanki gündelik işlerini yapıyormuşçasına kayıtsızdı. Araba kul andığı

herhangi bir günden farklı değilmiş gibi. Arkalarından mermiler atılıyor, onlarcası otomobilin kaputunda patlıyor değilmiş gibi. Gördüğü bu yüz, içinde bulunduğu 156

dehşetten biraz olsun sıyrılmasına yardımcı oldu.

Anlaşılan, trafikteki araçların varlığı, Ford'takileri hiç

etkilememisti. Hedefte bazen tek suçu Volvo ile arasına girmek olan bir otomobil de olabiliyordu. Bu adamlar bizim sag kalmamızı istemiyor, hem de hiç, diye geçirdi aklından Mert. Tam o sırada mermilerden biri sag omzunu paralayıp ön camı patlatarak araçtan çıktı, ön konsola ve kadının üzerine sıçrayan kan, ceketinden görünen gömlegini kızıla dönüştürmüştü. Sadece bir sızlama hissetti. Mermileri silahına doldururken acı kendini iyice hissettirdi. Mermilerine baktı, çoğunu kul anmıstı.

Yapabildiği tek sey ise karsısındaki aracın camlarını

indirmektir. Daha fazla bu şekilde dayanamayacaklarını

anladı. Aklındaki yapmak için acele etmesi, en uygun zamanı seçmesi gerekecekti. Hız ibresi, yüz milin üstünde titriyordu. Keske daha güçlü bir otomobili olsaydı...

Ford zikzaklar çiziyor, kedinin fareyle oynaması gibi Volvo'ya bir sagdan bir soldan yaklaşıyordu. Bu sırada araçtakiler sarjörleri üstlerine bosaltıyordu.

"Komutumu bekle, 'simdi' dediminde dogrulacak ve tekrar emniyet kemerini takacaksın. Ve sakın soru sorma!"

Kadının agzından soluksuz bir tamam inlemesi döküldü

kaderine razı bakışlarla. Ne olacağını tahmin edemiyordu.

Aslında merak da etmiyordu. Sadece bir an önce bunun son bulmasını, nasıl olursa olsun son bulmasını istiyordu.

Zaman yaklaşıyor, diye düşündü Mert. Belki bir dakika.

Aracın iyice yaklaşmasını beklemeliydi.

Ford, Volvo ile arasındaki yeşil BMVV'ye yandan bindirdi.

157

Aracın sürörü daha ne olduğunu anlayamadan kasalı bir tırın altına girdi. Üzerinden geçtiği aracın etkisiyle kasası

bir anda havalanan Mercedes ur, olanca kuvvetiyle bariyerlere çarptı. Sanki simsek çakıyormuşçasına metalin metale sürtünme, saplanma, bükülme sesleri kulaklarda çınladı. Mert dikiz aynasından arkasına baktığında görebildiği, toz bulutundan başka bir sey degildi. Sehir merkezine on, on bes blok kalmıstı. Sag seritten yaklaştığını gördü otomobilin. "Simdi!" diye olanca kuvvetiyle bağırdı.

Kadın, sesleri duymuyormuş gibi yüzüne bakıyordu, surat ifadesinden bir seyler çıkarmaya çalıstıyormuş gibiydi.

Söyleneni yaptı. Kemerini takti ve koltuga sıkıca gömüldü.

Tam bu sırada Mert, frene olanca kuvvetiyle asılıp, direksiyonu saga dogru neredeyse yanm tur kırdı. Ford'un sürücüsü daha ne oldugunu anlayamadan Volvo, araçlarına sol arka kapıdan bindirmisti. Saskın bakıslarla soför, direksiyona hiçbir tepki vermeyen otomobilini yoluna sokmaya ugrasıyordu. Araç saga sola salındı, en sonunda kendi etrafında bir tur dönerek olanca hızıyla bir aydınlatma direğine adeta saplandı. Volvo yoldan çıkardığı aracın pesinden kaymaya basladı. Direksiyonda en ufak bir tepki yoktu. Araç, kendi bildigi dogrultuda bir kamyonete yandan çarparak durdu.

Etrafa mutlak bir sessizlik hakim oldu. Mert, yüzüne dogru patlayan cam parçalarını yaralı koluyla temizlemeye ugrastı. Tracy hareketsiz, kesik kesik soluyarak oldugu yere yığılmıstı. Alnı yarılmış, süzülen kanlar boynunda koyu bir pıhtı birikintisi olusturmustu. Mert, kadının iyi olup olmadığını kontrol etmek için elini tuttu, kadın irkilerek tepki verdi.

158

"Iyi misin?"

"Hayır. Ama yasıyorum. Neredeler?"

"Bilmiyorum, acele etmeliyiz."

Kasılan kapı, adamın birkaç sert darbesine ragmen açılmadı, önce kapıdan güç alarak vücudunun üst kısmını

kırık camdan dışarı çekti, daha sonra bacaklarını. Tracy, bu sırada kemerini çözüyor, kolundaki siddetli sızının yerini bulmaya çalışıyordu. Mert, onun bulunduğu kapıya gitti. Çarpmanın etkisi ile kapı neredeyse doksan derece içeri dogru bükülmüştü, camdan dışarı çıkmaya imkân vermiyordu. Motor kaputunun üstüne sıçrayıp, ön camdan iki eliyle kadının kol arından kavradı. Tek seferde çekerek dışarı çıkardı. Tracy, saskındı, biraz önce içinde bulduktan araca bakıyor, hayatta olmalarının mucize oldugunu düşünüyordu. Birden aklına geldi. Gözleri panikle açıldı, mavi Ford'u aramaya basladı. Mert bakıslarını bir noktaya sabitlemiş, bel i belirsiz mırıldanıyordu. Onun baktığı yere döndü. Mavi Ford sanki keskin bir bıçakla yarıya kadar kesilmiş gibi aydınlatma direğinin beton gövdesi tarafından biçilmisti.

Burası sehrin merkezine sekiz veya on blok uzaklıkta, saglı sol u, içleri bos izlenimi veren koyu renkli beton apartmanlardan olusan dört seritli bir yoldu. Apartmanların altında izbe görünümlü dükkânlar sıralanmıstı.

Mert etrafi çözmeye çalışarak sehrin merkezine dogru kosmaları için Tracy'nin kolundan tuttu. Acıyla gözleri yasaran kadın usulca inleyip adamın temposuna ayak uydurmaya çalıştı.

159

Mert kolundaki acının arttığını hissettiğinde, kosar adımlarla sehir merkezine dogru gidiyorlardı.

Betona çarpıp seken vızıltının bir silahtan atılmış mermi oldugunu anlaması bir saniyesini aldı.

Tracy'ye kosmasını

söylediği anda diğer mermi bir marketin ahşap kapısına saplandı. Bir yandan düşüncelerini toparlamaya çalışıyor, diğer yandan merminin nereden geldiğini kestirmeye çalışıyordu.

Tracy ise sanki olan bitenden habersiz gibi, o ne derse onu yapıyordu. Hayır, diye geçirdi içinden, o arabadan sağ çıkmış olamazlar. Sağ çıksalar bile arkalarından gelecek gücü bulamazlardı. Gözleriyle görmüştü, araba beton bir hızar tarafından biçilmisti. Kimdi bu garip insanlar?

Susturucu takılmış bir silahtan atıldığı belki mermilerin beton duvarlardan, park etmiş arabalardan, metal posta kutularından sekerken çıkardığı seslerden başka bir şey duyulmuyordu, iki katlı bir alışveriş merkezinin kapısına yöneldiklerinde yolun en sol seridinde kaldırımın paralelinde ilerleyen yeşil Buick'i fark etmişti. Vücutlarının ağırlığını alışveriş merkezinin kanatlı kapılarına vererek kendilerini içeri attılar. Bileğinden akan kanlan gizleyemeyeceğini anlayınca sağ kolunu dirseğinden arkasına sakladı. Birkaç metre ötelerinde bulunan kısa koridora sapıp tuvalete girdiler. Aceleyle ceketini çıkarıp gömlek kolunu sökerek koluna tampon yaptı. Silahındaki bos sarjörü yenisiyle değiştirip nefesini kontrol altına almaya çalıştı. Eger önlem almazsa kan kaybından bilincini yitirmesi kaçınılmazdı. Bas dönmesi, görüşünün bulanıklaşması ve ısığa karşı aşırı hassasiyeti sadece başlangıçtı. Şimdi sakince düşünmesi ve bir kaçış planı

160

yapması gerekiyordu.

Büyük ihtimalle alışveriş merkezinin etrafı çevrilmiştir, diye düşündü. Tracy, çılgın gibi tuvaletin içinde duvardan duvara gidiyor ve kanayan yaralarının sokunu atlatmaya çalışıyordu.

Tanrım nasıl bir belaya buldum, diye düşündü. Bu garip Türk'ün pesinden ölüme gidiyordu. Bir alışveriş merkezinin tuvaletinde sıkışıp kalmışlardı. Üstelik kim olduklarını bile bilmedikleri birileri tarafından öldürülmeye çalışıyorlardı.

"Mert, bir yol bulmalısın. Bizi çıkar buradan." "Merak etme.

Bir yolunu bulacağım." Mert, tuvalet pencerelerine baktı.

Ne yapacağım tam olarak bilmiyordu doğrusu. Polis sirenleri duyuluyordu, bu hem iyi hem de kötüydü. Eger yakalanırlarsa bu her şeyin sonu olurdu. Houston'a gidip diğer Gri Takım üyesini bulmalıydı.

Mert silahını hazırladı, fazla mermisi de kalmamıştı.

Tuvaletin kapısını açıp etrafa baktı. Alışveriş merkezini gezenlerin saskın bakışları, korku dolu bakışlara dönüşüyordu. Kanlı giysilerini degistirecek sansı

olmamıştı. O sırada asansöre takıldı gözü. Alışveriş merkezinin altına doğru inip gözden kayboluyordu. Eger oraya ulaşabilirlerse otoparka ve oradan da dışarıya geçebilirlerdi. Merkezin giriş kapısı önündeki kişiler eğer onları arayanlar değilse mutlaka polis olmalıydı. Sivil giyimli

olmalarını hosuna gitmedi Mert'in. Bunca zamandır uykuda olmasının engel oluşturduğunu gördü. Henüz ısınmamıştı. Bunun için biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Tracy korku içinde ona bakıyordu. Mert, gözlerinin içi ile sakin olmasını söyledi. Basını sal adı Tracy. Yapacak fazla bir şey yoktu. Mert'e güvenmek zorundaydı.

161

"Simdi ben 'kos' deyince kosarak karsıdaki asansöre gideceksin ve hemen en alt kat düğmesine basacaksın."

"Peki ama sen ne yapacaksın?" "Sen orasına kansma."

"Tamam."

Mert bir süre daha kapıda bekleyen adamlara baktı.

Etraflarını gözlemliyor ve onların nereye gitmiş olabileceğini araştırıyorlardı.

"Kos!"

Tracy onu duyar duymaz hızla asansöre kostu. Asansörün yukarı çıkmaya başladığı anı seçmişti Mert. Akıl ıca bir hareketti. Tracy oraya vardığında asansörün kapısı

açılmıştı bile. Üzerinde kanlı elbiseler olan bir kadının panik içinde asansöre bindiğini görenler ona yol verdi ve içeriye girmediler.

Tracy'nin en alt kat düğmesine basmasıyla birlikte asansör hareket etti. Bu sırada Mert'in de kosarak kendisine doğru geldiğini gördü Tracy. Asansörün dışı

camdan yapılmıştı ve dışarıyı görülebiliyordu. Mert kosarken uzaktaki adamlar onu fark etmişti. Adamlar silahlarına davrandılar. Kim oldukları konusunda hâlâ bir tahminde bulunmak mümkün değildi.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibiydi. Tracy, Mert'in asansörün camdan yapılmış dış çeperine doğru kolunu kaldırdığını ve ates ettiğini gördü. Bir anda asansörü saran cam çeper paramparça oldu. Mert asansör yuvasına doğru zıpladı ve içinde Tracy'nin de bulunduğu asansörün üzerine kondu. Kapıdaki adamlar ne olduğunu anlayamadan siper aldılar. Mert onlara ates etmeye devam etti. Baslarını bile kaldıramıyorlardı.

162

Asansör sarsılarak aşağıya inerken Mert ates etmeye devam etti. Tracy yere kapaklanmıştı ve hiç basını

kaldırmıyordu. Mermi vızıltılarını duyuyordu. Biraz sonra her yer karardı. Garaja gelmişlerdi. Mert siddetle önündeki engel eri kırıp aşağı atladı. Bazı yaralanmış ve yeni yaralar eklenmişti.

"Beni takip et!"

Tracy, Mert'in pesinden kostu. İlk bulduktan arabanın camını kırıp içeri girdiler. Mert düz kontagi o kadar hızlı

gerçekleştirdi ki Tracy sasırdı. Mert daha simdi ısınmaya başlamıstı. Her seyi hatırlıyordu. Ona öğretilen her seyi.

Yakın zaman içinde daha çok sasıracaktı Tracy.

Araba hızla ileri fırlarken garajın çıkıs kapısı önünde birisinin bekledigini gördüler. Mert hiç düşünmeden silahın tetigine dokundu. Adam hızla kendisini çıkısın dısına atarken araba, merkezi terk etmistı. Arkalarından gelen m e r m i l e r i n a r a b a n ı n b a g a j ı n ı p a r ç a l a d ı g ı n ı

duyabiliyorlardı. Mert motorun ya da lastiklerin zarar görmemesi için dua ediyordu. Hiçbir sey olmamıstı. Uzak mesafeden aracı vurarak durdurmayı basaramamıslardı.

Mert, aldıklan aracın ne kadar hızlı gittigini görünce derin bir "Oh!" çekti. Houston'a kadar onlan kimse durdurmazdı.

Tabi kısa bir süre sonra yeni bir otomobil bulmak zorundaydılar ve üzerlerindeki kanlı elbiseleri de en kısa zamanda degistirip normal bir görüntüye kavusmak.

Yolda iyice temizlenip yeni birkaç kıyafet aldılar. Basit tisört ve pantolonlarla simdi çok daha normal görünüyorlardı. Çok fazla konusmadan gidiyorlardı. Bir süre sonra bir motele girdiler. Biraz nefeslenmenin ve durum degerlendirmesi yapmanın zararı olmazdı.

163

Mert kendisini yataga atmıs, tavana bakarak dinlenmeye çalısiyordu. Düşünmenin çok anlamı yoktu. Elinde yeterince bilgi yoktu. Ama bildigi bir sey vardı, o da birilerin onun kim oldugunu öğrendigiydi. Bunu nasıl y a p m ı s o l a b i l i r l e r d i ? G r i T a k ı m g i b i g i z l i b i r organizasyonun içine sızılmıs olabilir miydi?

Buna ihtimal dahi vermiyordu. Kurt'un bilgi sızdırması ya da bir köstebek olması ihtimalini düşündü. Bu çok saçma geldi. O zaten örgütün basıydı, böyle bir sey yapmıs olmazdı. Peki, kimdi bu köstebek?

Tracy yanına geldi. Yataga uzanıp o da dinlenmeye basladı. Aklında sadece Houston'da karsılarına ne çıkacağı geliyordu. Baska bir sey düşünemiyordu. Her an baslarına kötü bir sey gelecek korkusunu yasamaya başlamıstı.

"Ne düşünüyorsun Mert?"

"O adamlar... Nereden buldular bizi? Bir yerlerde bir hain olmalı."

"Belki de benim sorusturdugum politikacılardan birisi uyandı ve beni takip ettirdi."

"Hayır, bunu düşündüm. O zaman bizi sorgulamak için yakalamak isterlerdi. Oysa bunlar bizi öldürmek istedi.

Bizden kurtulmak istediler. Gitmemiz gereken yere gitmemizi engel emek için."

"Haklısın. Tanrım, ne kadar kötü bir durumdayım."

"Hayır. O kadar da kötü görünmüyorsun."

164

Tracy, Mert'in yüzündeki gülümsemeyi görünce rahatladı

biraz. Ona güveniyordu gerçekten. Bir süre dinlendikten sonra yola çıkmaya hazırdılar. Yalnız Gri Takım'ın diğer üyesi de tehlikede olabilirdi. Ona hemen ulaşmalıydılar.

Luna Cafe, Houston'ın merkezindeki alışveriş merkezleri alanında önemsiz bir kafeydi. Çok fazla kişi çalışmıyordu.

Mert ve Tracy kafeye girip bir masaya oturdular. Sıradan Amerikalılar girip çıkıyordu. Hemen hiçbirinin yüzünde savaş gerginliği yoktu. Kendilerinden çok uzak bir yerlerde ogul arının savaşıyor olmasından etkilenmiş gibi görünmüyorlardı. Mert bu duruma şaşınıyordu doğrusu.

Etraflarına bakınırken dikkat çekmemeye ve birbirleri ile ilgileniyormuş gibi yapmaya devam ettiler. Kontuar arkasındaki garsonlar, kosusturup siparisleri yetistirmeye çalışıyorlardı. Yanlarına genç bir kadın garson geldi ve ne istediklerini sordu. Basit bir şeyler söylediler, ama etraflarına bakınmaları garsonun dikkatini çekmişti. Birisini bekleyip beklemediklerini sordu. Mert, "Hayır!" derken garsonla göz göze geldi. Kadın garson geri dönüp siparisleri almaya gitti.

Mert garsonun bakışlarından rahatsız olmuştü. Acaba kendilerinin resimlerini bir yerlerde görmüş olabilir miydi?

Televizyonda ya da başka bir yerde. Siparis verirken bile dönüp bakmıştı. Belki de polisi aramayı düşünüyordu.

Tedirginliği her saniye artıyordu Mert'in. Dışarıyı da gözlemlemeye başladı. Belki de bunların hepsi bir tuzaktı.

Gri Takım üyesi burada çalışmıyordu belki de.

"Buradan gitmemiz gerekiyor Tracy."

Tracy, Mert'in yüzüne korku ile baktı.

165

18 Ekim 2007 Kuveyt

Howard Strike telefonu defalarca aradıktan sonra düsürebilmisti. Patlama sonrası Dogu Amerika'da pek çok sey bozulmustu ve iletisim altyapısı da bunlardan biri idi.

Tabi Körfez üzerinde patlayan nükleer silahlar da bazı iletisim uydularının zarar görmesine yol açmış olabilirdi.

Donald Rumsfeld telefonu eline aldığı anda heyecanlıydı.

Uzun süredir Howard Strike ile görüşmemişlerdi. Bu endişelendiriyordu Donald'ı. Strike'ın Stil son hükümetinin politikalarını destekleyen bir konuma sürüklenmesinden korkuyordu. En son konuşmalarında, bu gizli darbe hükümetinin oyunları, ne olursa olsun bozulmalı, diye konuşmuş ve anlaşılmışlardı. Onların ne kadar tehlikeli olduklarını biliyordu Donald, insan iradesini elde edebilirlerdi. Fikirleri degistirebilir ve istedikleri fikre sahip olmasını sağlayabilirlerdi. Bunu yapıyorlardı zaten, pek çok insana, milyonlarca insana, milyarlarca insana...

"Hovvard, yaptığın işleri takip ediyorum. Askeri anlamda mantıksız bir seyir izleniyor. Sanırım bunda senin parmağın var. Bu çatışmayı Sir Eli ekibinin kaybedeceği biçimde geliştirmemiz gerekiyor."

"Donald, daha önce konuştuğumuz şekilde savaşın kaybedilmesi için elimden geleni yapıyorum ama bir süre sonra bunu fark edip beni görevden alabilirler. Ve bu hükümet ortadan kalkmadığı sürece de bu işin sonunu getirmeye kararlı görünüyorlar."

166

"Evet, farkındayım, iran'ın saldırması için kıyı

bataryalarının nedensiz yere vurulması iyi fikirdi askeri açıdan. İran saldırısı bir hayli işe yaradı ama Rusya'nın işe karışması her şeye tuz biber ekti. Rus-Iran cephesinin ordumuzu orada durdurabileceğini düşünüyorum."

"Kıyı bataryalarının vurulmasını istediğimde çok şaşırıldılar ama gemilerin güvenliği için böyle olması gerektiğine ikna edebildim onları."

"Bu durumu medyaya yansıtırmamış olman önemliydi."

"Çok garip ama bu oyun için hükümet bağlantılarını

kul andım. Garip bir adam var. Onun gücü inanılmaz boyutlarda."

"Evet. Sir Eli denen bir adam. Bu adamın ortadan kaldırılması gerekiyor."

"Sence bu yeterli olacak mı?"

"Hükümeti kukla gibi oynatıyor. O olmazsa baskılarımız sonuç verir."

"Bunu ayarlayamaz mıyız?"

"Erdogan'la konustum. Türklerin su an burada saglam bir adamları var. O devreye girerse bir seyler olabilir."

"Bu güzel. Irak hava sahasındaki çatışmanın zamanlaması çok iyiydi. Bu sayede Suudi ve Iran operasyonu hızını kaybeder. Bu bize zaman kazandırır. O

zaman boslugunda Sir Eli'yi hal etmek lazım. Türklerin o adamı bu isi hal edebilir mi?"

167

"Sanırım Erdogan'ın dogrudan bağlantısı yok ama Amerika'daki bağlantı, bu isi bitirebilecek kapasitedeymiş.

Biliyorsun Washington'da patlamayı yapan adamlar."

"Eger bunu yaptılarsa o adamı da hal ederler."

"Ancak bir baska sorun var. Abdul ah Gül ve bürokratlar ka- yıp. Onlan Sir Eli'nin kaçirtmış oldugunu düşünuyoruz."

"Buna süphem yok."

"Onlan bulmalıyız ama pek sansımız yok gibi. istihbarat agımız Sir Eli'nin adamları tarafından delik desik edilmiş durumda. Onu aradığımızı hemen anlayacaklardır ve her ne yapıyorlarsa yerini degistirebilirler. Elimiz kolumuz baglı. Bu duruma çok bozuluyorum. O Eli denen alçagi

el erimle parçalamak isterdim."

"Önümüzde çok kritik saatler var. Kara Kuvvetleri, Suudi topraklan üzerinde üerliyor ve yakın bir zaman içerisinde kutsal topraklan kontrol altına almış olacağız."

"Bu çok çok tehlikeli ve çılgınca bir sey. Bunu yapmamalıyız. Dünyanın dengeleri bozular. Sonsuz bir kaosun içine düşebiliriz."

"Harekâtı geciktirmeye ugrasıyorum."

"Sir Eli'nin hükümeti ele geçirmesi ve Amerika'yı akıldısı

bu hareketlere yönlendirmesinin bir tek nedeni olabilir.

Dünyayı yönetme konusunda isine karısaabilecek her yapıyı, buna israil ve Amerika da dahil, ortadan kaldırmak."

168

"Donald, her ne yapacaksınız bir an önce yapın. İran'a yönelik nükleer saldırının basansızlıkla sonuçlanması

ipleri daha da gerdi. Sir Eli denen geri zekalı tam bir çılgın olmalı. Bütün kutsal toprakların tek sahibi olmak istiyor.

Bunu yapmak için her çılgınlığa başvurabilir. Ve bunu engel eyememekten korkuyorum."

"Howard, senin verdiğin bilgiler olmasaydı S-400'ler zamanında İran'a yetistirilemezdi. Peki Rusya'ya karşı bir cevap verilecek mi?"

"Bu çok garip ama Rusya'ya bir cevap vermeyi düşünmüyorlar simdilik. Buna güçleri olmadığını düşünüyorlar ve bu olaydan hiç bahsetmeyecekler."

"Ben Esad'la konuştum. Türkiye'ye Dışişleri Bakanım yol uyor hemen. Erdoğan'la konuşacaklar ve Irak'taki Amerikan kuvvetlerini tehlikeye düşürüp Kutsal Toprak operasyonunu imkânsız kılacak bir hareketin düzenlenmesi için topraklarımız açacaklar. Hem bu sayede Türk-Suriye ilişkileri için de bir ümit doğar."

"Donald, yaptığımız dağınıklığı toplamadan emekli olmak istemiyorum."

"Ben de."

"Bence bu insanlığa karşı borcumuz. Bu duyguları daha önceden hissetmezdim ama nedense yaptığımız işlerin sonuçlarını görünce ve kime hizmet ettiğini... Her şey yerli yerine oturuyor."

"Hayatımı Amerikan imparatorluğunu kurmaya adadım ama kurmaya çalıştığım imparatorluğun basitçe parayı

169

yöneten güçlerin eline geçebileceğini görmek uykudan uyanmamı sağladı."

"Biz ne yaptık Donald?"

"Her ne yaptıysak yerine yenisini koymalıyız. Zaman yok.

Daha çabuk olmalıyız."

"Türk askerlerinin Kutsal Topraklara indirilmesi işlemi ne âlemde sence?"

"Suriye üzerinden sürekli sevkıyat gerçekleşiyor olmalı.

Ancak bizimkiler yakalayamıyor. Eger karşılaşma oluyorsa mutlaka ölümcül bir çatışma oluyordur. Henüz bana böyle bir bilgi gelmedi. Ama Türk askerlerinin Hicaz bölgesini kısa zaman içerisinde silahlandırıp savunulabilir hale getireceğinden şüphe yok. Ancak bu kesin bir savunma olmaz. Sadece

zaman kazandırır. Her sey hükümetin devrilmesinde bitiyor. Sir Eli'nin ortadan kaldırılmasında.

Bunu yapacak olan kisi ne kadar önemli bir is üzerinde olduğunu bilse..."

Bureyde yakınları/ Suudi Arabistan 22 Ekim 2007

Amerikan 1. Tank Tümeni Suudi topraklarında hızla ilerliyordu. Çölü göge saçarak geliyorlardı. Hedeflerinde Kutsal Toprakların olduğu bölgeyi ele geçirmek vardı ve bu görevin kendisi bile askerlerin sicim gibi gerilmesine yol açıyordu. Üzerlerinde karanlık bulutların dolastığını

hissediyorlardı. Oraya gitmek istemiyorlardı, içlerinden sürekli olarak kaçmak geliyordu ama kısılıp kalmışlardı

burada. Kimse bir sey yapamazdı. Hepsi verilen emirleri yerine getirmek zorundaydı.

170

Tank tümeninin öncü kuvvetleri arasındaki zırhlılar, üzerlerine dogru gelen RPG roketleri nedeniyle hat boyunca dagıldılar ve gelisigüzel makineli top atesi açtılar.

Bradley zırhlılarının bazıları vurulmuş, ama imha olmamıstı. Atesin RPG seviyesinde kalacağını

zannederken çöle gömülmüş olan makineli tüfek yuvalarından ağır makineliler ve uçaksavar silahlarının kıvılcımları fiskırmaya başladı. Aksam olmak üzereydi ve gögü boyayan güneşin pembeligine yerde etrafa serseri bir halde saçılan alev parçacıklarının gösterisi eklenmişti.

Öncü tank ve zırhlı takımı hemen telsizlerden gerideki ana birlikleri uyardı. Henüz direnisin ne kadar güçlü olduğuna dair bir emare yoktu. Ancak birkaç dakika sonra Bradleyler'den birisi sanki gökten geliyormuş gibi yerden fırlatılıp havada geniş bir kavisle araca üstten çarpan bir füzenin parlaklığı ile yok oldu. Durum gayet ciddiye.

Çölün içinde ciddi bir kuvvet gizlenmişti ve bu durumda tank tümeninin ilerleyisini bir süre için durdurması

gerekiyordu.

Tümen Komutanı buna çok sinirlenmişti. Savunma Bakanından aldığı siddetli tehdit ve küfür dolu telefon nedeniyle daha da gerilmisti. Genelkurmay yönetmiyor gibiydi sanki bazı seyleri. Hiç tanımadığı sivil bir adam açıp ona ciddi anlamda kötü sözler söylemiş ve bir an önce Hicaz'ı ele geçirmelerini istemisti.

"Öncü bir, orada neler olduğunu bildirin. Tümen hareketi neden durdu?"

Telsizdeki cızırtılara patlama ve ates sesleri karışıyordu.

"Komutanım, siddetli bir direnisle karsı karsıyayız. Siper 171

alabileceğimiz bir yer de yok. öncü kuvvette kayıplar var, ancak kayıpları toplayamayız su anda."

Asker heyecanlıydı ve konuşurken bir yandan da baska seylerle ugrasıyormus izlenimini uyandıran biçimde gelgitli bir tonda geliyordu sesi.

"Kim direniyor?"

"Bilemiyoruz efendim. Çok profesyonelce. Suudilerden bekleyemeyeceğimiz kadar siddetli ve kararlı bir ates var."

"Ne demek istiyorsun yani, geri mi çekilelim? Buna zamanımız yok. Çabuk olmalıyız. Hemen hava desteği çağırın."

"Çagırdık komutanım, ama ana birliklerden yardım istiyoruz. Tekrar ediyorum, yardım istiyoruz."

Bu sözler Komutan Tümgeneral Smith'i çileden çıkartmıştı. Yüzlerce tank, zırhlı araç ve binlerce askerden oluşan koca konvoy durmuştu ve durdukları her an tehlike büyürken, artık New York'a tasınmış olan baskentten gelen baskı da artıyordu.

"Hava Kuvvetlerinin bu engeli derhal ortadan kaldırmasını

istiyorum. Simdi emir vereceğim, güdümlü roket atesi baslatıyorum. Bana gerekli koordinatları verin."

"Hemen koordinatları geçeceğim efendim, ama çölde sürekli hareket ediyorlar ve geniş bir alandalar. Çöl yükseltilerinin içini demir ya da benzeri sert cisimlerle kayalık bir alan haline getirmişler."

172

General Smith'in sınırları iyice geriliyordu. Uzun zamandır bu durumdaydı zaten. Sınırları artık o kadar harap olmuştu ki mantıklı karar alamamaktan korkuyordu. Ancak asla böyle bir düşünceyi üslerine iletemezdi. O bir askerdi ve ne durumda olursa olsun emirleri yerine getirmeliydi. Bu onun sonu demek bile olsa, emirleri yerine getirecekti.

GMLRS güdümlü roket sisteminden fırlatılan bes yüz kiloluk roketler, öncü kuvvetlerin belirttiği koordinatlara doğru inmeye başladı. Degisik mermilerle yapılan atesler nedeniyle ortalık toz duman olmuştu. Siyah dumanlar çöl kumuna karışıyor ve parçalanan yapay siperler nedeniyle geniş bir alan, insan hayatı için tamamen tehlikeli hale geliyordu.

Onlarca roketin ateslenmesinin ardından ates kesildi.

Öncü zırhlı kuvvetlere bağlı araçlar ve askerler, alana doğru yaklaştılar. Bu en tehlikeli andı. Bir süre yaklaştıktan sonra hiç ses gelmediğini fark edip rahatladılar.

On kadar Amerikalı asker, yavaş yavaş roketlerin düstüğü

alana doğru ilerlemeye başladı. Zırhlı araçlar biraz açıklarındaydı. Korkunç bir karmaşa vardı

etrafta. Biraz ilerilerinde kum içine gömülmüş insan bedenleri gördüler.

Roketler ise yaramış olmalıydı. Ayrıca etrafa saçılan küçük bombacıklara basmamaya gayret ediyorlardı.

Patlamamış bombalar her an birilerinin camna mal olabilirdi.

Tegmen Johan, dikkatli biçimde alana girdi. Askerlerinin geride kalmasını ve etrafa dağılmasını istedi.

Müfrezedeki askerler dağıldı. Sessizlik, burada ölümün kol 173
gezdigini söylüyordu.

Kapalı devre telsizlerinden birbirleri ile sürekli konuşuyorlardı. Herkes arkadaşının nefesini duyabiliyordu.

"Burası çok tehlikeli. Nasıl bir direnisin merkezinde olduğumuzu bilmiyoruz. Cardı kalanlar olabilir."

"Tegmen, dikkat edin!"

"Siz de. Her an siper alacak gibi atın adımlarınızı."

Askerlerden birisi yere egildi. Vurulmuş bedenlerden birisini kaldırıp yüzüne baktı.

"Tegmen. Bu çok garip. Buradaki ölülerden birinin yüzüne bakıyorum. Burnu kemerli birisi. Bu adam Arap'a benzemiyor."

"Ne, Arap değil mi?"

Kapalı devre sistemdeki konuşma kısa süre içinde General Smith'in önüne kadar gelmişti.

"Ne, demek direnişçiler Arap değil? Bu nasıl bir saçmalık!"

"Komutanım, saçlan askeri kesim. Bu adamlar asker. Ama üzerlerinde hiçbir kimlik ibaresi yok."

"Bana hemen birkaç tanesinin ölüsünü getirin."

Tegmen Johan, bu emri diğerlerine ilettiler. Askerlerden ikisi yerdeki cansız bedenleri alıp geriye doğru tasımaya 174

başladılar.

Bu arada birkaç yüz metre ileride...

Nisangâhın tam ortasında yavaşça ve dikkatli bir şekilde yürümeye çalışılan askere yöneltilmişti tüm dikkatini.

Yanında duran komutanı dürbünü ile durumu gözlemliyordu. Orada kaybettikleri askerleri nedeniyle üzgündüler ama görevin tehlikesi ve dönem sanslarının azlığı isin en basından bel i olmuşt u. Neredeyse gönül üydüler. Kutsal Toprakların savunmasında yer almak, herkesin gönül ü olabileceği bir seydi.

"Mehmet, dikkat et. Onu tam yüzünden vurmalsın.

Üzerinde çelik yelek var."

"Tamam komutanım." Keskin nisancı tüfeginin kabzasını

kavradı ve atese hazırlandı.

Kayseri Komando Tugayı, dünyada esi benzeri az bulunur bir harekâtla Suudi topraklarına girmisti. Takımlara ayrılıp Suriye bağlantısı üzerinden gizlice çö lü geç mis ve Amerikalıların haberi olmadan Hicaz'a yaklaştımlardı. İki tabur Büreyde etrafına yerlesirken, iki tabur da tank tümeninin yolunu kesmek üzere geniş bir alanda yerli halkla beraber direnis hattı oluşturmustu.

Ancak Amerikalıların bundan haberi yoktu. Tümen ilerledikçe daha fazla direnisle karşılaşacaktı.

Mehmet ates edince birkaç kilometre ötede gömülü

bulunan havan siperlerinden ates yağmaya başlayacaktı.

Amerikan tümeni gelmeden önce havan ayarlan yapılmıs ve deneme atesleri ile neredeyse kesin vurus sağlayacak 175

veriler elde edilmisti. Türk tabunmdaki ileri gözlemciler atesi yönlendirecek ve tümene büyük zayıat verdirmeye çalışacaklardı.

Ve her sey Mehmet'in keskin nisancı tüfeginden çıkacak bir mermi ile başlayacaktı. Ortalık cehenneme dönmek üzereydi. Çok siddetli saatler bekliyordu onları, büyük ihtimal e pek çoğu bir daha ülkesini görmeyecekti.

Mehmet, hedefe odaklandı, bedeni yay gibi gerilmisti.

İçinden duasını okudu ve ates edeceği insanın yüzüne baktı. Onun ailesini düşündü. Onun öldüğünü

duyduklarında yasayacakları acıyı geçirdi aklından. Keske bunu yapmak zorunda olmasaydım, keske o kendi ülkesinde olsaydı ve onunla dost olabilseydim, diye düşündü.

Tetigin boslugunu alıp hafifçe itti. Bir pof sesi duyuldu sadece. Hedefteki askere sest en önce ulasan başka bir sey vardı: 7,62 mm çaplı mermi, Tegmen Johan'ın tam yüzünün ortasında patladı.

Tegmen metrelerce geriye uçtu, ayaklan yerden kesilmisti.

Müfrezesindeki askerlere sok dalgası birkaç saniye sonra ulastı. Neye uğradıklarım sasırdılar. Ama

karsı tarafta daha baska keskin nisancilar da vardı. Birkaç mermi daha müfrezedeki diger askerleri hedeflemisti. Yere düşenlerden bazısı o anda öldü, kimisi ise ilk atıs için sanslıydı ve yerde haykınıyordu.

Gerideki zırhlı araçlardaki askerler, öncü müfreze askerlerinin birer birer yere düstüğünü görünce termal kameralan ile ufku taramaya basladılar, ama kesinlikle kimseyi görmüyorlardı. Ancak bir süre sonra çok 176

uzaklardan bir silah yansıması ile aslında kendilerinin bir tuzaga çekilmiş olduğunu anlayabildiler.

Tabur Komutanı Binbası Hakan, havancılara emir verdi.

Durmaksızın ates edilecekti. Havan toplarının belirlenmesi zordu. Bu gerçekleşene kadar tümenin geri çekilmesi için baskı yapılacaktı.

Bu sırada uzakta, yerden metrelerce yukanda, hızla uçan Amerikan Apacheleri görüldü, ölüm makineleri, kan kokusunu almıs köpekbalıkları gibi hedefe üsüsmek için ugrasıyordu.

Binbası Hakan, Apachelerin geldiğini görünce acele etmesi gerektiğini düşündü. Metal Fırtına operasyonu nedeniyle hayli deneyimliydiler. Ankara'yı saran Amerikan kuvvetlerine en ağır kaybı verdiren komando birliği olarak bu göreve özel olarak seçilmişlerdi.

Yakın zaman içerisinde Hava Kuvvetlerinin de bölgeye dolusacağını biliyordu. Bu artık ezber haline gelmiş bir pratikti. Hazırlıklıydılar bu nedenle. Tamamen zırhsız bir kara birliğinin aslında pek çok tasınabilir silahla bir tank tümenini nasıl durdurabileceğini göstermek istiyordu.

İki tabur asker yeterli degildi belki, ama tugayın geri kalanı

daha geniş bir alana yayılmıştı.

Havan toplan Binbası Hakan'ın emriyle ateslenmeye basladı.

Öncü zırhlılardaki askerler aracın üzerindeki kapaktan dışarı çıkmıs, makineli atesi için hedef anyorlardı. Zaman zaman hedefsiz ateslerle yaralı ve ölü halde yerde yatan 177

müfreze askerlerini korumaya ugrastıkları bel iydi.

Birden havayı yaran bir ıslık sesi duyuldu. Hemen ardından zırhlılardan birisinin çok yakınına 120 mm'lik büyük bir havan mermisi düstü ve parçacıklan, aracın üzerindeki askeri ağır yaraladı. Zırhlılar hareket etmeye bile fırsat bulamadan havan yagmuru yogunlasmaya basladı.

"Komutanım, direnis çok farklı bir hal aldı. Sanırım çok iyi gizlenmiş bir cephenin tam önünde siperleri görmeden bekliyoruz."

General Smith'in gözleri kan çanagına dönmüştü. Bu artık kisisel bir konuydu neredeyse. Kimse umurunda degildi ve ne olursa olsun önüne çıkanları parçalayacaktı.

"Havan atesinin geldiği yeri bulun. Apacheler yakınınızda, hemen onları devreye sokun, bütün havan noktalarını yok etsinler."

"Komutanım..." Sesler yoğunlaşıyor, telsizdeki askerin sesini bastırıyordu nerdeyse. "Burada çok kesif bir ates barajı oluştu efendim."

"Hava Kuvvetleri ne halt yiyor? Orada koca bir gözetleme bölüğü düşman atesi alanda. Çabuk bana Hava Kuvvetlerini bağlayın. Bu işi yapamayacaklarsa defolup gitsinler."

"Efendim Hava Kuvvetleri Suudi hava savunması ile uğraşılıyor. Ayrıca her an gelebilecek bir saldırıya karşı"

Kara Kuvvetlerini koruduklarını ve yerdeki işi karacıların bitirmesi gerektiğini, eğer karacılar işlerini yapamıyorlarsa 178

geri çekilip beklemelerinin uygun olacağını söylüyorlar."

General Smith, bir süre komuta aracının içinde basını öne düşürüp güldü. Yardımcısı olan subaylar onun bu halini beğenmemişlerdi. Generalin birden askeri kamuflajını ve miğferini çıkardığını gördüler.

"Komutanım?"

"Ne var? Demek karacılar işlerini yapamıyorsa geri çekilip beklesinler ha... Ben onlara bu işin nasıl yapılacağını

gösteririm."

"Siz nasıl emredersiniz efendim."

Emir subayları hazırlıklarına başladı. Artık tam anlamıyla savaş düzenine geçildiğinin isaretiydi bu aslında. Demek ki Mekke ve Medine'ye giden yol, kanlı ve zor olacaktı.

Kendilerini yüzyıllar önce sinin Haçlıları gibi hissediyorlardı. Çok şiddetli olmayan kum fırtınaları, etraflarındaki manzarayı son derece gerçek üstü bir havaya buruyordu. Sıkıca sarıldıkları silahları ve ekipmanları dışında dayanabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Yıllık el için buradaydılar ama bu operasyonu sadece bu kadar paranın yaratacağı motivasyonla gerçekleştiremezlerdi. Baska motivasyonlara ihtiyaçları vardı, ama bunun için zamanları yoktu.

1. Tank Tümeninin ana kol an ayrılıp çöl boyunca yayılmaya başladı. İhtisamlı bir görüntüydü ama neyin içine doğru sürüklendiklerini bilmiyorlardı.

Apacheler uzaktan belirledikleri siperlere roket yağdırmaya koyuldular. Bazı siperler onları kandırmak için 179

yapılmıstı. Bazılanın içindeyse gerçekten askerler ve yerel halk vardı.

Binbası Hakan zamanını bekliyordu. Apacheler havaya ates açılmadığını ya da bu tür silahların olmadığını

düşünerek iyice yaklaştırmaya başlamıştı. Gökyüzünde A-10 uçakları da beliriyordu. Ortalık iyice kızırsırken tank tümeninin ana kolunun, arkadan yaklaştığını gördüler. Yaklaşık bin Türk askeri ve iki bin sivil karşı on beş bin Amerikan askeri, yüzlerce tank ve hava saldırı

aracı karşı karşıyaydı.

A-10'ların yeni sensörler sayesinde birkaç isabetli atış yapması zamanı hızlandırdı. Binbası Hakan yerinden çıkıp birkaç siper ötesine gitti. Havan atesi yavaşlamıştı.

Apacheler tehdit oluşturmuyordu ve zaten birkaç havan siperini vurmuşlardı. Üstelik insansız uçaklar da helikopter füzeleri ile avlayacak hedef arayan les kargalan gibiydi.

Havada görülmeleri zor olduğu için beklenmedik bir anda kötü bir darbe vurma şansı yakalıyorlardı.

"Apacheleri avlayın!"

RPG ve Redeye taşınabilir uçaksavarları ile siperlerden çıkan Türk askerleri, çölün kavurucu sıcaklığına ve yüzlerine kamçı gibi çarpan kum fırtınasına rağmen hedeflerine doğru nisan almayı basardılar. Çöle uyum sağlayan kıyafetleri, görülmelerini engel iyordu ama havada uçan katillerin sensörlerine yakalanırlarsa kurtulustan olmazdı.

Aniden gökyüzüne doğru yükselen ısıktı huzmeleri görüldü.

Bu huzmeler tank tümeninin ana kolunun tarafından da fark edilmemişti. Herkes huzmeleri görünce nefesini tutup o tarafa doğru bakmaya başladı. Uzaktan yavaş gibi görünen ses 180

üstü silahlar, avlanma birer kene gibi yapıyı patlamaya başladı.

Birkaç dakika sonra yerden uçaksavar makineli atesi açılmış ve atılan onlarca RPG de bunlara eklenmişti.

O bölge şimdi bir helikopter pilotunun olmak isteyeceği son yerdi. Beş Apache havada infilak etmiş ve diğerleri de ağır yaralanarak geri çekilmek zorunda kalmıştı.

General Smith yutkundu. Havadaki savaşçı kusların birer birer aşağı inmesi ve telsizlerden duyulan yardım çağlarından, bütün duygularını harekete geçirmişti. Şimdi vahşi birisiydi o. Sadece avını yakalayıp parçalamak isteyen birisi.

"Bir tank kolu derhal ateş gelen bölgeye dalsın. Orada ne olursa olsun geri çekilmeyecekler. Gerekirse hepsi vurulsun ama o adamları tam olarak ortaya çıkarm. Bana hedef gösterin. Bana hedef gösterin!"

General Smith'in sesi kısılacaktı neredeyse. Silahına sarılmış, bir Humvee'nin arkasında, etrafa bağırarak tank kol anı denetliyordu. Askerler onun birkaç metre yakınma dahi gelmek istemiyordu.

Öne çıkan on tank ve yirmi kadar Bradley zırhlı aracı, ates açılan bölgeye yaklaştı. Siperlerin sıklaşmaya başladığı

bir noktaydı. Zırhlı araçlar süpheli gördükleri her yükseltiye ates ederek yaklaşıyordu. Bu sırada yeri sal ayan bir patlama meydana geldi. Siperlerin başladığı

noktalardaki yükseltilerden bazıları patlayıcılardan oluşmüştü ve buraların vurulmamış olması büyük sanstı.

Patlamanın etkisi ile yoğun bir duman ve kum bulutu, 181

gökyüzüne yükselmeye başladı. Patlama, Bradley aracının hemen yanında olmuştü ve patlama ile birlikte zırhlı savas aracı tamamen hurda haline gelmiş, içindeki sekiz asker de hayatını kaybetmişti. Bu patlamanın ardından birkaç siperden roket fırlatıldı ve diğer araçlara hafif hasarlar verildi. Tanklar gelisigüzel ates açarak bölgeye ilerlediler. Yok olma pahasına ilerleme emirleri sürekli olarak bizzat General Smith tarafından veriliyordu.

Tanklar yaklaşmaya devam etti. Düşmanlarının gücünün nereye kadar gittigini anlamaya çalışıyordu General Smith. Bu patlama ona bazı veriler sağlamıstı. Demek tuzaklarla dolu bir çatışma ortamına sürükleniyorlardı. Bu kötüydü. Daha baska neler oldugunu görmek istiyordu.

Yine tam bel i olmayan baska noktalardan 106 mm geri tepmesiz top atışı yapıldı. Bu mermiler bir iki tanka isabet etmişti. Daha sonra havan sesleri duyuldu. General Smith tüm bunları birer birer not alıyordu. Aslına bakılırsa hayli düzenli bir ordunun verecegi cevaplan veriyordu düşman.

Arap olmadıklarını, kendilerine getirilen cesetlerden anlamıstı. Bazı Arapların da şimdi ölümler arasında oldugu söyleniyordu, ama esas çatışmayı sürükleyen bu yabancı

askerlerdi. Rus olup olmadıklarını düşündü ama, Ruslar neden bu kadar azimli savassınlar ki, diye geçirdi içinden.

Aslında düşünmek istemediği diğer olasılık, bu adamların Türk olmasıydı ki gitgide bu fikre doğru yaklaşıyordu.

Karsısında Türk askerleri vardı ve çok hazırlıklıydılar.

Nasıl olmuştü da bu kadar ani ve gizli bir operasyonu önceden haber alıp bu kadar geniş bir teskilatı hazırlayabilmişlerdi?

General Smith, artık sakin olması gerektiğini düşündü.

Düşmanını küçümsemekten vazgeçmeliydi. Karsısında 182

ciddi askerler oldugunu ve ordusunu durdurmaya çalıştiklarını fark etmişti. Smith zeki bir insandı. Her ne kadar psikolojisi yıpranmış olsa da karsısındaki adamların zaman kazanmaya çalıştığını ve asıl savaşın burada gerçekleşen savaş olmadığını düşündü. Ama bunları

düşünmek onun görevi değildi. Görevi, Mekke ve Medine'yi ele geçirmek ve bu yolda karsısına çıkan bütün engel eri yok etmektir.

O zaman su işi bitirmeliyim, diye düşündü.

Tank tümeni hareket edemiyordu. Tank kol an geniş bir alanda açılmış ve direnis bölgesini çembere almak üzere harekete geçmişti, ama çemberi kapatacak kadar alan bulamamışlardı. Hayli uzak noktalarda bile havan ve yüzlerce roket mermisi ile uğrasmak durumunda kalıyorlardı.

"Efendim kuzey ucundaki tank kol annda kayıp var. Üç

MI'e değişik tipte silahlarla saldırın düzenlenmiş ve imha sağlanmış. Evet, çok sayıda zırhlı araçta da çeşitli seviyelerde hasar mevcut."

General Smith, durumu gülünç buluyordu. Hiçbir istihbarat, son üç haftaya kadar en ufak bir savunma hattından bahsetmiyordu. Bahsedemezdi de, çünkü bu beklenmeyen bir saldırın olacaktı, öyle olmalıydı. Sadece üst düzey general erin bildiği, güya çok gizli bir operasyondur.

Kahretsin, bu Washington'ın karıştığı her iş pislige sarmak zorunda mı, diye düşündü.

Hava Kuvvetleri, yerdeki hava savunma bastırılana kadar 183

operasyonlan askıya aldı. Yerden çok miktarda hava savunma füzesi atılıyordu. Kara birlikleri o alanları ele geçirip bu savunmayı bastırmalıydı. Yoksa gereksiz yere helikopterler düşüyordu.

General Smith, sürekli olarak aranmaya başlamıştı.

Operasyon neredeyse durma noktasına geleli saatler oluyordu. Bu saatlerin ne kadar kıymetli olduğunu bilen Stil son hükümeti de her düzeyde generale baskı yaparak sonuç alabileceğini düşünüyordu. Yani en azından Sir Eli böyle düşünüyordu.

Smith subayları ile toplandı. Yapılan değerlendirme toplantısında ortaya çıkan sonuç iyi değildi. Tümenin sağlıklı ilerleyebilmesi için önlerinde oluşan hatta arkadan başka bir birliğin saldırması, tümenin geniş bir yan çap çizerek direnisin etrafından dolması ya da direnisi gerçekleştiren güce önden uzun bir cephe savaşı açması

ve topçu desteği ile tankı bir arada kullanarak klasik saldırın biçimlerini denemesi gerekiyordu. Her üç seçenek de zaman açısından başarısızlık olarak değerlendirilecekti ve ne kadar süreceği de tam belirsiz değildi.

Smith purosunun ucunu ısınıyordu. Kapana kısıldım galiba, diye düşünmeye başlamıştı. Bu kadar güçlü ve profesyonel bir hattın önüne dikilmiş olmasına çok sinirlenmişti.

"Bu arada topçu bataryalarının önümüzü açmak için atese başlamasını istiyorum. GMLRS bataryaları da hedefe benzeyen her seye ates etsin."

Etrafındaki subaylara baktı. Hepsi de iyi birer savaşçı gibi görünüyordu ama susuyorlardı.

184

"Beyler, böyle durumlarda çıkış yolu bulmak için para aldığımızı size hatırlatmama gerek var mı bilmiyorum."

Subaylardan birisi ıkına sıkıla bir seyler söylemek için agzını açtı ama sustu hemen.

"Evet, Bay Harold, bir sey yok mu?"

"Hayır efendim, yok."

"Komutanım. Benim bir fikrim var."

"Bu güzel Bay Daniel. Lütfen buyurun, sizi dinliyoruz."

"Bence bütün gücümüzle hattı ortasından delelim ve sonra bir süre ilerledikten sonra geri dönüp diger bölümleri arkadan vuralım. Sıkıstıralım yani."

"Hah, hah ha.. Bay Daniel. Muhtesemsiniz. Bunu neden düşünemedik? Yani tümenin yansını kayıp verelim, öyle mi? Peki Kutsal Topraklan, kol an baslan sanlı ve ölmüs askerlerle mi teslim almayı planlıyoruz?"

"Komutanım, evet kayıplar büyük olacak. Ama dediginiz kadar olacağını sanmıyorum. Ve eger amaç Kutsal Topraklan almaksa, o zaman askerlerinize bunu anlatmalısınız. Bunun bir Haçlı Seferi olduğunu anlatmalısınız."

General Smith, Yarbay Daniel'in yüzüne baktı, mimiklerine, gözlerinin içine. Aslında önlerindeki tek yolu söylüyordu. Tek çözüm yolu buydu. Bir generalin alacağı

en zor karan alması gerekiyordu. Askerlerini ölüme göndermek. Ama her komutanın basına gelebilirdi bu ve 185

Smith, hayatının karanm vermek zorunda olduğunu biliyordu.

"Sanırım haklısınız. Çok fazla düşünmeye gerek yok.

Tesekkürler Bay Daniel, askerlerime gidip bu görev ugrunda ölmek zorunda olduklarını söylemem gerek.

Umanm beni anlarlar. Tanmm, bu gerçekten de komik bir durum. Onlara ölmelerini söylüyorum. Ve bunu bir Haçlı

zihniyetiyle yapmaları gerektiğini. Oysa onlar sadece ayda dört bin dolar kazanmak için bu işe girmişlerdi ve birden kendilerini sanki zaman makinesinin içinde buldular."

General Smith, subaylarına baktı ve dışarı çıktı. Humveesi ile askerleri arasında dolasmaya başladı. Kendinden geçtiğini hissediyordu. Humve'nin içine pek çok silah doldurmuştu Smith. Kendisi de bu çılgınca savasta yer almak istiyordu. Sinirleri çökme aşamasındaydı ama sigara ve kahve içerek ayakta durmaya çalışıyordu.

Geniş alanda toplanan erler ve subaylara bir konuşma yaptı Smith. Onlara mümkün olduğunca her şeyi anlatmaya çalıştı. Birazdan ölmeleri gerekeceğini de söylüyordu. Bunu açıkça ifade etmişti. Askerler saskın saskın birbirlerine bakıyorlardı.

Binbaşısı Hakan'ın diğer askerlerden bir farkı yoktu. Hepsisi aynı sivil kıyafetler içerisindeydiler. Ancak aynı sivil kıyafetleri giyerek yine de bir askeri nizam oluşturmaya çalışmışlardı.

"Komutanım, garip bir biçimde dizilmeye başladılar.

Mızrak bası gibi."

"Hah Alper, doğru söyledin işte. Sanırım onları kötü

186

sıkıştırdık burada. Ve başka çareleri kalmadı. Bütün güçleri ile üzerimize yüklenecekler."

"Evet komutanım. Tuzaga giriyorlar yani."

"İnsal ah öyledir, insal ah B-52'ler falan gelip de halı

bombardımanı yapmaz."

"Val a komutanım bilmem, ama benim her yerime kum doldu. Burada daha ne kadar kalacağız? Gece olacak neredeyse, birazdan ayaz baslar. Sanırım gecenin karanlığından yararlanmak isteyecekler."

"Bütün askerler gece görüşlerini takmaya başlasın.

Pil erini falan kontrol etsinler."

"Bas üstüne komutanım!"

Tegmen Alper, Binbaşısı Hakan'ın yanından ayrılıp diğer siperleri dolasmaya başladı. Binbaşısı ise sürekli olarak Amerikan tümeninin hareketini gözlemliyordu. Hava desteksiz kalmış olmalı ya da geniş çaplı hava desteğini bekleyemeyecek kadar acele ediyorlar, diye düşündü.

C-4 denizinin üzerine geldiklerinde hayli kayıp vereceklerini bilmiyordu Amerikalılar. Bu Binbaşısı Hakan'ın o an aklına gelen bir fikirdi. Bedevilerin elinde nereden geldiği bel i olmayan birkaç ton C-4 olduğunu öğrenmişti.

Bütün C-4'leri bel i bir derinlige gömmüs ve etraflarına da binlerce mermi, havan, RPG mermisi ve bulabildigince 155'lik obüs mermisi yerlestirmisti. Bir çeşit cephanelik olusturmustu, ama amaç bunu depo olarak kul anmak degil, Amerikan tank birlikleri üzerlerinden geçerken 187

patlatmaktı. Inanılmaz bir ates ve ısıık gösterisi olacaktı.

Tabi kanlı ve dehsetengiz bir patlama olacagina da süphe yoktu.

Patlamanın sonuçlarını tahmin etmekle beraber kendilerini bunu yapmaya mecbur hissediyorlardı. Çünkü eger Amerikan tümeni bu hattı geçerse kısa süre içerisinde Büreyde'yi alır, sonrasında da Medine ve Mekke'nin düşmesi kolay olurdu.

Kayseri Komando Tugayının geri kalan üç bin askeri Medine yakınlarında, Binbası Hakan'ın olusturduğundan daha güçlü bir savunma olusturmustu. Suriye, Ürdün hattından o kadar rahat geçmislerdi ki, kısa süre içerisinde savunma hatları tarihinde rekor olabilecek bir sürede güçlü bir hat olusturmuşlardı. Ancak ilk hattın ortaya çıkması nedeniyle şimdi Amerikan Hava Kuvvetleri daha dikkatli davranıyor ve yerde gördüğü her askeri düzenek benzeri yapıya saldırıyordu.

Henüz Kutsal Topraklar üzerinde savas uçağı uçmamıstı.

Bunu yapmaya hiçbiri cesaret edemiyordu. Ancak bir yere kadar geldiklerinde bunu yapmaya cüret edebileceklerine süphe yoktu. Suudi yönetimi, sürekli olarak finans bağlantılarını kul anarak Amerikan operasyonunu durdurmaya çalışıyordu. Bunun dışında yapabilecekleri fazla bir sey yoktu. Suudi birlikleri çeşitli yerlerde çatısıyordu ama bu son derece etkisiz kalan bir direnisti.

Amerikan kuvvetleri Kral Halid gibi askeri birliklerin yogun olduğu yerlere ani hava saldırılan düzenlemis ve beklenmeyen bir panik etkisi yaratarak askeri hareketliliğin başlamasını engel emisti. Metal Fırtına benzeri bir operasyon uyguluyorlardı. Ama Metal Fırtına'nın yansımalarına takılmışlardı şimdi.

188

Suudiler de Türk askerlerinin olusturduğu hattın benzeri bir hattı olusturmak için birkaç yerde deneme yapmışlardı, ama yogun hava saldırılarına ugramışlardı. Türk askeri kazandığı deneyimle Amerikan ordusunun nerede nasıl davranacağı konusunda çok bilgi sahibiydi.

K r a l , S u u d i t o p r a k l a r ı ü z e r i n d e i s g a l i n k a b u l e d i l e m e y e c e g i n i , b ü t ü n vatandaşların hayatlarını

kaybetme pahasına isgalcilere direneceğini açıklamıstı.

Ayrıca Islam dünyasına bu isgali durdurmak için harekete geçme çağrısı yapılmıstı.

Sudan'dan deniz üzerinden karsı tarafa geçen sivil er, Türk askerlerinin bulunduğu hatta yönlendiriliyordu. Simdi üç bin Türk askerinin bulunduğu bölgede yedi sekiz bin silahlı sivil birikmisti.

Tugay Komutanı Tuggeneral Hasan Kara, sürekli olarak cep telefonu ile Binbası Hakan ile konuşuyordu. Onların ne kadar tehlikeli bir görevde olduklarını biliyordu ve her an tamamen imha edildiklerine dair bir haber gelecek diye korkuyordu. Ama basan haberleri geldikçe sevinmeye başlamıştı. Aslına bakılırsa, bu hattın bu kadar dayanması

beklenmiyordu. O hat çoktan Amerikalılar tarafından yok edilmiş olmalıydı, ama anlaşılan, ordularını hareket kabiliyetini değişik nedenlerden dolayı yitirmişti.

"Oglum telefona çok patlama sesi geliyor."

"Bizim onlar komutanım. Havancılar sürekli hareket halinde. Siper değiştiriyoruz. Adamlar yoksa hemen vuruyorlar."

"Zayıfın çok mu oglum?"

189

"Komutanım, el iye yakın şehidim var. Bir o kadar da yaralı. Sivil erden de epey kayıp var, ama onları

sayamıyoruz."

"Saymak için uğramayın. Orası çok sıcak sanki."

"Öyle komutanım. Simdi büyük bir saldırıya başlıyorlar.

Hakkınızı helal edin. Bu saldırıyı mümkün olduğunca uzun tutmaya çalışacağız. Bu da size zaman kazandırır insal ah."

"Her geçen saat hatlanm kuvvetleniyor oglum, ama sanki sana yardıma gelsem mi diye düşünüyorum."

"Hayır komutanım, buraya gelecek askerler bize benzer.

Burası tam cehennem. Birazdan daha da beter olacak.

Ama bilmiyorum. Elimden geleni yapacağım."

"Bana sürekli haber ver." "Bas üstüne komutanım."

Binbası Hakan, telefon konuşmasına son vermesi gerektiğini düşündü. Amerikan ileri harekâtı başlamıştı.

Tonlarca zırhın ardına saklanmış binlerce asker çölü

birbirine katarak hafif ve orta güçlü silahlarla donanmış birliğe doğru geliyordu. Bu, savaş tarihinin en dramatik anlarından birisiydi. Çok yukarılardan bakan birisi, çöldeki tabloyu net biçimde görebilirdi. Bir avuç savaşçının üzerine doğru gelen bir tsunami dalgası gibiydi görüntü.

Binbası Hakan, askerlerinden bütün benliklerini, yaklasan kuvvetlere vermelerini istedi, sadece onları düşüncekti.

Tank tümeninin ilk dalgalan öndeki yerel halkın 190

olusturdugu siperlere çarptı. Halkın direnisi fazla sürmedi.

Hafif silahlar ve roketlerle bir'süre direndiler, ama kısa süre sonra hepsi siperinde ölmüştü.

Hakan, emir vermek için bekliyordu. Saldırının ilk hatta çarpması üzerinden saatler geçmişti. Bu savaşın belki de tarihe geçmeyecek, ama geçmeyi hak edecek bir savaş olacağını görebiliyordu.

Askerlerin bir gözü Hakan'daydı. Onun yay gibi gerilmis haline bakıyor ve emir vermesi için sabırsızlanıyorlardı.

Aslında Suudi direnişçiler beklenenin ötesinde başarılı

olmuş ve daha çok tankın C-4 denizi üzerinde birikmesini sağlamışlardı. Bu başarının bedelini kanla ödüyorlardı.

"Komutanım, ana saldırı kol an direnisi ezmek üzere denizin üzerinde birikti."

"Evet! Görüyorum. Hazır olun."

Patlama mühendisleri hazırlandı. Çok titiz bir çalışma yapmışlardı. El eri istemeye istemeye düğmelere gidiyordu. Böyle büyük bir darbe vurmamak istemezlerdi, içleri acıyordu.

"Patlat!"

Binbası Hakan'ın sesi toktu. Rüzgâr uğultuları arasında zorlukla duyulmuştu.

Patlayıcı mühendisi askerler düğmelere bastılar, önce korkunç bir gürültü, gökyüzü yanlıyormuş gibi kulaklarını

zorladı. Siddetli bir basınç dalgası yeryüzünü havaya kaldırıp kumların üzerinde gerçek kum dalgalan yarattı.

191

Daha sonra yerin içinden yükselen alev tabakası geniş bir alanın içine doğru çökmesine neden oldu. Bu çöken alanın içinde pek çok tank ve zırhlı araçla beraber asker de vardı. Hiç sesleri duyulmadan kum ve ateş karışımı bir bulutun içinde yok olmuşlar, tonlarca ağırlıktaki çelik araçlar simsiyah hale gelmişti.

Patlamanın etkisi, açtığı kraterin de dışında çok geniş bir mesafeye çıkıyordu, pek çok aracı kul anılmaz hale getirip askerleri öldürerek ilerliyordu ölümcül basınç dalgası. Ve durulduğunda geride, çölde yüzlerce metre genişliğinde siyah bir krater oluşturmış; hayatta kalan askerleri çıldırtacak

sesleri çıkaran bir birlik kalmıstı geriye.

Patlamanın merkezine uzak olmasına ragmen General Smith'in bindiği araç yoldan savrulmuş ve bir zırhlı savas aracı ile arpısmıstı. Neredeyse tümenin tüm hareketi durmak zorunda kalmıstı. Kendilerini bir nükleer silahla vurulmuş gibi hissediyorlardı.

Patlamanın ilk seferdeki masif etkisi geçtikten sonra, beklenmeyen ama zaten ruh hal eri darbe alan askerler üzerinde daha da büyük etki eden ikinci safhası başladı.

Her şey saniyeler içerisinde gerçekleşiyordu, ilk patlamada ates almayan yüz binlerce mermi ve diğer küçük mühimmat, hemen arkadan daha küçük ama yine siddetli biçimde ve geniş bir alana yüzlerce mermi yol ayan patlamalar halinde askeri birliklerin üzerine yağmaya başlamıstı.

Çöl, gerçek bir can pazarına dönüşmüştü. Tank tümenindeki birlikler geniş bir alanda hareket kabiliyetlerini tamamen yitirmişler ve arkadan gelecek olanların yardımlarına muhtaç hale gelmişlerdi.

192

General Smith aracından inmisti. Savas alanı çok tehlikeliydi. Sürekli olarak meydana gelen patlamalar nedeniyle serseri mermiler her yerde uusuyordu.

"Sağlıkçılar... Sağlıkçılar!! İleri hatta gitsinler."

General Smith'in emrini uygulamak imkânsız görünüyordu. Tümenin mızrak şeklinde oluşturduğu saldırı formatının en uç kısmının biraz gerisinde meydana gelmişti patlama ve bu mızragın ucunun tamamen kırılmasına yol açmıstı.

Bunu yapmak zorundaydı Smith, saldırıyı durdurma emri verdi. Tanklar durdu. Bütün birlik durdu. Karsılarındaki bu garip direnci merak etmeye başlamışlardı. Smith kurmayların yanına topladı. Ortadan saldırmayı teklif eden subay da ölenler arasında olmalıydı.

"Bu kahrolası tuzaktan nasıl çıkacağız? Anlamıyorum.

Nereye gidersek gidelim güvende değiliz şu an. Böylesi bir tuzaklama ile ilk kez karşılaşıyorum. Neredeyse bir mühimmat deposunu yeraltına koymuşlar ve bizi tam oraya doğru çekmeyi basardılar. Bu onlara da pahalıya mal oldu ama şu halimize bakın, tam anlamıyla bir komedi. Bir şeyler yapmalıyız."

"Komutanım, devam edelim. Bu saldırıyı durdurursak asla basamayız. O patlamanın olduğu yer en azından artık güvenli, üzerinden geçelim."

"Galiba haklısınız. O bölgedeki herkesi yok etmenizi istiyorum. Hiç durmadan önümüze top atesi açılsın. Ben de ileri saflarda olacağım. Bu operasyonu yürüten komutanı kendim yakalamayı düşünüyorum."

193

"Bu tehlikeli olabilir."

"Hah, tehlike mi demistin?"

Toplantı biter bitmez herkesi sok eden bir başka haber geldi. Haberi getiren asker gözlerine inanamıyor gibiydi.

"Komutanım. Bize saldırıya geçildi."

"Nasıl? Bize saldırılıyor. Kim tarafından?"

"Direnis bölgesinden. Tanksavar ve makineli tüfeklerle efendim. Arada sırada havan atesi de alıyoruz. Çok etkili b i r a t e s . 6 0 m m k o m a n d o h a v a n l a r ı . N A T O

standartlarında."

G e n e r a l S m i t h ' i n k o r k t u g u b a s ı n a g e l i y o r d u .

Karsısındakiler Türkler olabilir miydi? Burada ne işleri var, diye sormaya gerek görmedi. Aslında Stil son hükümetinin Amerika'nın çıkarlarına da ters davrandığını görebiliyordu.

Smith ve çevresini saran birkaç yüz asker zırhlılar esliğinde ilerlemeye başladı. Gerçekten de, pek çok noktadan ates açılıyor, o noktalara yapılan karşı ateslerse siperlerin hemen terk edilmesi nedeniyle pek ise yaramıyordu. Hava desteği olmadan bu direnisi kırmak imkânsızdı.

Ancak ilerleme emri verildi. Kuvvetler patlama bölgesini geçerken yerde yatan arkadaşlarına bakmamaya çalıştı.

Bir süre sonra artık tanklar ve askerler karsılarında direnen insanları görmeye başlamışlardı.

194

Modern tarih geride kalmıştı sanki. Karsısındaki insanlar öyle iyi kamufle olmuş ve o kadar hareketlilerdi ki, modern savaş teknikleri ise yaramaz hale gelmişti.

Eger benimle göğüs göğse savasmak istiyorlarsa bundan kaçmayacağım, diye düşündü.

Bu sırada karşı tarafta...

Bir kum fırtınası oluşmaya başlıyordu. Ne kadar büyüyeceğini kimse tahmin edemezdi. Ancak kimse normalde herkesin saklanacağı bir fırtınayı bile umursayacak durumda değildi. Kosul ar onları kendilerini asmaya sürüklüyordu.

Binbaşısı Hakan savaşın artık nihai sona yaklaştığını görebiliyordu. Onları durdurmuşlardı. Büyük bir darbe vurmuş ve sok olmalarını sağlamışlardı. Şimdi karşı

karsıya geleceklerdi. Ve sonuç aslında bel iydi. Güçler arasında büyük dengesizlik vardı. Ancak

amaçlarına ulaşmış gibiydiler. Kutsal şehirlerin korunması sağlanmak üzereydi ve bu kadar yıpranmış bir tümenin toparlanıp yoluna devam etmesi daha çok zaman alacaktı şüphesiz.

Fırtına gittikçe şiddetini artırıyordu. Kulakları artık pek bir şey duymuyordu. Sadece şiddetli homurtular ve kum fırtınasının kulaklarında oluşturduğu fısıltılar.

General Smith etrafında yavaşça ilerlemekte olan tank ve zırhlı araçların birer birer durmaya başladığını fark etti.

Dev bir kum bulutu bütün savaş alanını sarmıştı ve askerler birbirlerine çok yakındı. Smith, yanındakilere baktı.

195

Binbası Hakan da bunun rastlantı olmadığını

düşünüyordu. Artık aralarında modern silahlar yoktu.

Kutsal Topraklarda işlemeyecekti bu aletler. Sadece bedenler ve silahlar vardı ve bir süre sonra o silahlar da ateş edemeyecek hale gelecekti. Kumlar hepsini yutacaktı. Geride sadece keskin kamalar ve savaşçıların bedeni kalıyordu. Geri dönülmez bir yola girmişlerdi.

Baslarına ne geleceğini bilmiyorlardı.

Derken kilometrelerce karelik çöl alanında bütün araçlar sustu. El i metreye ulaşan dev bir kum bulutu her yeri dağıtıyordu. Askerler, sivil er, herkes yüzlerini kapattı. Çok şiddetli bir rüzgâr değildi, ama bütün çalısan aksamı

durdurmaya yetecek kadar güçlüydü.

Sessizlik rahatlattı. Patlamalar ve ağır silahlar yoktu artık.

Araçlarından inen Amerikan askerleri silahlarının uçlarını

kapatmışlardı. Onları ateşleme sansları yoktu. Kum fırtınası içinde yürümek zordu, neredeyse dizlerinin üzerinde hareket ediyorlardı. Silahlarının ucuna süngülerini takmışlardı. Bunu neden yaptıklarını

bilmiyorlardı.

Binbası Hakan da askerlerine süngü tak emri verdi.

Karanlık çökmeye başlamıştı, iki taraf da sanki bir mezarın içine kapanmış gibi hissediyordu kendisini. Nefes bile almak imkânsız gibiydi.

Askerlerden birisi, Binbası Hakan'ın yanına geldi.

"Komutanım, Hasan Pasa geliyor askerleriyle." Binbası

Hakan'ın gözleri doldu birden. Kosarak geri hatta geçti.

Görüs çok zordu ama binlerce gururlu gölgenin karanlıklar içerisinde hareket ettiğini görebiliyordu. Sanki zamanın baska bir boyutuna geçer gibi, ucu görünmeyen bir tünele 196

giriyorlardı. Binbası onları yolda karşılamak üzere kostu.

Soguk ve kum bedenine isliyordu ama çöl e bütünlesmisti.

Tuggeneral Hasan Kara, tüfeginin ucuna süngüyü

takmıştı. Binbası ile karşılansınca kucaklastılar. Hasan Pasa'nın yüzünün gülüyor olduğunu görmek Binbası

Hakan'ı rahatlattı. "Komutanım..."

"Sus Hakan, seni burada bırakamazdım. Kalkıp gelmem gerektiğini hissettim, senden sonra telefonu kapatır kapatmaz yola çıktık."

"Komutanım, kendimi çok garip hissediyorum." "Ben de Hakan. Karsımızda aynı silahlara sahip bizden üç kat kalabalık bir düşman var."

"Birazdan karsı karsıya geleceğiz komutanım. Sadece süngülerimiz ve bedenlerimiz." "Yüzyıl ar öncesindeki gibi." "Evet komutanım."

"Artık konuşma. Vazifelerini yerine getir ve helal eselim.

Nedense içim çok rahat." "Benim de komutanım."

"Buradaki şehitlerin ruhu bizi yalnız bırakmaz." "Sanki..."

Sanki burada gibiler."

General Smith her dakika daha çok degistigini hissediyordu. Elinde tüfegi ve süngüsü ile kalacağını

hiçbir zaman düşünmemisti. Her zaman modern silahlar ve hava desteği ile, uzaktan kumandalı araçların korumasında savaacağını düşünerek yaşamıstı.

Bu çok farklıydı. Amerikan askerleri gitgide bilinçsizce birbirlerine yaklaşıyorlar ve birbirlerinin bedeninden, sıcaklığından kuvvet almaya ugrasıyorlardı.

197

Çok uzaklardan savaş alanını seyreden bedeviler hiçbir şey göremiyorlardı. Sadece büyük, karanlık bir bulut çökmüştü ve bulutların garip şekil er alısını izleyip duruyorlardı, önlerindeki görüntüye

bakistan, binlerce yıl önce yasayıp da doganın gerçeküstü görüntüleri karsısında saygıyla duran insanlarınki gibiydi.

General Smith'in telsizi cızırdamaya baslamıstı. Ses çok kötü geliyordu. Ona ulasmaya çalısan kisi Hovvard Strike'dı. Birliğin durumunu uzaydan görmüslerdi ve hepsi çok endiseliydi. Strike, artık Smith'e bazı seyleri söyleme zamanının geldigini düşünüyordu. Artık görüntü

alamıyorlardı. Tamamen bulutun gizemi içinde kaybolup gitmişlerdi.

"Smith... Smith, beni duyuyor musun?"

"Ses kötü geliyor."

General Smith'in sesi de kötü geliyordu. Strike bunu anlamıstı. Durumlarının iyi olmadığını anlamıstı. Bir kum fırtınasının içinde kalmıs modern bir birliğin durumu iyi olmazdı.

"Ne yapıyorsunuz orada? Görülemiyorsunuz. Ne uçaklardan ne uydulardan. Sadece radarlar iki insan kütesinin birbirine yaklastığını gösteriyor."

"Her sey durdu Strike. Artık hiçbir silah yok. Sadece biz ve süngüler var."

"Ulu Tanrım..."

"Sanırım ona ihtiyacımız var. Askerlik hayatım boyunca 198

Tanrı'ya ihtiyacım olacağını düşünmemistim."

"Smith. Bu savaşı durdurmamız gerekiyor. Su anda hükümet halkı temsil etmeyen bir güç tarafından ele geçirildi. Demokrasi tehlikede. O topraklarda olmamanız gerekiyor."

General Smith bu duyduklarının doğru olmadığını

düşünmeye baslamıstı. Her sey alııldık gerçekleri asmıs, kırmıs ve onun üzerine çıkıp baska bir gerçeklik boyutuna ulasmıstı.

Strike'ın bağırışları bile onu kendisine getirmeye yetmedi, iki ordu birbirine yaklaşıyordu ve atılan her adım, Amerikan askerlerinin içindeki duyguların yoğunlaşmasına neden oluyordu.

Böyle bir savaş için hazır değil erdi. Ne yapacaklarını

bilemiyorlardı. Karsılarında kimin olduğunu ve onlarla ne koşulda savaşacaklarını bilmiyorlardı.

Binbası Hakan, Hasan Pasa'nın yanından ayrılmıyordu ve savaş sonuna kadar da ayrılmayacaktı. Suudi Halid de ilk anlarından beri Binbası Hakan'a rehberlik etmişti. Halid'in yüzünde de ilk andan beri görülmemiş bir ifade vardı.

Hakan Halid'e, dikkatli ol, der gibi baktı. Halid, bundan hiç etkilenmiş gibi durmuyordu. Hiç de

dikkatli olmaya çalışacakmış izlenimi vermiyordu dogrusu.

Artık iki birliğin arasında metreler kalmıstı. Her iki taraftan da mırıldanmalar duyuluyordu. Kendi inançları ile dua ettiklerine şüphe yoktu.

Smith, neden burada olduklarını sorgulamaya başlamıstı.

199

Ama bilinci kapalı gibiydi. Sok durumundaydı, hiçbir şey düşünemiyor ve kendisine dogru yaklaşmakta olan kalabalığı görüyordu sadece. Nedense onlara karşı kötü

hisler besleyemediğini düşündü. Onlan öldürecekti belki de birazdan, ama kesinlikle içinde kötü bir duygu yoktu.

Buna anlam veremedi. Eger modern silahlan çalışıyor olsaydı onlan acımadan yok eden asker duygulan ile hareket ederdi. Ama şimdi her şey gerçektir. Keskin uçlu kamalar, bedenler ve akacak kan...

Aralarındaki mesafe metrelerce indiginde garip bir içgüdü

ile kosmaya başladılar. Bu aslında yüzyıl arca yapılan savaşların genlere ektiği bir güdüydü.

Her iki taraf da birbirine saldırırken tüfeklerin ucuna takılı

olan süngüleri havaya kaldırdı. İlk çarpışan saflardan, kulakları tırmalayan sesler çıkmaya başladı. Süngülerin saplandığı bedenlerin yırtılma sesi ile irkildi geri saflardakiler.

Amerikalı askerler inanmadıkları bir savaşın içinde kalabalık olmanın verdiği güven duygu s u i l e yükleniyorlardı karşıdaki askerlere.

İlk anlar gerilemisti direnenler. Binlerce Amerikalı asker bağırarak ve dua ederek saldırmıstı. Yirmili yaşlarındaki genç beyazlar ve ispanyol ar. Siyahlar ve melezler.

Sonra gerileyenlerin yüklenmeye başladığını hissettiler.

Burada olanları analiz edecek bilgisayarları yoktu. Onlan dehşete düşüren bir kavgaya dönüşmüştü savaş alanında olanlar.

Artık biliyorlardı. Arapların yanında Türkler de vardı.

200

Birden bütün alan boyunca bu bilgi bağırışları halinde yayıldı.

Amerikalı askerlerin bedenleri titredi. Türklerle savaş alanında ve sayı üstünlüğü dışımda eşit şartlarla karşılaşmışlardı.

Bu Tann'nın bize verdiği bir ceza olmalı, diye düşündüler.

General Smith, bu bilginin doğrulanması ile düşünmeye başladı; ne yaptığını ve bunun nereye kadar gidebileceğini. Görüyordu. İleri saflarda Türk askerlerinin insanüstü savaşçılara dönüştüğünü görebiliyordu.

Amerikalı askerler arasında dengesizlik bas göstermişti.

Yakınmalar ve gerilemeler görülüyordu.

Smith, gidisatı anlamıstı. Tarih sayfalan canlanıyordu sanki. Türk askerleri, eskisi gibiydi. Benliklerini asmıslardı, hepsi kendisini şehit kabul ettiği için ölmüş gibi savasıyor, ölmekten korkmuyorlardı.

Amerikalılar kalabalık olmanın avantajından başka bir avantaja sahip değil gibi duruyordu.

Bir noktada on kadar Amerikalı asker, tek bir Türk askerini tutmuştu. Bir başka yerde bir Arap sivilin üzerine onlarcası

kapandı ama savaşın resmi gittikçe değişmeye başlamıştı.

General Smith, kendi süngüsü ile ise karışmak zorunda olduğunu düşünüyordu. Yoksa askerler bir süre sonra kosarak kaçabilirdi. Türkler ölüyordu, ama yenilmiyorlardı.

Bu denklemi bir türlü çözemiyordu Smith.

201

Kosarak askerleri yardı ve etrafta çok sayıda direnen askerin olduğu bir alana geldi. Karsısına çıkan yağız bir Türk askeri ile dövülmeye başladı. Yasma rağmen çok atak hareket edebiliyordu.

Ama Türk askerinin gittikçe sinirlendiğini ve onunla bas edemeyeceğini düşündü. Bu sırada ayağı takıldı ve çöl yüzeyine kapaklandı. Türk askeri üzerine saldırırken, askerin yüzü acıyla sarsıldı ve yere düştü. General Smith, emir subayının kanlı yüzünü gördü. Kötü yaralanmıştı, ama son anda onun hayatını kurtarmıştı.

Ayaga kalkmak gelmiyordu içinden, ölümden döndüğünü

hissetmişti. Yerde yatan Türk askerine baktı, içi bir garip oldu. Ona bu kadar yakın olmak ve hiç tanımadığı birinin ölümüne sebep olmak... Smith duygularını kontrol etmesi gerektiğini düşünüyor ama bunu yapamıyordu. Duyguları

olmayan insan olamazdı ki. Modern teknikler duyguları

olmayan insanlar çizmişti, ama bu aksam hepsi susmuştu ve insan ortaya çıkmıştı, hem de insanlığın kanlı ve garip meydan savaşlarından birisinde.

Binbası Hakan ve Hasan Pasa, yanlarında Halid'le beraber iyi bir üçlü oluşturmıstı. Etraflarından Türk askeri eksik olmuyordu, ama onlar da en az etraflarındaki askerler kadar savasıyorlardı. Koruma ordusuna güvenme konforu yoktu artık. Her an her yerden birileri gelebilirdi.

"Hakan, nasıl gidiyor, hâlâ askerlerimiz var etrafta.

Sanırım bizimkileri yenemiyorlar."

"Komutanım baksanıza su aslanlara, biri üç kişi ile ugrasıyor."

202

Bu sırada bir vınlama duyuldu. Hakan basını son anda kurtarmıstı. Amerikalı genç bir asker, çok yakınlarında belirmis ve heyecanla elindeki tüfegi mızrak gibi Hakan'ın kafasına dogru fırlatmıstı. Simdi silahsız ve gözleri korkuyla açılmış bir halde Türk askerlerinin arasında kalmıstı.

Binbası Hakan, kosarak Amerikalı gencin yanına geldi ve göğsüne bir tekme vurarak sırt üstü yere yıktı. Bogazına bastı ayagını ve süngü takılı tüfegini kaldırdı. "Dur!" diye bagırdı Hasan Pasa.

"Ama komutanım, esir alacak durumda degiliz. Onu bırakmam, gidip bir askerimi öldürebilir."
"Yarala yeter."

General Smith, umudunu yitirmeye baslamıstı.

Askerlerinin artık istekli savasmadığını ve geri saflarda pek çok askerin hareketsiz durduğunu görebiliyordu.

Garip bir sey olmustu. Savas alanındaki enerji gitgide düşüyordu, iki taraftaki askerler de birbirlerine ilk anda oldugu gibi istekli saldırmıyordu.

Bir süre sonra savas neredeyse durma noktasına gelmis, hatta tamamen durmustu. Alanın hiçbir yerinde dövüsen asker yoktu. Birbirlerinden bir miktar uzaklaşmışlardı ve aralarındaki alanda yüzlerce yaralı ve ölü vardı.

Kum fırtınası gücünü yitirmeye basladı, bir süre sonra da hafif bir rüzgâra dönüştü. Savas alanındaki görüntü

gerçekten dehset verici ve dramatikti.

Bütün askerler aynı renge bürünmüştü. Kum ve kan rengine. Sadece gözlerindeki beyaz renk bedenlerinin geri 203

kalanında ayırt edilebiliyordu.

Bir süre sessizce beklediler. Komutanlar yavaş yavaş öne dogru gelmeye basladı. General Smith ve Hasan Pasa, simdi karsı karsıyaydılar.

Amerikalı askerler yavas yavas öne doğru gelerek birbirlerine yaklaştılar. Aynı hareketi Türk askerleri ve Arap sivil er de yapmıştı.

Hasan Pasa, önce ne yapacağını bilemedi ve bekledi. Bir an için psikolojik bir esikte olduğunun farkına vardı.

General Smith de durdu önce, ama sonra yürümeye başladı. Türk askerleri Hasan Pasa'ya yaklaşıırken o eliyle uzaklaştırdı onları. General Smith ve Hasan Pasa, karşı

karsıyaydılar.

"Neden bilmiyorum ama burada Türkleri gördüğüme sevindim."

"Belki de... Yenilerseniz hayatınızın bağışlanacağı duygusundandır."

Güldü General Smith. Aklında sürekli olarak Hovvard Strike'ın söylediği sözler vardı.

Bu savaşı durdurmalıyız, bu savaş Amerika'ya hizmet etmiyor. Sadece Sir Eli denen bir çılgına hizmet ediyor.

"Sanırım askeriyede okuduğumuz savaş tarihi derslerindeki görüntülerden birisini yasadık, değil mi?"

"Evet, hatta en dramatiklerden biriydi."

204

"Zaten oldum olası o geri zekalı robotik silahlardan nefret etmişimdir."

"Bu konuda bir şey söyleyemem. Bizde onlardan pek yok." Smith, kendisini tutamadı ve yine güldü ama utandı

kendisinden. Yerde yatan ölümler için saygılı olması

gerektiğini düşünüyordu. Ve orada yatanların bosa yatmadığını hissedebiliyordu.

Hovvard Strike'ın sesi telsizden duyulmaya başlamıştı

yine. Bir şekilde savaşın gidisatında değişiklik olduğunu öğrenmiş olmalıydı.

"Bay Strike. Su an itibariyle çatışma sona ermiş görünüyor. Size söylemem gereken pek çok şey var.

Bana söylediğiniz sorunu bir an önce ortadan kaldırın, yoksa ben oraya geleceğim."

Hasan Pasa güldü, Binbaşı Hakan'a baktı. Bir an önce şehitleri gömmeli ve yaralılara bakım yapmalıydılar. Hem yardıma ihtiyacı olan pek çok Amerikalı asker de vardı.

Houston'a dogru

Mert ve Tracy, restorandan hızla çıktılar. Arabalarını arka sokakta bırakmışlardı. Güzel bir gündü ve ortalık çok aydınlıktı. Bir Gri Takım üyesi olarak Mert bu tür havalan sevmezdi. Puslu ve yağmurlu bir havada görevde olmayı

her zaman tercih etmişti.

Araçlarına binerken Tracy her zaman olduğundan daha 205

da sakindi. Giderek bu garip adama ve onun yapmaya çalıştığı seye alışmıştı. Hem artık o isi yapmasına gerek yoktu. Mert nereye kadar giderse onun yanında olmaya karar vermişti.

Otomobile bindiler. Mert tam gaza basacaktı ki az önce geldikleri sokagın dönemecinde kısa saçlı bir kadının kendilerine baktığını gördüler. Mert'in kalp atışları hızlandı

ve göz bebekleri küçüldü. Kadının her an belinden bir silah çıkarıp kendisine ates etmesini bekliyordu.

Ama bekledikleri gibi olmadı. Kadın gülümseyerek yavas adımlarla onlara yaklaştı. Mert ve Tracy birbirlerine baktılar. Mert, eli silahında, camı açtı. Kadın otomobilin yanına gelip açılan camdan basını uzatarak, "Merhaba Mert. Ben de seni bekliyordum" dedi.

Mert neye ugradığını sasırmıştı. Konusamıyordu. Bu nasıl bir sey diye düşündü ve aklına onlarca kötü senaryo geldi.

"Sasırman çok dogal. Kurt bana senin küçük dilini yutabileceğim söyledi. Umarım böyle bir durum yoktur."

"Ama nasıl..." Mert hiçbir sey demeden karsısındaki kadının ela gözlerinin içine bakıyordu.

Tracy aradıkları ajanın aslında kadın olduğunu ve Mert'in bunu bilmediğini, bu nedenle çok sasırmış olduğunu anlamıştı. Bir an için Gri Takım üyesi kadın ajanla göz göze geldi ve kalbinin derinliklerine kadar titredigini hissetti. Simdiye kadar hiçbir insandan bu kadar derin bir tehdit algılamamıştı. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu, gülerken bile alev saçan gözleri çok iyi anlatıyordu.

206

"Sen.. Ama bu nasıl olur? Biz hepimiz..." "Bak Mert, benim adım Deniz. Siz bilmiyordunuz ama aslında kadınlardan olusan bir baska kamp daha vardı. Ve bu sizden saklandı.

Aslına bakılırsa gizlilik devam edecekti ama bu operasyon çok önemli hale geldiği için bunu bozmaya karar verdiler.

Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum, ama sanırım sizin kendinize olan güveninizi sarsmamak için olabilir. Hangi erkek bir kadının yaptığı isi yapıp ondan sonra da kendisi ile gurur duyar değil mi?"

Bu sözler Mert'e dokundu, bozulmustu genç ajan. Kurt'un onlara bunu Deniz'in söylediği nedenden dolayı haber vermemiş olabileceğine inanmıyordu. "Peki, peki. Simdi ne yapıyoruz?" "Sizinle geliyorum." "Isin ne olacak?"

"Dükkândan çıkarken isin bıraktığımı söylemistim."

Mert, Tracy'ye baktı. Onun rahatsız olduğunu hissetmişti.

Umarım bir kıskançlık durumu yoktur, diye geçirdi içinden.

Bu ihtiyacı olabilecek olan en son seydi. Böyle bir durumda bütün operasyonu sıkıntıya sokabilecek olayların yaşanacağına emindi. Simdilik bu olayı kasımamaya ve her iki kadına da esit durmaya karar verdi. Deniz'i tanımıyordu. Gri Takım gibi üst düzey ve zorlu bir görev grubuna bir kadın ajanın dahil edilebileceğine ihtimal veremiyordu.

Deniz, arabanın arkasına atladı. Mert hiç durmadan gazladı. Yolda konuşacaklarını düşünüyordu. Deniz uzun süre konuşmadan arabadan dışarıya baktı. Bazen gözü

Tracy'ye kayıyordu. Onun kim olduğunu merak ediyordu.

Hiç hoslanmamıştı bu hafif görünüşlü kadından. Bir Gri Takım ajanının nasıl olup da güvenliği bu kadar göz ardı

207

eder bir şekilde davrandığını anlayamıyordu.

"Kurt, her zaman için bizim erkek ajanlardan daha iyi olacağımızı ve olduğumuzu söylerdi. Kadınlarm bazı

özel iklerinin yoğun stres ortamlarında daha iyi sonuçlar verdiğini keşfetmişlerdi ve bu nedenle herkesten gizledikleri, hatta kendi aralarındaki üst makamlardan bile gizledikleri bu kampı oluşturdular."

"Deniz, bunları anlatmak zorunda değilsin. Tamam, ilk basta seni görünce sasırdım ama simdi bu fikre alışıyorum. Hatta neden biz bilmiyorduk ve neden karma bir kamp olmadı diye de merak ediyorum doğrusu!"

"Mert, çok komiksin. Emin ol, kamptaki kızları görse simdi düşündüklerini düşünmezdin."

"Simdi ne düşündüğümü ne biliyorsun?"

"Ben ajan olduğum kadar bir kadını ve bana bakışlarından aklından geçenleri okumak hiç de zor değil."

"Deniz, inan, su anda bahsettiğin seyleri düşünecek durumda değilim. Tek düşündüğüm, seninle nasıl bir belanın içine düşeceğim."

"Sence bela, içine gireceğimiz durum mu; yoksa zaten su anki durumu bir bela olarak mı değerlendiriyorsun?"

Mert sert bir bakış fırlattı Deniz'e. Arabaya bindiği andan beri onun sürekli kendisine baskı yaptığını hissetmişti.

Bunu neden yaptığını anlayamıyordu. Su an çok hassas bir görevdeydiler ve bir takım gibi davranmaları

gerekiyordu. Sorunun Tracy'den kaynaklanabileceğini 208

düşündü. Bunu ona açıkça söylemeliydi.

"Eğer sorunun bu kıvılcıkta, bana çok önemli bir yardımı

vardı ve benim yanımda. Onun başka zamanlarda da benim yanımda olmasını istiyorum, çünkü gerçekten bir Amerikalının gerekebileceği durumlarla karşılaşabiliriz.

Yabancıların dikkat çekebileceği noktaları rahatlıkla asacaktır."

"Hey, onu kıskandığımı mı düşünüyorsun? Hiç de böyle bir şey yok tamam mı? Aranızdaki ilişki beni ilgilendirmez ama Türkiye için bu kadar hayati bir konuda bu riski almanı anlayamadım doğrusu."

"Bak Deniz. Sen de biliyorsun, senelerdir bu ülkede yaşıyoruz ve nerelerde ne nasıl sonuç verir biliyor olmalıyız. Tanıştığımızdan beri sürdürdüğün olumsuz yaklaşımını anlayabilmiş değilim."

"Seninle bir sorunum yok Mert. Bu operasyona uygun olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Bu sana mı kaldı?"

"Evet, Gri Takım eski Gri Takım değil. Pek çok ajan yakalandı. Birkaç kişi kaldık neredeyse ve artık kime güveneceğimi bilmiyorum. O kadar ajanın yakalanmasının mantıklı bir açıklaması yok."

"Deniz, manyak mısın sen, Gri Takım içerisinde bir köstebek olabileceğini mi ima ediyorsun?"

"Evet, Mert. Bu nedenle çok dikkatli olmalıyım." Deniz bunları söylerken gözleri doldu ama kendisini kontrol edip 209

bu duygusunu bastırdı. Uzun süredir bu ülkede tek başına yaşamış ve stres altında kalmıştı. Bu nedenle de duygusal olarak hayli yıpranmış olduğu görülebiliyordu.

"Deniz, iyi olduğundan emin misin? Uzun süredir Kurt'la yüz yüze görüşmüyordun, belki onunla bazı şeyleri konuşmalısın."

"Hayır... Hayır, olmaz. Buna gerek yok."

"Peki bırakalım istersen bu konuları da bana görevi anlat."

"Abdul ah Gül ve bürokratlar..." "Devam et."

"Amerika'ya gelmişlerdi biliyorsun. Daha sonra Washington'dan götürülürken yolda birileri tarafından kaçırıldılar ve kimse onları kimin kaçırdığını bilmiyor."

"Biz biliyor muyuz peki?"

"Aslına bakılırsa bazı ipuçları var. Onları kaçıranların, hükümeti garip bir çabukluk ve marifetle ele geçiren Stil son'u destekleyenler olabileceğini düşünüyor Kurt."

"Al ah'ım, bu adam ne kadar da çok şey biliyor. Bazen ondan süpheleniyorum biliyor musun?"

"Ne, Kurt'tan mı süpheleniyorsun? Bunu sakın aklına getirme. Ben kime güveneceğimi bilemez haldeyken bana güven asılayabilen tek insan odur."

"Saka yapıyordum sadece, alınma. Kurt, bir tanedir."

"Peki senin bir planın var mı Mert?"

210

"Var sanırım. Bir an önce New York'a gitmeliyiz."

"Neden?"

"Çünkü hükümet New York'ta ve eğer bizimkilerin izini bulacaksa, bunu ancak hükümet bağlantılı insanlarla yapabiliriz."

"Dogru. Bu çok zor bir is ama baska yol da yok sanırım.

Peki ne yapacağız? Hükümete yakın kaynakların konuşmasını nasıl sağlayacağız? Hiçbiri gerçek politikacı

bile degil."

Mert yavaşça basım döndürerek Tracy'ye baktı. Kadın sanki orada degil gibiydi. Ama birden iki kisinin kendisine dogru bakmakta oldugunu fark edip, onlara döndü. Evet, artık kendisinin yeni bir görevi vardı. Bunu bakıslardan anlayabiliyordu.

"Onun bu konuda iyi oldugunu düşünüyorsun sanırım Mert."

"Evet, bu konuda çok iyi. Aslına bakılırsa bayagı bilgi sahibi de diyebiliriz. Sadece ona hedefi göstermemiz yeterli bence."

"Bak iste, bunu yapmakta bir sorun olacağını

sanmıyorum."

"Bundan eminim. Elinde su anki hükümetle ilgili bütün bilgilerin detaylı bir şekilde olmadığını söyleme bana."

"Var Mert, hepsi var. Doğum tarihlerinden, doğdukları evin adresine ve sonrasında yedikleri her şeyin ayrıntılarına 211

kadar her şey."

"Harika! O zaman onları konuşturmak için çok güzel diyaloglar hazırlayabiliriz."

"Kesinlikle."

"Bunları Kurt mu verdi sana?"

Deniz bir an düşündü.

"Evet, Kurt verdi." Gülerek Mert'e baktı. Şimdi daha da rahatlamış görünüyordu.

"İyi, öyleyse ona özelikle teşekkür etmem gerekecek."

"İstersen bunu görevi tamamladıktan sonra yapalım."

Biliyorsun gereksiz yere aranmaktan hoşlanmayan birisi."

"Tamam, anlaştık."

New York sokaklarında insanlar sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Hayat devam ediyordu, savaşın bu topraklara yansımış olmasından rahatsız oluyorlardı ama geçmişti her şey.

Mert, Deniz ve Tracy, beraber kaldıkları otel odasında hükümet üyeleri ile ilgili bilgileri inceliyor ve konuşma ihtimali en yüksek olacak kişiyi belirlemeye uğraşıyorlardı.

Kesin karar verememişlerdi. Aslında hepsi de aradıktan kişi olabilirdi. Çok fazla fark yokmuş gibi geliyordu.

Deniz sinirlenmişti. Resimleri yatığa çarpıp kendisini sırt üstü yatağın üzerine bıraktı.

212

"Kahretsin, böylesine aptalca bir konuda Mert, böyle bir konuda takılıp kalıyoruz. Sanırım imkânsız bir görevimiz var."

"Saçmalama Deniz. Elbette birisini seçeceğiz. Ben bir çay hazırlayayım. Kafam çalışmaz çay içmeden. Sen de ister misin?"

"Evet, lütfen. O içiyor mu?"

Tracy bu arada resimlere bakıyordu.

"Hayır, kahveden başka hiçbir şey içmez. Bu alışkanlığından vazgeçirmeye çalışıyorum onu ama basaramadım henüz."

Tracy tamamen resimlere dalmıstı. Resimlerdeki erkeklerin yüzlerine uzun uzun bakıyor ve kendi kendine bir seyler mırıldanıyordu. En sonunda içlerinden bir tanesini seçti. Uzun yüzlü, gülümseye çalışarak poz vermiş ve yan kel, tombul yüzlü birisini seçti.

"İste, agzından laf alacağım adam bu."

Bu sözleri neredeyse bağırarak çıkarmıstı agzından.

Yatağın üzerinde bagdas kurmuş otururken zıplayarak sevinç gösterisinde bulundu Tracy, sonra hüzünlendi. O

adamın agzından laf almak için katlanacağı seyleri düşündü ve kendisine olan kızgınlığı depresti. Mert bunu anladı ve yanına gidip onun elinden tuttu.

"Sen çok büyük bir amaca hizmet ediyorsun Tracy. Emin ol, bu görev sonrasında sonsuza kadar rahat etmeni sağlayacak bir kaynağın sana aktarılması için elimden 213

geleni yapacağım."

"Bunları söylemene gerek yok. Simdiye kadar ne yaptıysam kendim için yaptım. Bunun doğru olduğunu düşünüyorum Mert."

Deniz, Tracy'nin bu kendini adamış hal erini şüpheyle izlemeye devam ediyordu. Bu kadında bir seyler var, diye düşündü. Her seyyle çok iyiydi, şüphe edilemeyecek birisi gibi görünüyordu ve iste tam bu noktada Deniz'in sezgileri çalışmaya başlıyordu. Her seyin mükemmel olduğu anda o şüphelenmeye baslardı ve ruhunu yıpratın sey de buydu zaten.

"Neden onu seçtin?" Deniz sert bir ses tonuyla sordu.

Tracy, yaslanmaya baslayan gözlerini silerek gerildi ve sanki Deniz ile kendini esit tutmaya çalışarak cevap verdi.

Kadınlık gururunun ona bu davranışı yaptırdığını anlamıstı

Mert.

"O kadar çok erkek tanıdım ki, ve onların ne zaman nasıl davrandıklarını o kadar iyi bilirim ki... Görünüslerinin onların düşüncelerini ve kişiliklerini ne kadar derinden etkilediğini de. Ve tabi , bu görünüşleri ile ilgili olarak onlara ne söylersem nasıl sonuçlar alacağımı ve bir sey söyletmek için onların içeride gizledikleri ezik ve korkak kalbi nasıl ele geçireceğimi."

Bunları söylerken Deniz'in gözlerinin tam içine bakıyordu.

Deniz, uzun yıl ar boyunca yasanmış derin acıların ve deneyimin parıltısını, kararlılığını ve kendine

güvenini gördü.

214

Tracy, hangi politikacının nasıl bir iç dünyası olduğunu artık resimlerine bakarak bile söyleyebiliyordu. Uzun yıl ar boyunca pis bir isin acısını çekmişti ve şimdi bu deneyimi, kendine kazandıranlara karşı acımasızca kul anacaktı.

Bunu nasıl yapacağı konusunda bir süre konuştular. Fazla zamanın olmadığı konusunda hemfikirdiler.

Tracy, sanki bir sef gibi davranıyordu, çünkü artık kendi uzmanlık alanına girmisti olaylar. Her şeyi planladı. Yavaş yavaş isin havasına kendisini kaptırıyordu ve bu durum Mert'in hosuna gidiyordu. Deniz için aynı şey söylenemezdi. Bunun sebebi hâlâ Tracy'den süpheleniyor olması mıydı, yoksa başka bir şey miydi, bunu zaman gösterecekti. Ama her ne kadar Tracy'ye yardım ediyor görünse de onun kesin başarılı olabileceğini düşündüğü

anlarda çileden çıkıyordu.

Seçilen kişi, iç Güvenlik Bakanı Michael Hermann'dı.

Alman asıl ı iyi bir ailenin Amerika'daki uzantılandı.

Ailesinin kökeni, yüzlerce yıl önceki Bavyera l luminati spekülasyonlarına kadar gidiyordu. Ama bu geçmişi ile ilgili hiçbir iz bulunamıyordu. Görünüşte çok akıl ı olmayan ve kolay etki altında kalan biriydi. Dosyasında aynen böyle yazıyordu ve Tracy'nin tam da doğru insanı seçmiş olması hepsini sasırtmıstı. Bazen deneyim, uzun bir süre alan istihbarat çalışmalarının yarattığı artı değeri anlık olarak yaratabiliyordu demek ki.

Bundan sonra Deniz, her ikisine de Hermann'ın nerelere gittiği, aksamaları kimlerle beraber olduğu, ne tür kadınlardan hoslandığı ile ilgili çok detaylı bir brifing verdi.

Tracy her duyduğu detayla daha da çok sasınıyordu. O

kadar çok tanımıstı ki adamı gerçekten de tek yapması

215

gereken, doğru yerde durup doğru şeyleri söylemekti ve büyük ihtimal e gerisi de kolayca gelecekti.

Ertesi Gece...

Tracy, Michael Hermann'la tanıştıktan kısa bir süre sonra adamın inanılmaz bir alkolik olduğunu fark etti, oysa dosyasında bu yazmıyordu. Alkolikler asla iyi birer bilgi kaynağı olamazdı. Bu kadar ayrıntılı tanıtılan bir insanın en önemli özel iğinin atlanmış olması derin süpheler uyandırdı Tracy'de. Nasıl bir dünyaya adım atmaya başladığını hissedebiliyordu; paranoyalar ve tehditlerle dolu bir dünyanın tam kenarında, hatta biraz da içindeydi.

Eger hayatını kurtarabilirse bir daha asla bu tür islere bulasmayacağına dair söz verdi kendine.

Gece ilerliyor ve isler bekledikleri gibi gidiyordu. Hermann, gerçekten de açılmaya ve konuşmaya başlamıştı. Önceki hükümetin elinden yönetimi nasıl da yasadışı yol ar kul anarak aldıklarını; Hermann'ın tabi ki, bu isteki

"olmazsa olmaz" katkıların ve yönetimden uzaklaştımlan politikacılar hakkında agza alınmayacak sözlerini dinlemek zorunda kalmıştı Tracy, ama biliyordu ki bunlar yeterli değildi.

Bilgilerin rengi Hermann'ın teklifi üzerine onun evine doğru giderken değisti. Arabada çok daha garip seyler söylemeye başlamıştı adam. Sir Eli diye birisinden bahsediyordu. Bu, aslında çözmek zorunda oldukları

kisiydi. Stil son'a kabine toplantısı sırasında nasıl davrandığını anlatıp gülüyordu Hermann. Histeri krizine 216

girmiş gibi gülüyordu ve Tracy ile olan yakınlığı, bu gülme krizleri sırasında daha da arünyordu. Tracy kendisini avukat olarak tanıtmıştı, hem de zengin bir avukat. Daha ne isterdi ki Hermann, güzel ve zengin bir avukatla beraber olmak muhtesem bir seydi ve onun zekasından faydalanabiliirdi.

Eve geldiklerinde Hermann'ın kendine ve Tracy'ye olan güveni epeyce artmıştı, alkolizmin de etkisiyle Tracy'yi neredeyse bir ortagi gibi görmeye başlamıştı.

Sir Eli'nin ne kadar büyük bir deli olduğundan bahsediyordu, daha doğrusu sarhos halde sayıklıyordu.

Bütün Ortadoğu'nun ve kutsal toprakların tek hakimi olma hayalinden bahsetmeye başladığında Tracy, her seye çok yakın olduğunu anladı.

Ama ters giden bir seyler vardı Hermann'a göre. Sanki Ortadoğu'da bazı güçler, devrilen Amerikan hükümeti ile işbirliği yapıyor ve Sir Eli'nin dünyayı mahvetmesini engel emeye çalışıyordu.

Tracy, yavaş yavaş konuyu Türkiye'ye getirdi. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Sanırım artık ben de profesyonel bir ajan olmaya doğru ilerliyorum, diye düşündü.

Konu Türkiye'ye gelince, Hermann gülmeye başladı. "O

konuda harika seyler oluyor. Sir Eli denen büyük patron, Türkiye'yi yönetmek için dahice bir plan kurmuş. Türklerin Dışişleri Bakanını kaçırdı. Onu Teksas'taki bilimsel araştırmalar merkezinde tutuyor ve beynini yıkmaya çalışıyormuş. Buna inanabiliyor musun, Bakanı beynini yıkayıp daha sonra da serbest bırakacak ve o sayede Türkiye'yi yönetmeye kalkısacak. Tanrım, bu delilerle isim 217

ne? Ben neler yapıyorum bilmiyorum!"

Tracy aldığı bilginin mutluluğu ile öyle gülüyordu ki Hermann aslında Tracy'nin anlattığı hiçbir şeyi anlamadığını ve tek düşüncesinin yataga gitmek olduğunu sanmaya başlamıştı.

Hermann, mutlu sonuna doğru yaklaşırken artık hiçbir şeyi düşünmeden konuşuyordu. Alkolün

etkisiyle o kadar uyusmustu ki, büyük ihtimal e ertesi gün bu anlattıklarının hiçbirini haurlamayacaktı.

"Sir Eli, bu hafta sonu Teksas'taki merkezine gidip Dışisleri Bakanı ile tanışacak ve onu etkilemeye çalışacak. Ama bana söylenenlere göre keçi gibi inatçıymıs, çok üzerine gelirse fena öfkeleniyormus."

Tracy duyduklarına inanamıyordu. Her şeyin bu kadar da basit çözüleceğine inanamıyordu. Kolayca öğreniyordu gerekenleri.

"Haa, bak canım, bir de Sir Eli'nin Türk sevgilisi var ki sorma. Kız sıradan bir kız ama her nasılsa Sir Eli'nin askını kazanmış. Kısa saçlı, atletik yapılı bir afet.

Muhtesem bir yaratık. Sanırım o kızın da Türkiye'de garip bağlantıları varmış ve Sir Eli'ye bu konularda inanılmaz bilgiler verdiği söyleniyor. Tanrım, ne büyük sans. Böyle bağlantılarımın olmasım ne kadar da isterdim."

Hermann'ın son söylediği sözler Tracy*yi beyninden vurmustu. Kulakları uguldamaya başladı. Ne düşüneceğini bilemiyordu.

Bu doğru olamazdı. Yoksa Deniz'den mi bahsediyordu?

218

tste şimdi her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı.

Deniz'in Hermann ve diğerleri hakkında nasıl bu kadar geniş bilgi sahibi olduğunu şimdi anlıyordu. Yoksa bunca detayı başka türlü öğrenmesine imkân yoktu.

Gözler önüne serilen gerçek karşısında tüyleri diken diken oldu. Nasıl oluyordu da Deniz bu kadar rahat davranabiliyordu? Bel i ki bu adamın kendisi hakkında bilgi sahibi olmadığını düşünüyordu. Mert tehlikede miydi acaba? Zihninden binlerce soru geçti. En iyisi, işler düzeline kadar durumu hiç fark ettirmemektir, ama bel i bir asamada Deniz bu operasyonu mutlaka etkisiz hale getirmek isteyecekti. Bir fırsat bulursa bunu Mert'e anlatmalıydı, ama çok dikkatli olmalıydı. Mert ona ve grubuna çok güveniyordu. Bu güveni sarsacak bir şeyler yaparsa eğer, kendisi hakkında yanlış düşüncelere kapılabilirdi.

Tracy, işin en zor kısmına gelmişti, istediği her şeyi öğrendikten sonra bu garip adamla aynı odada kalmak acı

vericiydi.

Ertesi sabah Tracy, Mert ve Deniz, bir odanın içinde gergin bir ruh hali ile hazırlık yapıyorlardı. Deniz pek çok silah getirmişti yanında, Mert ile bunları paylaşıyorlardı.

Teksas'taki Bilimsel Araştırma Merkezi'nin artık önlerindeki tek hedef olduğu çıkmıştı ortaya ve bu hedefe en kısa zamanda, hatta bu hafta sonu ulaşılması

gerekiyordu.

Ancak bunun nasıl yapılacağı kafalarında soru isaretiydi.

Pek çok yöntem olabilirdi. Mert'e göre en iyi yöntem, ağır silahlarla binaya saldırmak ve önlerine gelen herkesi temizlemektir. Ancak bu, durumu hayli karmaşık bir hale

getirirdi.

Bir başka seçenek, oraya gizlice girmeye çalışmaktı.

Ancak bu kadar önemli işler yapan bir sebekenin ne tür güvenlik önlemleri almış olabileceğini düşünmek bile istemiyorlardı.

"Bu binanın bir haritasını ve gizli çıkış yerleri olup olmadığını bulabilirim."

Mert, saskınlıkla Deniz'i izlerken Tracy'nin bakışları çok farklıydı. Saskın ve öfkeli, biraz da süpheli gözlerle bakıyordu. "Ne oldu, bana neden öyle bakıyorsunuz?"

Yıl ardır bir sürü bağlantı kurdum ve bu binanın haritasını

buldurabUirim. Bana sadece bir gün verin."

"Tamam Deniz. Peki bana kaynaklarını açıklamayacak mısın?" "Buna gerek var mı? Belki duysan kaynaklarımı

tanımak istemeyeceksin."

"Bu ilginç iste. Peki, sen bilirsin. Bu akşama kadar o haritayı istiyorum."

"Tamam, tüm yol an zorlayacağım. Bu akşam haritayı

sana ulaştıracağım. Simdi hemen gitmem gerek."

Deniz hızla yerinden kalktı ve odanın kapısını vurup çıktı.

Mert ve Tracy birbirlerine bakakalmışlardı.

Bir süre sessiz kaldılar. Mert, Trac/nin kendisine bir şeyler söylemeye çalıştığını anlamıştı. Aslında bunun dün gece ile alakalı olduğunu ve bildiği her şeyi Deniz'in yanında anlatamadığını hissetmişti.

220

"Söyle bakalım Tracy, Deniz'in bilmemesi gereken ne biliyorsun?"

Kadın bu sözleri duyunca korktu. Sanki beynini okuyordu Mert. Gözleri hiç tekin bakmıyordu. Seytanla melegin karısıymydı. İyilik adına kiralanmış bir katil gibiydi.

"Mert, bak... Bunun gerçekten onunla ilgili olup olmadığım bilmiyorum."

"Uzatma, söyle."

"O adam, Hermann denen beyinsiz. Bana hâlâ

inanmadığım bazı şeyler söyledi."

"Peki bunlar Deniz'le mi alakalı?"

"Evet."

Mert, kendisine mutfak kısmından soguk bir şeyler almaya gitti. Tracy onun bu kadar sessiz ve sakin olmasına anlam verememisti. Bu adamın psikolojik özel ikleri gerçekten de normal degildi.

"Sen bilmiyorsun, Kurt'u aradım ve ona Deniz'e verdiği bilgi dosyası için teşekkür ettim."

"Eee, ne oldu?"

"Bana, Deniz'e böyle bir dosya vermediğini söyledi."

Tracy, Mert'in yüzüne dehsetle baktı. Düşündüklerinin gerçek olduğunu hissediyordu simdi.

221

"Peki sen nereden anladın?"

"Açıkkası hâlâ tam emin degilim ama onunla tanıştığım andan beri garip bir gerginlik seziyorum. Benim insanların düşüncelerini sezinleme gibi kötü bir huyum var. Hiçbir şey anlamıyormuş gibi görüdüğüm anlar, aslında karsımdaki insanın en ufak parçasına kadar analiz ettiğim anlardır. Deniz konusunda da basında beri çok iyi şeyler hissetmiyorum. Beyninde garip bazı çeliskiler barındırıyor bence."

"Ne yapacağız? Bu çok tehlikeli bir durum. Büyük ihtimal e bize o bilimsel araştırma merkezinin haritasını ve gizli geçişlerini gösteren her şeyi getirecek. Mert, bile bile bir tuzagın içine çekiliyormusuz gibi geliyor."

"Evet, tam da bunu yapacağız. Bu tuzagın içine girmek zorundayız. Çünkü aradığımız şey, bu tuzagın içinde ve ona baska türlü ulasma sansımız yok."

"Peki ya sonrasında ne yapacağız Mert? Bunlar sıradan insanlar degil ve o tuzagın içerisine girersek, bir daha asla çıkamayabiliriz."

"Ben ülkem için bu riskleri almaya hazırım. Ama sen böyle bir şey yapmak zorunda degilsin. Artık gidebilirsin, yapabileceğinin fazlasını yaptın. Burada yüz bin dolar var.

Eger yasayabilirsem daha fazlasını da alacaksın."

Tracy ne yapacağını bilemiyordu. Burada ayrılıp gitmek, bir işi yanm bırakmak anlamına gelirdi ve hayatında doğru dürüst kendisine güven sağlayan ve saygı duymasına neden olan tek davranış biçimi, asla bir işi yanm bırakmamasıydı. Ama öte yanda da iyisiyle, kötüsüyle 222

koskoca bir hayat duruyordu. Şimdiye kadar kimsenin kendisini adam yerine koymadığı bir hayat. Hayır, hayır, vereceği karar açıktı. Mert'le gidecekti, sonuna kadar.

"Peki içeride ne yapacağız?"

Trac/nin "biz" diliyle konuşması Mert'i sevindirdi. Neden bilmiyordu ama onun yanında olmasını istiyordu. Bu sezgilerine güvenmekten başka bir şey yapmayacaktı.

Hep güvenmişti sezgilerine, buna devam edecekti.

"İçeride ne yapacağımızı gerçekten bilmiyorum. Bütün gücümle savaşacağım ve o Sir Eli denen adamı yok etmeye uğracağım."

"Ve tabi el erindeki politikacıları kurtarmalısın."

"Evet, zaten Sir Eli hal edilirse gerisinin çorap sökücü gibi geleceğinden şüphem yok."

"Çok cesursun ve kendine çok güveniyorsun."

"Evet, benim isim bu. Asla düşünmem. Daha doğrusunu söylemek gerekirse düşünmem gereken yerler dışında düşünmem demek, ölmem demek anlamına gelir."

"Bu durumda sana güvenmeli miyim?"

"Güvenmek mi? Böylesine tehlikeli bir isteyken kendinden başka kimseye güvenmemelisin Tracy. Ama senin için elimden geleni yapanm, bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

223

TEKSAS / BİLİMSEL ARASTIRMA MERKEZİ

24 Ekim 2007

Selçuk gözlerini açtı. Nerede olduğunu çok iyi biliyordu.

Bası dehşetli bir şekilde ağrıyordu. Üzerinde ne kadar süredir deney yaptıklarını artık kestiremiyordu, algılan al ak bul ak olmuştü. Eger bir gün bu olardan anlatma fırsatı bulursa, kimsenin ona inanmayacağını biliyordu.

Herkes, uzaylılar tarafından kaçırıldığını iddia eden insanlara olduğu gibi davranacaktı ona.

Kol an bağı degildi. Bu garip yere geldiği ilk günden beri inanılmaz derecede uyumlu davranmıstı. Hatta birkaç kez kapısı açık bırakılmıs ya da kendisini bağlamayı

"unutmuslardı" ama o kaçmaya asla yeltenmemisti.

Bunların kendisini denemek için yapılmıs oyunlar olabileceğini düşünmüştü çünkü. Bu tür işlere kafası

çalısıyordu. Bu konulan işleyen pek çok kitap okumustu ve şimdi bu okuduğu kitapların yararını görüyordu.

Merkeze geldikten sonra onun her araştırmada uyumlu davranması ve aşağı yukarı doktorların beklediği sonuçların alınması, ki Selçuk onların neler beklediğini bir süre sonra anlamaya başlamıstı, genel olarak merkezdeki her çalışanda Selçuk* a karşı bir tür güven duygusu oluşturmıstı. Ve Selçuk ilk andan beri bu merkezi yok etmeyi düşünüyordu. Bunun için çok sabırlı olması

gerektğini de biliyordu. Ve o sabır, artık son haddindeydi.

Abdul ah Gül'ün ve Türk Dışisleri yetkililerinin bu merkeze getirildiğini öğrendikten sonra artık tek düşündüğü, bir 224

açık yakalamak ve bu açığı olabilecek en uygun biçimde kul anmaktı. O hâlâ bir askerdi ve buraya getirilen Türk politikacıları kurtarması gerektiğini düşünüyordu.

Az önce bu fırsatı yakaladığını düşünmüştü. Kendisine bazı testler yapılacağını söyleyen bir doktor, pek çok ilacı

getirip masasının üzerine bırakmıstı. "Birazdan geliyorum"

diyerek odayı terk etmiş ve kapıyı da kilitlememisti. Bir süre bekledi Selçuk. Gelen giden olmadı. Bel i ki doktor öğle yemegine gitmişti, ts sırasında zamanı geldiğinde düzenli olarak öğle yemeklerine giderlerdi. Merkez bu açıdan gayet rahat bir yerdi.

Ve kapıyı kilitlememisti. Selçuk bu kez şansını denemesi gerektiğini düşündü, öğle zamanı her şey yolundaysa eğer, izleme kameralarının basındaki adamlar odalarındaki masalarda yemek yer ve pek de bakmazlardı

kamera görüntülerine. Zaten çoğu kamera, sadece korkutma amacıyla konulmuş gibiydi. Bunu kendi aralarındaki konuşmalardan duymıstı Selçuk.

Uzun zaman içinde kelime kelime elde ettiği bilgiler, onu merkezi en iyi tanıyan adamlardan birisi haline getirmisti.

Bir holü gördüğü zaman oradan gelenlerin konuşmalarına kulak kabartır ve adım adım kafasında her şeyi resmederdi. Artık nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Aşağı

yukarı merkezde çalışanların su an itibariyle nerede olup nasıl davrandıklarını ve yaptıkları işi daha

ne kadar süreyle yapmaya devam edeceklerini de. Belki sapmalar olabilirdi ama riski en aza indirecek kadar öğrenmişti içlerini dışlarını.

Kendi üzerinde ne yaptıklarını ise asla tam olarak anlayamamıştı. Verdikleri ilaçlardan sonra kendisine bazı

225

spor antrenmanları yaptırıyorlar ve elde ettikleri sonuçları kaydediyorlardı. Bazı ilaçlardan sonra performansı

düşüyordu Selçuklun, bazılarında sonra ise artıyor gibi oluyordu. Ama doktorların ona söylemediği bazı şeyler vardı. Genetik testler yaptıklarını ve bu genetik testlerin sonuçlarını asla kendisine söylemediklerini biliyordu. Ama bir denek olarak asın dayanıklı olması ve hemen hemen hiçbir ilacın kendisinde yan etki göstermemesi nedeniyle de kendisini çok sevdiğini düşünüyordu.

Ayaga kalktı. Heyecanlanmıştı. Dizlerindeki dermanın azaldığını hissetti. Kapıya doğru gitti. Kolu aşağı indirince hafif bir tık sesi geldi kapıdan. Aralıktan dışarıya doğru baktı. Sevindi, beklediği gibiydi. Etrafta kimsecikler görünmüyordu. Üzerindeki garip kıyafeti değiştirmesi gerekiyordu. Hemen hole çıktı ve yürümeye başladı.

Tavan köselerindeki kameraların ölü bir şekilde kendisini kaydettiğini biliyordu. Hızlı olmalıydı. Evet, eğer onu gören birileri olsaydı çoktan alarmın çalmış olması gerekirdi.

Evet, koridor sonundaki kapı. Camlı kapının açıldığı bir başka koridor ve saga dönüş. En sonunda çamaşırvane var.

Selçuk hızlı adımlarla aklında çizdiği harita doğrultusunda hareket ediyordu. Çamaşır odasını buldu. Hemen içeri girdi. Hepsini boşaltıp çamaşır torbalarını karıştırmaya başladı. Normal bir kıyafet ve hemen ardından da bir doktor gömleği.

Özerine geçirdiği şeyler tam olmamıştı ama idare ederdi.

Şimdi ne yapmalıyım, diye düşündü. Hemen çözüm bulup haritaya göre hareket etmeliydi. Çok çabuk olmazsa avantajı kaybederdi. Ama ok yaydan çıkmıştı bir kere, 226

artık geri dönmek üzere çıkmıştı o odadan, ölmek de umurunda değildi. Görevi kendisi belirlemişti ve sonuna kadar uğrasacaktı. Buraları kanstırmalıyım, diye düşündü.

Havalandırma. Havalandırmayı bozabilirdi mesela. Bir kere bozulduğunda bir tamirci getirilmişti ve doktorlardan birisini tamirciye havalandırma merkezini tarif ederken duymuştu. Aylar önce hem de. Ve öylesine net bir şekilde ezberlemişti ki. Bunun için günlerce tekrar etmişti o tarifi.

Şimdi beyninin içinde o tarifi yankılanmasını dinliyordu.

Hızlı koridoru geç. Sağdan sağa doğru dönen merdivenlerden in ve aşağıdaki katta saga doğru git. En sonunda karşına çıkacak olan merdivenlerden in ve üçüncü

kapıdan sola bakanına gir. Orası havalandırma merkezi.

Selçuk bir dakika sonra havalandırma merkezindeydi. Dev havalandırma makinelerinin gürültüsünden başka bir şey duymak mümkün değildi. Ne yapmalıyım, diye düşündü.

Havalandırmayı kapatması demek, insanların harekete geçmesi ve kendisinin yakalanması demekti. Daha kötü

ve karmaşa yaratıcı bir şey yapmalıydı. Odayı

araştırmaya başladı. Siseler içerisinde kimyasal ar vardı.

Birini ahp kokladı. Kolay tutusabilir bir şeydi. Bu maddeyi ateslerse ne yapacaktı? Yangın mı? Bu çok kolay olurdu.

Yangın hemen söndürülür ve herkes alarma geçeceği için yine sansı kalmazdı.

Daha tehlikeli ve etkili bir şey geldi aklına. Yangını o odada çıkarmak ve dumanını havalandırma vasıtasıyla bütün merkeze yaymak. Havalandırma dairesinin kapısını

da kilitlerse onu durdurmaları zaman alacağından merkezi bosaltmak zorunda kalacaklardı.

Ama acele etmezse havalandırmadan sızan duman 227

Dışisleri Bakanını ve bürokratları da etkileyebilirdi.

Kimyasal maddeyi yere döktü. Havalandırmaya giden sistemi, havayı dışarıdan değil, daire içinden alır moda getirdi. Bu bir bakıma kapalı devre havalandırma sisteminin devreye girmesi anlamına geliyordu. Uzun süre bu sistemin açık kalması oksijen miktarını düşüreceği için yine fark edilirdi.

Sistem şimdi kapalı biçimde çalışıyordu. Havalandırma dairesinden dönüyor ve aynı havayı çeviriyordu.

Kimyasal maddeyi nasıl yakacağını düşünememisti.

Etrafına bakındı. Birkaç saniye sonra bile havarim ısınmaya başladığını hissedebiliyordu. Düşündüğünden de çabuk başlamıştı sistemin oksijeni emmesi.

Duvara dayalı bir demir parçası gördü. Onu alıp kimyasalı

yere döktüğü noktadaki demir borulara vurmaya başladı.

Ardı ardına denemeleri sonuç vermiyordu. En sonunda sıçrayan bir kıvılcım yerdeki maddenin ates almasını

sağladı.

Alevler aniden yayılmaya başlamıştı. Simsiyah bir duman odaya dolmaya başladı. Selçuk" u siddetli bir öksürük tuttu. Hemen kimyasalın geri kalanım da atesin üzerine döküp odadan çıktı. Dışarıdan kilitleyip anahtarı üzerinde kırdı. Otomatik yangın söndürme sistemi devreye girene kadar yeterince duman dolmuş olurdu binaya.

Abdul ah Gül'ün odasını bulmalıydı. Bunu çok düşünmüştü. Hangisi olabileceğini. Aklında iki seçenek vardı. Kosarak üst kata çıkıp koridoru geçerken kötü bir kokunun hızla havalandırmadan dışarıya doğru sızmaya 228

başladığını fark etti. Duman henüz görünmemisti ama bu aklından geçerken siyah bir duman tabakasının sis gibi bir anda oluşmaya başladığını fark etti. Her şeyin çok hızlı

geliceğini hissediyordu. Çabuk olmazsa kurtarmaya çalıştığı insanı kendi el eri ile dumana maruz bırakmış olacaktı.

Aklındaki odalardan birisinin kapısına gitti. Tabi ki kilitliydi.

Tekmelemeye başladı. Kapıyı bir doktor açtı. Dehset içinde Selçuk'a bakıyordu. Selçuk doktorlardan birisi ile karsılaşınca ne diyeceğini bilemedi ve çok sasırdı önce.

Sonra aklına gelen şeyi söyledi:

"Doktor, yangın var. Size haber vereyim dedim." Doktor sokun etkisi ile aslında Selçuk'un söylediği şeyin ne kadar mantıksız olduğunu anlamadı. Durumu idrak edene kadar hayatında almadığı kadar sert bir darbeyi almıştı kafasına.

Yere yıkıldı.

Selçuk içeriye girip artık duman dolmaya başlayan odaya baktı. Koridorlarda ayak sesleri duyuluyordu, öğle yemeği tam bir soka dönüşüyordu. Bunu nasıl yaptığını düşünüp sasırdı ve sevindi. Sabrı ise yaramıştı.

Odanın içinde bir adam oturuyordu. Sürekli yere bakıyordu. Selçuk, adamın yanına gitti ama bu adam Dışisleri Bakam değildi. Bürokratlardan birisi olmalıydı.

Hayli kötü görünüyordu durumu.

"Lütfen benimle gelin," dedi ve kolundan tutup kaldırdı.

Hasan Beydi bu. Zihni yapısı çok hasar görmüştü. Maruz kaldığı zihin kontrol çalışmalarının bütün yan etkilerini taşıyordu.

229

Selçuk'a direndi önce, ama sonra dumanın etkisiyle içgüdüsel olarak harekete geçti ve onunla yürümeye başladı. Diğer kapıya gittiler. Açıldı. Birileri odaya girmisti.

Degerli konuklarını kurtarmak için kapıyı açıp, öylece bırakmışlardı. Dışarı çıkmasına yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Koridorlarda görüş, bir hayli azalmıştı.

Hasan Bey, öksürmeye başlayınca içerdekiler ona doğru döndü. Paniklediler, kontrol kalmış gibiydi merkezde.

Birilerinin havalandırma dairesine doğru kostuğu duyuluyordu. Yangın söndürme sistemi çalışmıştı ve her yerden sular püskürtüyordu. Bu, durumu daha da kötüleştirdi. Su ve duman, görmeyi ve nefes almayı daha da zorlaştırmıştı. Selçuk bu fırsattan faydalandı.

Odaya daldı ve Gül'ü odadan çıkarmak isteyenlere saldırdı. Neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Doktor kıyafetli birisinin saldırısına uğruyorlardı. Selçuk hiç acımadan yere yıktı adamları. Selçuk, adamlarla boğuşurken basım çarpmıştı. Gül'ün yardımıyla ayağa kalktı.

"Efendim, ben Selçuk. Türk askeri."

Gül'ün gözleri doldu bir an.

"Bir an önce buradan çıkmalıyız Bakanım."

"Tamam oğlum. Hasan Bey iyi değil. Ben onu tutarım. Sen diğer bürokratlara bak. Su aşağıdaki odada tutuluyorlar."

"Bas üstüne efendim."

Abdul ah Gül, Hasan Beyi kolundan tutup dışarı çıkartırken, Hasan Bey hâlâ ne olduğunu anlayamamış gibi hareket ediyordu.

230

Selçuk odayı terk etti. Bir anda dumanların arasında kaybolmuştu. Bir kapının kırılma sesini duydu Gül. Sonra boğuşmalar. Ve bir silahın patlama sesi. Ne olduğunu anlayamadı. Kimin vurulduğunu bilmiyordu. Ancak bir dakika sonra Selçuk, pesinde diğer bürokratlarla dumanların arasından çıkmıştı. Birisinin kolu kanıyordu.

Mermi onu sıyırmış olmalıydı ama silahı Selçuk aldığına göre silahın sahibinin artık bir sorun yaratma ihtimali kalmamıştı.

Selçuk nereye doğru gitmeleri gerektiğini çok iyi biliyordu.

Bir yangın tatbikatında açık olan kapıların nerede olduğunu da. Hemen aklındaki haritayı devreye soktu.

Koridorlar artık nefes alınabilecek yerler değildi.

Kosusturmalar artmıştı. Havalandırma dairesinin kapısı

kırılmaya çalışılıyordu. Demir kapının kırılması kolay olmayacaktı, ama kırılrsa bile yangını söndürmek bir işe yaramazdı. Dumanın tahliye edilmesi için hayli uzun bir zaman gerekiyordu. Koridorları takip edip en alt kata doğru inmeye başladılar. Sonra büyük jeneratörlerin olduğu geniş bir deponun kapısına geldiklerinde güvenlik görevlileri ile karşılaştılar. Selçuk mermileri üzerlerine boşalttı. Onlar da ateş etmiş ve Selçuk'u vurmuşlardı.

Ama yaralıydı ve yürüyebilirdi. Birbirlerine tutunarak onu takip ettiler. En sonunda geldikleri geniş oda bir çeşit depoyu andırıyordu. Burası dışarıdan gelen hassas aletlerin ve ilaçların tutulduğu depoydu ve doğrudan dışarı açılan bir kapısı olmalıydı. El yordamıyla duvarları

yoklayıp en sonunda kapıyı buldular. Selçuk diğer sarjörü

takip kilide ateş etti ve kapı bir anda açıldı.

Hepsi kendilerini dışarıya attı. Bir anda açık havaya çıkmak tuhaftı, özelikle Selçuk için çok acı vericiydi, iki yıldır gün yüzü görmemisti çünkü. Güneş ışığını görmek, 231

taze oksijeni almak... Bir anda gözleri karardı, bayılacak gibi oldu. Abdul ah Gül tuttu kolundan.

"Hemen buradan uzaklaşmalıyız," dedi Gül. Basını saldı

Selçuk.

Yarı çöle doğru koşmaya başladılar. Merkezin arkasındaydılar. Dışarıdan bakıldığında son derece modern ve sıradan bir üniversite araştırma birimi gibi duruyordu. Pek de fazla güvenlik yoktu. Selçuk bir anda aslında içeride uygulananların ve sistemin de yapılmaya çalışılan şeyin bir parçası olduğunu anladı. Aslında hiç de düşündüğü gibi, kale gibi bir merkezde, bilinmez bir yerde değildi. Son derece sıradan bir yerdi, ama öyle şeylere inandırmışlardı ki burasının aslında o kadar fevkalade bir yer olmadığını asla akıl arından geçiremezlerdi. Bu kadar zamandır istese çoktan kaçabileceğini düşündü. Ama zihnine öyle bir imge, öyle bir düşünce yerleştirmişlerdi ki, aslında bunca zamandır bu binanın içinde değil, kendi zihninde yarattığı hapisin içinde kapalı kaldığını

anladı...

Binadan hayli uzaklaşmışlardı. Ana girişin önünde yaşanan paniği görebiliyorlardı. Bürokratlardan birisi öksürerek cebinden bir şey çıkardı ve Abdul ah Gül'e uzattı. Hepsi çok şaşmıştı. "Nereden buldun bunu?" diye sordu Gül. "Efendim, Selçuk'un silahını elinden aldığı

adamın cebinden düşmüştü. Ben de alıp cebime attım."

Selçuk akan kanını bastırmaya çalışarak bürokratin uzattığı cep telefonuna baktı ve gülümsedi.

"Su an tek ihtiyacımız olan şeyi yerden alıp cebine attığını

mi söylüyorsun?"

Basını sal adı bürokrat. Herkes çok yorgundu ve merkezdeki görevlilerin artık binaya doğru değil ama etrafa bakılmaya başladığını görmüşlerdi. Fazla mermileri yoktu. Eger onları aramaya baslar ve bulurlarsa yasamalarına imkân olmazdı, çünkü teslim olmak gibi bir niyetleri yoktu.

Ancak yavaş yavaş peslerine düştüklerini gördüler. Eli silahlı insanlar merkezin dışına doğru her çıkıntıya bakarak ilerliyordu. Kendilerini bulmaları fazla zaman almazdı. Hemen hareket etmeliydiler. Görünmemeye çalışarak harekete geçtiler. Çalılar ve kaya parçalarını

kendilerine siper ediyorlardı. Çok fazla ilerleyemeyeceklerini anladılar ve bulduktan bir oyugun içine girdiler.

Abdul ah Gül bir numara çevirip telefonu kulagina götürdü.

Bir süre bekledi. Telefon açılınca yüzü aydınlandı ve gülümsedi.

"Basbakanım, selamlar..."

Karsısındaki kişinin Tayyip Erdogan olduğunu anladılar o zaman. Kulak kabarttılar.

"Basbakanım, evet, iyiyiz hepimiz. Bizi garip bir yere kapatmışlardı. Teksas'ta bir yer. Yerini tam bilemiyoruz ama araştırma merkezi gibi."

"Iyiyiz efendim. Yalnız fazla zamanımız yok. Bizi arıyorlar."

"Evet, Basbakanım, gerçekten iyiyiz. Ama... Evet, bir an önce Rumsfeld ile bağlantı kursanız iyi olur. Bizi buradan 233

kurtarsınlar. Dikkat etsinler. Hepsi silahlı bu adamların."

Telefonu kapattı. Artık iyi durumda olmalıydılar.

Cep telefonu çaldı yine.

"Merhaba Bakanım!" Arayan, Maliye Bakanıydı.

"Evet, evet, iyiyiz Al aha sükür, ama iste silahlı adamlar var pesimizde ve bizi arıyorlar. Çok tesekkürler. Insal ah, insal ah."

Telefonu kapattı.

Selçuk karsıdan gelen adamların kendilerinin bulunduğu oyugun tam önünden geçeceğini anlayınca diğerlerine işaret edip iyice yere yatmalarını istedi.

Mert, Deniz ve Tracy yola çıkmalı çok fazla olmamıstı.

Deniz çok sessizdi. Tracy de konuşmuyordu. Mert ise bir şeyler mırıldanıp duruyordu.

"Ne yapmayı planladığını bana söylemeyecek misin Mert?" "Hayır Deniz, sen bana bu bilgileri nereden aldığın söylemezsen ben de sana ne yapmayı düşündüğümü söylemeyeceğim."

"Ama bu çok çocukça."

"Olabilir. Hatta oraya sen ve Tracy'nin beraber gitmenizi istiyorum."

"Ne? Al ah'ım çıldırdın mı sen ya? Sen ne yapacaksın?"

234

"Ben, dediğim gibi, hiçbirinizin aklına bile gelmeyecek bir şey yapmaya karar verdim. Baska yol yok açıkçası."

"Bak Mert, saçmalama. İşte bütün gizli girişleri buldum.

İçeri girip hal edeceğiz."

"Deniz, bazı şeyler değişmiş olabilir. Sadece senin kaynaklarına güvenmek zorunda değilim."

"Güvenebilirsin ama..."

"Bana çok baskı yapıyorsun. Bundan nefret ederim. Sakın bir daha baskı yapma bana."

Mert bunları söylerken çok sinirlenmişti. Köpürüyordu adeta. Arabayı yolun kenarına çekti.

"Sen ve Tracy şimdi yola devam edin. Oraya geldiğinizde güvenli bir alanda beni bekleyin."

"Peki, senin oraya geldiğini nasıl anlayacağız Mert?"

"Merak etmeyin, anlayacaksınız."

Mert, Tracy'ye bakıp göz kırptı. Kendisine güvenmesini istiyordu. Öyle de yapacaktı Tracy.

Deniz ve Tracy yol boyunca hiç konuşmadılar. İkisi de birbirinin aklından neler geçtiğini merak ediyordu, daha da önemlisi Mert'in ne yapacağını merak ediyorlardı.

Tayyip Erdogan Rumsfeld ile bir süredir görüşmemisti.

Abdul ah Gül'ün acil telefonundan bahsetti ona ve Suudi çöl erindeki operasyonun sona ermiş olmasından duyduğu

memnuniyeti ilettili.

Rumsfeld, ilk görüşmeye göre daha sakindi. Sir Eli ve onun kukla hükümetinin Kutsal Toprakları ele geçirmek suretiyle dünyayı büyük bir karışıklığa sokma planının sekteye ugramış olması onu nispeten

de olsa rahatlatıyordu.

"Sayın Erdogan, sunu söylemem gerekir ki henüz çözümlenmemiş bir konu var. Hazır Sayın Gül'ü kurtarmak için gereken operasyonu devreye sokarken onu da konuşalım." "Nedir o?"

"Biliyorsunuz, bir nükleer patlama yasadık. Bir başka nükleer bomba ise halen New York'ta bir yerlerde. Ve su anda New York, bizim yeni baskentimiz. Eger bir kaza olursa... Cümleyi tamamlamama gerek yok sanırım."

Erdogan bir süre düşündü. Bu işi doğrudan kendisi çözemezdi. Ama Gül'ün kurtarılması için de bir şeyler yapılması gerekiyordu, hem de hemen.

"Peki Sayın Rumsfeld, bir şeyler yapmaya çalışırım."

Oraya o bombayı kim soktu bilmiyoruz ama istihbaratın gereken çalışmayı yapıp ikinci bombanın yerinin bulunmasını bir şekilde sağlayabilirim."

"Gerçekten çok teşekkür ederim size. Ben özel bir hava kuvvetleri kurtarma ekibini hazırlattım. Halen bize sadık olan ve bu hükümetin nasıl da yasadışı yol ardan gücü ele geçirdiğini bilen komutanlar bunlar."

"Sayın Rumsfeld, Stil son hükümetinin en kısa zamanda durdurulması gerekiyor."

236

"Bunun için uğrasıyoruz Sayın Erdogan. Ancak önce Sir Eli denen su adamın yok edilmesi lazım. Bu konudaki gelişmeleri duymak isterim doğrusu."

"Merak etmeyin Rumsfeld, yakında duyacaksınız. Ama benden değil, kendi adamlarınızdan. Gözlerinize inanamayacaksınız." "Bunu duymak beni çok sevindirdi."

"Peki, nükleer bomba işini takip edeceğim. Bu arada eğer bans ve güvenlikten bahsediyorsak bu kavramlar tüm bölge için geçerli olmalı; İsrail'de de, Filistin'de de, İran ve Irak'ta da." "Evet, bu konuda hemfikiriz. Ben sunu çok iyi gördüm, Ortadoğu'da savaşmak demek, sonsuza doğru saymak demek. Asla bitmeyecek bir şey. Bence hiç

baslatılmamalıydı."

"Oldu bir kere. önemli olan bundan sonrası. En kısa zamanda İstanbul'da sizinle, İsrail Başbakanı ile ve Filistin Devlet Başkanı ile bir toplantı yapalım. Gereken kararları alalım ve Ortadoğu'ya bitmeyecek bir bans getirelim."

"Evet, evet... Bunu yapmak benim hayatımın görevi olacak. On yıl ardı Ortadoğu'dayım ve sanırım bu muhtesem topraklara karşı böyle bir sorumluluğum oluşturdum diyebilirim."

"Bu sorumluluğu en iyi şekilde yerine getireceğinizi düşünüyorum. Balon, bu topraklarda yaşayanlar düşmanlık nedir bilmez. Emin olun, Türkler siz ne yapmış olursanız olun içlerinde bir düşmanlık

beslemeyecektir."

"Bunu biliyorum, bu büyük hata, yani Türkiye'yi gerçek kosul an ile degerlendirememe hatasım yapmam, hayatımı degistirdi. Pek çok seyi anlamamı sagladı."

237

Selçuk, silahı hazırladı. Adamlar tam onların yanından geçerken birden dönüp oyugun içine baktı. Herkes s a s ı r d ı , y ü z y ü z e g e l m i s l e r d i . A d a m l a r b u n u beklemedikleri için birden korkup irkildi ve sendelediler.

Selçuk adamlann sersemlemesinden yararlanıp her iki adamı da kafalarından vurdu.

Adamlann düşerken çıkardığı gürültüyü herkes duymustu.

Selçuk kosup adamlann silahlarını aldı. iki tane M-16

tüfegiydi bunlar. Yanlannda da fazladan birer sarjör vardı.

Tabancayı Abdul ah Gül aldı. On tane mermisi vardı. Bu nedenle dikkatli harcaması gerekiyordu mermiyi. M-16'nın birini Selçuk aldı. Digerini de en genç bürokrata verdi ve silahı nasıl kul anması gerektiğini hatırlattı. Ona tek tek atmasını söyledi mermileri. Ve çok iyi nisan almalıydılar.

Silahlı muhafızlann hızla yaklastıklarını görebiliyorlardı.

Adamlan bir süre kendilerinden uzak tutmalan zorunluydu.

Selçuk nisan aldı ve gelenlere iki el ates etti. Adamlardan birisi vurulup düştü. Digeri de onun üzerine egildi.

Yaralanmış olmalıydı, öbür taraftan yaklasmaya çalışanlara diger M-16'yı alan bürokrat ates etti. Sadece tek bir mermi atmıştı. Kimseyi vuramadı ama bu atış caydırıcı oldu, muhafızlar hayli silah gücü olduğunu düşündükleri için yaklasmadılar. Muhafızlar bir noktada toplanmıştı. Ne yapacaklarını planlıyor olmalıydılar. Etraf son derece açıktı. O noktaya genis bir alanda yaklasmaya çalışmak demek, ölüme davetiye çıkarmaktı. Muhafız sefinin çıldırmış gibi saga sola bağırıldığını ve adamlanna kızıldığını görebiliyorlardı.

Selçuk bir kez daha nisan aldı. M-16'nın bin metre etkili menzili vardı ve gördüğü kadanyla o kalabalık, bu menzile 238

çok yakındı. Ancak mantıklann yitirdikleri için bunu fark edecek durumda degildiler.

Selçuk, muhafız sefini nisanlamışn. Adamı şimdi arpacığın hemen üzerinde görebiliyordu. Tetigi yumusattı, hedefin bir an için durmasını bekledi, öyle de oldu. Adam bağırmaktan yorgun düşüp el eriyle yüzünü kapattı ve o anda Selçuk silahı atesledi.

Mermi tam muhafız sefinin gögsüne isabet etti, adam yere yıkıldı. Bir anda diger muhafızlar,

Selçukların bulunduğu noktaya mermi yağdırmaya başladılar. Bir süre baslarını

asagıda tutmalan gerekiyordu. Kulaklarının dibinde vızıldaayan mermi tanelerinden korunmaya çalışıyorlardı.

Selçuk çok iyi bir sey yaptığım düşünüyordu. Simdi muhafızlar panikle saçmalayacaklar ve kendilerini açığa çıkarıp daha çok kayıp vereceklerdi. Bu sırada çok uzakta, bir sıra aracın Bilimsel Arastırma Merkezi'ne dogru geldigini gördüler. Bu kötü haberdı. Zırhlı

Humveeleri görüyordu Selçuk. Bu artık zamanlarının dakikalarla ölçülebileceginin göstergesiydi. Birazdan üzerlerine bu araçlarla gelip hepsinin isini bitireceklerdi.

Selçuk gelen kisinin çok önemli birisi oldugunu düşündü.

Araçlar belirli bir mesafede durduktan sonra zırhlı

oldugunu düşündüğü bir minibüsten dışan pek çok kisi indi.

Bu gelen, Sir Eli'ydi. Abdul ah Gül ile konuşmak için gelmişti. Yetkililerden bilgi aldıktan sonra o da çılgına dönmüştü. Zaten Suudi Arabistan'daki operasyon basarisız olmuştı. Bir de bunun üzerine böylesine saçma bir biçimde, elindeki adamın birkaç yüz metre ötede olmasına ragmen ele geçirilememesi... Bu gerçekten 239

kaldırabilecegi bir sey degildi.

Sir Eli'nin emri kesindi. Zırhlı araçlar derhal gidip o delikteki herkesi yakalayacak ya da öldürecekti.

Humveeler harekete geçti. Üzerindeki askerler makineli tüfekleri atese hazırlamıstı. Selçuk gökyüzünü ve ufku taradı ama hiç de yardım geliyormus gibi bir hava yoktu.

Uzaktan Humvee'nin üzerindeki askere ates etti ama koruma zırhına çarptı mermi. Yine de asker kendisini daha çok korumak için önlem aldı. Ancak bu silahla onları

durdurmasına imkân yoktu.

Mert herkesin çok sasıracağını biliyordu. Aslında kendisi bile bu yaptığı delilige sasınıyordu. Kimsenin bilmediği bir hava üssü çöplüğü vardı, tamamen eski uçaklardan olusan. Oraya pek giden olmazdı. Ve Mert bu uçak çöplüğünü sık sık ziyaret ederdi. Çöplüğün bekçisine az yardım etmemisti. Adam da onun kim oldugunu bilmediği için istedigini her konuda Mert'e anlayışlı davranıyordu.

Geçmiş yıl arda o uçak çöplüğünde bir süper Cobra helikopteri saklamıstı. Ve helikopter kul anmak, Mert'in en iyi yaptığı islerden biriydi.

Cobra'yı, uzun süre önce italyan mafyası vasıtasıyla silah kaçakçılarında almıs ve o çöplükte iyice saklamıstı. Bu tür silahların ne zaman gerekli olacağı bel i olmazdı ve simdi tam da o an gelmişti.

Süper Cobra helikopterine sadece makineli top ve roketlerini takmıstı. Yere çok yakın irtifadan

uçuruyordu.

Bazen evlerin yakınlarından da geçmek zorunda kalıyordu ve bu anlarda insanların dışarı fırlayıp ona baktığını

görüyordu. Sesi insanları ürktürecek bir silahtı. Zamanın 240

ondan yana işlemediğini biliyordu. Sürekli olarak sarsılan helikopterin içinde aletlerin doğru çalışıp çalışmadığını

kontrol ediyordu. En önemlisi de hedefleme sistemi yoktu ve öyle görünüyordu ki sansız yerindeydi.

Hedef bölgesine az kalmıştı. Birazdan orada olacaktı ama nasıl bir tabloyla karşılaşacağını bilmiyordu. Sir Eli'nin hedef bölgede olacağını söylemişlerdi. Bu nedenle helikopteri indirip çatışmak zorunda kalabilirdi. Arka pilotun koltuğuna bir tane ağır makineliyi koymuştu. Sir Eli'yi ne olursa olsun yok edecekti. Tabii eğer her şey doğruysa ve bugün merkezi ziyarete gidiyorsa. Sonrası

kolaydı. Uğuldayan kulakları, rahat düşünmesini engelliyordu.

Hedef alanına geldiğinde etrafın hayli karışmış olduğunu gördü. Bilimsel Araştırma Merkezi'ni görebiliyordu. Ama bir gariplik vardı. Her yerinden dumanlar çıkıyordu merkezin, insanlar dışarıya kaçmışlardı. Eli silahlı pek çok insan vardı. Bir dizi zırhlı aracı, kaliteli otomobilleri ve minibüsleri yan yana görünce önemli birisinin, Sir Eli'nin oraya gelmiş olduğunu anladı, istihbarat doğruydum.

Ancak Abdul ah Gül ve diğerleri neredeydi? Alan üzerinde bir tur daha atarken herkes şimdi helikopteri izliyor ve kime ait olduğunu anlamaya çalışıyordu. Mert, bir şey fark etti; bazı zırhlı araçlar belli bir noktaya yönelmişti. O

noktada ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Bu sırada oyugun içindeki Türkler, üzerlerine makineli atışı açarak gelen Humveeleri durdurmak için elerindeki silahları üzerlerine boşaltıyorlardı. Son şanslarını

kullanıyorlardı. Bu helikopter de neyin nesini, diye düşündü

Selçuk. Eğer bu da bizi kurtarmaya gelmediyse hapı

241

yuttuk.

Mert, öylesine yakınlarından geçmişti ki yerde küçük bir oyugun içine sığmış, üzerlerine gelen zırhlı araçlara atış eden insanları gördüğünde içi cız etmişti. Bir his ona aradığı insanların onlar olduğunu söyledi.

Hemen kafasında bir planlama yaptı, tik olarak zırhlı

araçların isini bitirmeliydi. Zaten Humveeler de durmuş ve heli215

kopterin yapacağı saldırıyı bekliyordu. Onlar Mert'i kendi adamları sanmışlardı. Oyugu havaya uçurmasını

bekliyorlardı. Galiba diğerleri de aynı şeyi düşünmüştü

ama kimsenin aklına bunu birisine sormak gelmemisti.

Deniz ve Tracy, uzak bir mesafede, olan biteni izliyor ve hâlâ Mert'i bekliyorlardı. Helikopterin Sir Eli'ye ait olduğunu düşünüyor ve merkezde çıkan yangının nedenini merak ediyorlardı.

Mert, helikopteri çevirdi ve Humveeler'den birisini tam nisan kamerasının ortasına aldı. Artı isareti, Humvee'nin tam üzerindeydi şimdi. Araçtaki askerler bunu fark etmiş, ama ne olduğunu anlamamışlardı. Belki de inanmak istemiyordu bilinçleri. Ve düğmeye bastı. Yirmi milimetre makineli topun mermileri, ardı ardına Humvee'ye çarpmaya başladı. Her mermi, zırhı delip içeride patladı; saniyeler sonra ikinci ve üçüncü araç da aynı duruma gelmişti. Askerler bir şey yapma ya da karsı ates açma zamanı bulamamıştı.

Bu görüntü Sir Eli ve etrafındaki herkesin kanım dondurdu. Bu olamazdı. Herkes ölüm korkusunu tam
242

içinde hissetti. Havada asılı duran ölümcül silaha bir şey yapamazlardı ve o karsı taraftaydı.

Helikopterin zırhlıları vurduğunu görünce Tracy sevinçle bağırdı:

"Mert bu, Mert bu!!!"

Deniz garip bir şekilde tepki vermemisti. Buna sevinmemiş gibiydi sanki. Bu kadar da açık bir şekilde duygularını belirtmesi tuhaftı doğrusu.

"Sanırım Sir Eli'nin tuzagına düşecek kadar aptal olduğunu sandın," dedi Tracy.

Deniz bu sözleri duyunca bir anda çileden çıktı. Hiç

konuşmadan sağ elinin tersi ile Tracy'ye vurdu. Tracy, onun bu kadar sert vurabileceğini düşünmemisti. Hemen kapıyı açıp arabadan indi ama Deniz de pesinden gelmişti.

Tracy birden işlerin değiştiğini anladı. Umutsuzca helikoptere doğru baktı. Helikopter makineli toplarını Sir Eli ve adamlarının olduğu araçlara ve o bölgedeki herkesin üzerine boşaltmakla meşguldü.

Deniz, belindeki silahı çıkarttı. Tracy buna inanamıyordu.

Sona bu kadar yaklaşımsken ve her şey yoluna girecekken böyle bir şey olabileceğine inanamıyordu.

"Asağılık insan! Sir Eli'yi ben yakalayacaktım. Ne kadar uzun zamandır sırf onu yakalamak için

onunla beraberdim ve siz gelip bütün çabalarımı bosa çıkarttınız."

243

"Dur Deniz! Ne önemi var?! Sana inanıyorum."

"Hayır, bana inanmıyorsun ve bunun da bir önemi yok zaten. Mert'in nasıl olup da seni bu ise soktuğunu anlamıyorum. Hepimizi ortaya çıkaracak bilgin var."

"Hayır... Ben..."

Deniz ardı ardına mermileri Tracy'nin karnına sapladı.

Tabancının sesi, helikopterin sesi tarafından bastırılıyordu. Deniz hemen arabaya atladı ve geldiği yoldan geri döndü. Gri Takım ajanları özgür insanlardı.

Her biri garip bir ruha sahipti. Bu gerekliydi aslında.

Tehlikeler denizinde ayakta kalabilmek için bu gerekliydi.

Tracy, basma gelene hâlâ inanamıyordu. Tehlikeye bu kadar yakın olduğunu düşünmediğini fark etti. Garip bir sıcaklık yayılmaya başladı bedenine. Çok hızlıydı.

Bedenini ele geçiriyordu. Sıcaklığın geldiği yerlerde artık hisleri kalmıyordu. Birazdan sıcaklık kalbine doğru geldi, aynı anda beynine de. Yüzünün uyustüğünü hissedebildi, gözü karardı. En son, sıcaklık kalbine geldiğinde zorlandı

ve kasıldı. Bir daha kasıldı. Artık hiçbir şey hissetmiyordu.

Selçuk, etrafta uçusan makineli top parçacıklarına aldırmadan iki M-16'yı aldı ve dışarıya çıktı. Abdul ah Gül de tabancası ile pesinden gitti. Bürokratlar onu tutmak istemislerdi, ama biliyorlardı, o kafasına koydu mu durdurmanın imkânı yoktu.

Mert de Selçuk'u gördü. Aslanım, diye geçirdi içinden. Az önce saldırdığı yere baktı. Gerçekten de fazla bir şey kalmamıştı geriye. Hareket eden kimse görünmüyordu.

Bilimsel Araştırma Merkezi'ne çevirdi helikopteri ve 244

roketleri ardı ardına yol amaya başladı. Patlamalar, hepsinin yere yatmasına neden oldu.

Merkez alevler içinde yanıyordu. Ortalık karışmıştı iyice.

Patlamalar kesilmiyordu. Çok şiddetli patlamalar. Selçuk hemen Gül'ün yanına gelip onun üzerine kapandı.

Binadan sıçrayan parçalar üzerlerine geliyordu. Vücutları

çizik içinde kalmıstı.

Biraz sonra helikopter alana indi. Mert inip elindeki makineli ile onlara yaklastı. Gerçekten de dramatik bir andı. Inanamıyordu insanlar. Son birkaç saat içinde yasadıklarına inanamıyorlardı. Ve bilmiyorlardı tabi bu adamın kim olduğunu.

"Sayın Bakanım, ben Mert Han. Buraya sizi ve yanınızdakileri kurtarmaya geldim. Hemen buradan uzaklasacak bir araç bulalım."

"Sagol oglum," dedi Gül. Mert onların yanına gelirken etrafa bakmmıs, ama otomobili görmemisti. Deniz'in ve Tracy'nin nerede olduğunu bilmiyordu, ama simdi bunu düşüncek durumda degildi. Hemen yanındakilerle beraber bir otomobil bulmalıydılar. Az önce parçalanmış olan araçların yanına gittiler. Merkezin arkasındaki otomobil erden birisi hasar görmemisti. Hemen otomobile bindiler. Mert direksiyona geçti ve gaza bastı. O sırada çok uzaklardan büyük bir Amerikan polis gücü geliyordu.

Rumsfeld sözünü tutmustu. Ama tek bulacaktan, yok olmus bir merkez ve ölmüş insanlar olacaktı.

Otomobil hızla giderken, Mert bir anda yerde yatan birisi olduğunu gördü. Ve yanından geçerken onun Tracy olduğunu da. Tarifsiz bir acı hissetti içinde. Yasadığı

245

acının ne kadar derinlerden geldiğini duyumsadı. Neler olduğunu aşağı yukarı tahmin ediyordu. Ama durup ona bakmadı bile. Görevi nelerden önce gelirdi, Tanrı

bilirdi. Tracy ölmüştü, onu Deniz öldürmüştü. Mert bel i etmemeye çalıştı ama üzüntüden bütün bedeni titredi.

Selçuk olardan anlar gibi oldu.

"Onu tanıyor muydun?" dedi.

"Sayılır."

Selçuk daha fazla konuşmanın mantıksız olduğunu gördü.

Her ne olmustu bilmiyordu ama Mert'in yerde cansız yatan kadın için çok üzüldüğünü anlamıstı.

Abdul ah Gül ise Ersin'i düşünüyordu. Üzerinde uygulanan testlere dayanamadığını ve kimsenin görmek istemeyeceği bir biçimde öldüğünü duymustu. Bu yasadığı

bir yolculuktan aslında ve çok şey öğrenmişti. Türkiye, her zaman bir hedef olacaktı ve o hedef tüm yollarla savunulmalıydı. Sadece silahla değil, zihinle de...

Türkiye'ye döner dönmez bununla ilgili bir şeyler yapmaya karar verdi.

Stil son ne yapacağını bilemez halde odasında dolasıp duruyordu. El eri titriyordu. Hiçbir yerden iyi haber gelmiyordu. Sir Eli de ortadan kaybolmuştu. Adam bir anda yok olmuştu. Buna inanamıyordu. Gemi batıyordu ve onu terk etme isteği bütün enerjisini çekip alıyordu.

246

Kaçmak istiyordu, ama nasıl? Rumsfeld'in telefonu tam bu anda geldi: "Stil son, olanları görmüyor musun?" "Neden bahsediyorsunuz? Anlamıyorum." "Bana bak! Beni sinirlendiriyorsun. Sizden derhal seçime gitmenizi istiyorum." "BayRumsfeld..."

"Sir Eli denen o herif öldü, sen hâlâ direnmeye mi çalışıyorsun?"

Stil son'un dizleri titriyordu. Gücünün artık hiçbir yerde geçmediğinin farkındaydı. Bundan sonra nereye dayanacaktı? Bu kukla hükümete büe hakim degildi zaten.

Kimse onu ciddiye almıyordu. Bir seyler yapmalı ve bu sorunu çözmeliydi. Eger

Sir Eli de öldüyse zaten...

"Eee, Bay Rumsfeld. Buraya gelin lütfen, detaylı bir sekilde konusalım."

Bu bir geri çekilme isaretiydi. Bunu biliyordu Rumsfeld. Sir Eli olmadan, Stil son bir hiçti.

Abdul ah Gül ve bürokratlar havaalanında Türk elçisi tarafından karşılandı. Mert, alanın uzak bir kösesinde makineli tüfegi otomobilinin içerisinde bekliyordu. O uçak havalanıp da görev sona erene kadar oradan ayrılmayacaktı. Selçuk ve diğer Türkler Amerikalı

yetkililerin korumasında yolcu uçağına doğru yaklastılar.

Herkesin çok heyecanlı olduğu görülebiliyordu. Büyük bir felaket atlatılmıştı.

Mert, Tracy'yi düşünüyordu. Her sey ne kadar da hızlı

gelismisti! Kurt'un olanlardan haberi yoktu. Ona haber 247

vermeli miydi? Yagmur çiselemeye başladı. Uçak pistten hareket etmistti. O hâlâ Amerika'daydı.

Otomobiline atlayıp gaza bastı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Aslında ülkesine dönmek istiyordu. Orada yapılacak çok fazla sey olmalıydı. Ama sanki çözmesi gereken bir seyler varmış gibi hissetti.

Sonra bıraktı bu düşünceleri. Aslında çözülmesi gereken hiçbir sey yoktu, önemli olan, görevin sona ermiş olmasıydı.

Bazı sorular aklından geçmiyor degildi. Sir Eli'nin olduğu yere doğru bir sürü top mermisi yol amıştı ama onun öldüğünü kendi gözleriyle görmemisti. Bilimsel Arastırma Merkezi'ni roketlerle yok

etmisti, ama merkez tamamen yerle bir olmamisti. Bunlari dsnrse eger asla iinin rahat edemeyecegini biliyordu.

Deniz'i dsnmeyi ise hiç istemiyordu. Bel i ki sebep her ne ise Tracy'yi öldürüp ortadan kaybolmustu. Onu bir daha asla grmeyecegini biliyordu.

28 Ekim 2007 Istanbul

Mühendis Serhan, yerdeki toprak tepecigin üzerinde oturup kaldı. nndeki manzara, hiç de aylar önce aynı

noktaya geldiğinde grdg manzara degildi. Karsısında Bogaz Köprüsü duruyordu. Daha dogrusu Bogaz Köprüsü'nn yıkılmıs hali. Görüntüsü korkunçtu. Tam ortasında koca bir bosluk olusmustu ve simdi bütün 248

köprünün tamamen yıkılması gerekiyordu. Yıkım islemini, Japon mühendislerle beraber gereklestireceklerdi.

Türkiye imar faaliyetleri için önemli lde kredi bulabilmisti. Japon bankalarının ilgisi özelikle dikkat çekiciydi. Türkiye'nin politik olarak gücünü artırdıgını fark ettikleri için Türkiye'ye yatırım yapmaya devam ediyorlardı. Böylesine büyük bir felaketten bile güçlenerek çıkabilmiş bir Türkiye, para kazanmak isteyenler için bulunmaz fırsattı.

Serhan, toprak tepecigin üzerinden kalktı ve kamyonların bulunduğu alana geldi. Tonlarca ağırlıktaki infaat malzemeleri yığılıyordu alana, işçiler karıncalar gibi malzemeleri gereken düzene göre yerlestiriyordu.

Bogaz Köprüsü tam olarak yıkıldıktan sonra simdiye kadar kul anılmamıs bir teknoloji ile infa edilecekti. Tp seklindeki köprünün içinden yayalar da geçebilecekti. Yine bir Japon firmasının üstlendiği mimarlık isisi için açılan yarısmağı kazanan projeydi bu.

Daha pek çok bina vardı onarılması gereken. Yıkılıp yeniden yapılması gerekenlerin isisi daha çoktu. Maslak bölgesindeki yansı umus gökdelenlerin alısmaları

oktan baslamıstı.

Yol ardaki insanların yüzünde hiç de endise yoktu artık.

Büyük bir ktlg kapı dırsarı etmenini verdiği rahatlığı

hissediyorlardı.

Bogaz gecesine dogru adım atıyordu insanlar. Zamanda ilerlemenin en muhtesem biçimiydi bu. Mevsime ragmen durgun ve muhtesem bir hava vardı. Ay, dolunaydan 249

sonraki dönemine girmisti. Her sey, bir dekor gibiydi ama dekorun önünde duranlar da o dekor için var olmustu sanki. Birkaç tekne Bogaz'ın sularında seyrederken, ayın yansıması, yeni umutlan

birbirine bağıyordu. Tarihte hep savaş görmüş ve yıkılmış, ama hep toparlanmış olan İstanbul, o an içinde yaşayanlara bıkmadan usanmadan verdiği dersi tekrar etmeye çalışıyordu. Kötülükler ve iyilikler geçici olabilirdi ama güzel ik ve ihtisam, dünya var oldukça, sonsuza kadar kalabilirdi, İstanbul, sonbaharın çig damlaları kadar güzeldi ve hep güzel kalacaktı. Bu manzara insanın tüm savasma duygularını alıp götürüyordu. Geride kalan ise, insanlığın yaşamın merkezinde olması için uğras verdiği duygulardı.

Tarih bunu sürekli yapıyordu, önce her şeyin sonu gelmiş gibi gösterip, sonra yeni bir hayatın kapısını açıyordu insanlara...

BITTI

250